

КРИСТИНА ДОД ТВОЯТА ЦЕЛУВКА

Част 2 от „Разменени места“

Превод от английски: Павел Боянов, 2009

chitanka.info

1

Лондон, 1806 година

Каретата на херцогиня Магнус спря пред високата къща на Бъркли скуеър, вратичката се отвори и отвътре излезе една самозванка.

Нейната дълга, практична пелерина прикриваше тъмен пътнически костюм. Тялото ѝ беше високо и закръглено където трябва, също като на херцогинята, а аристократичният ѝ акцент можеше да се мери с този на знатната дама. Черната ѝ коса на свой ред беше опъната назад по абсолютно същия начин.

И все пак разликите бяха очевидни за зоркото око. Лицето на самозванката беше по-сладко и по-кръгло, с огромни, поразително ведри сини очи. Гласът ѝ беше дрезгав, топъл, чувствен. Ръцете ѝ почиваха на кръста, движенията ѝ — грациозни и елегантни — нямаха нищо общо с бодрата увереност на херцогинята. Самозванката се усмихваше бавно, мръщеше се бавно и никога не даваше воля на великолепия си смях. И действително, тя претегляше всяка емоция, преди да ѝ даде израз, сякаш нещо в миналото бе изсмукало до капка нейната импулсивност. Не че самозванката се цупеше, но беше сдържана, нащрек и прекалено тиха.

Да, всеки, който познаваше херцогинята, щеше да забележи разликите. За щастие на мис Елинор Мадлин Ан Елизабет де Лейси за момента в Лондон нямаше такива хора с изключение на коняря, кочияшите и лакеите, които бяха безумно предани на братовчедка ѝ, истинската херцогиня, и никога нямаше да издадат мисията на Елинор.

Нямаше да издадат истината на мистър Ремингтън Найт.

— Нейна светлост херцогиня Магнус. — Гласът на строгия, намръщен иконом прокълтя в огромното преддверие и сърцето на Елинор се сви. Това толкова официално представяне почти я накара да се огледа за братовчедка си. Какво не би дала Мадлин да е до нея! Но по пътя към Лондон и Ремингтън Найт братовчедка ѝ беше отклонена от по-важна задача.

Ох, защо Елинор се беше съгласила да се представя за нея!

Един лакей в другия край на помещението се поклони и изчезна през някаква врата. Забави се само за момент, после се върна и наклони глава към иконома, който от своя страна се обърна към Елинор:

— Господарят е зает, но ще ви приеме скоро. Междувременно, мадам, аз съм Бриджпорт. Мога ли да взема пелерината и бонето ви?

Въпреки че беше следобед, сивкавата мъгла още не се беше вдигнала. Светлината на свещите не можеше да разпръсне мрака в ъглите на огромното преддверие, преддверие, без съмнение построено, за да демонстрира богатството на собственика.

Ноздрите на Елинор потръпнаха от презрение.

Бриджпорт отскочи назад, сякаш очакваше тя да си го изкара на него за отсъствието на господаря му.

Разбира се, че мистър Нйт щеше да купи тази къща, нали искаше всичко живо да узнае, че тъне в разкош. В крайна сметка той беше просто един американски парвеню, който мечтаеше за жена с титла.

Но все пак украсата на преддверието издаваше забележително добър вкус: кадифени драперии в тъмнозелено и златно, стъкларии от шлифован кристал, изобилие от огледала. Елинор се утеши с мисълта, че мистър Нйт е заварил всичко в това състояние и сега планира да го замени с китайска позлата — моден стил, който въобще не отстъпваше по вулгарност — устните ѝ се извиха в усмивка, пълна с хумор — на самия Уелски принц.

Бриджпорт се отпусна и възвърна невъзмутимия си вид.

Този иконом я наблюдаваше прекалено внимателно. Защото мислеше, че тя е херцогиня? Или защото бе инструктиран така от господаря си?

Елинор махна бонето, свали си ръкавиците и ги натъпка в него, след което подаде вързопчето на Бриджпорт без следа от емоция. В края на краищата имаше ли смисъл да показва, че е развълнувана? Това щеше да бъде поредното доказателство, че макар да е пропътувала половин Европа с Мадлин, тя още няма нейния хъс. И не поради липса на изпитания, каквито двете жени преодоляха с купове, а поради... Елинор въздъхна и позволи на иконома да свали пелерината ѝ. Просто по рождение беше плаха — това е. Не помнеше да е имало случай да не се парализира от страх пред крясъците на баща си, или да не се

превърне в тресящо се желе под присвятия поглед на мащехата си. Ето защо се беше научила да прикрива всичко това под ведра фасада: не виждаше причина да обяви на всеослушание, че е страхливка.

— Ако ваша светлост благоволи да ме последва в дневната, ще поръчам освежителни питиета. Навярно сте много изморена от дългото пътуване.

— Не беше чак толкова дълго. — Елинон последва Бриджпорт през високата врата вляво. — Нощта прекарах в хана „Червеношийката“ и тази сутрин пътувах само няколко часа.

За миг лакеят изгуби самоувереното си изражение и по лицето му се плъзна сянка на ужас.

— Ваша светлост, ако ми позволите, бих ви посъветвал да не признавате пред мистър Найт, че не сте изпълнили нарежданията му с нужната бързина.

Елинон се откъсна от съзерцанието на хубавата стая и високомерно повдигна вежди в имитация на братовчедка си. Леденият ѝ поглед се спря на иконома.

Очевидно постигна целения ефект, защото Бриджпорт се поклони.

— Простете, ваша светлост. Ще наредя да ви донесат чай.

— Благодаря — овладяно отвърна Елинон. — Подкрепления към него са добре дошли. — Подозираше, че мистър Найт ще я накара да чака, а от закуска вече бяха изминали пет часа.

Бриджпорт остави Елинон да разгледа величествената си затвор.

Високите прозорци пропускаха плахата слънчева светлина, а свещите пръскаха меки златисти отблясъци. Една стена беше заета с книги чак до четириметровия таван. Мебелите бяха стилно тапицирани с дамаски в аристократични карминени и кремави шарки. Ориенталският килим беше кристално-син с карминени цветя на кремав фон, а от високите синьо-бели ориенталски вази ѝ кимаха карминени рози. Миризмите на кожени подвързии, свежи карамфили и полирано дърво се смесваха, за да създадат познато ухание, ухание, което според Елинон беше типично британско. В тази стая един англичанин щеше да се почувства като у дома си и точно такава бе предназначението ѝ.

Но Елинон нямаше да се отпусне и за миг. Подобна липса на бдителност би била неразумна, а и в интерес на истината при мисълта

за предстоящата среща с мистър Найт стомахът ѝ се свиваше на топка. Но също така нямаше да играе по свирката на този арогантен американец. Без съмнение мистър Найт очакваше тя да се изнерви от чакането.

Е, вече бе изнервена, но той никога нямаше да го узнае.

Със съвършена имитация на небрежност Елинор отиде при лавиците с книги и разгледа заглавията. Откри „Илиада“ и „Одисея“ и изсумтя презрително. Мистър Найт беше варварин от колониите и следователно бе невежа. По всяка вероятност книгите бяха на предишния собственик. А може би мистър Найт си ги беше купил, за да се опива от разкошното ухание на подвързиите им?

Един опърпан екземпляр обаче привлече вниманието ѝ. „Робинзон Крузо“ на Даниел Дефо беше стар приятел и Елинор се опита да я вземе от лавицата. Книгата беше точно над главата ѝ и тя не успя да я хване здраво. Огледа се и видя библиотечната стълба. Елинор я домъкна, качи се на първото стъпало и триумфално измъкна книгата.

Четеният и препрочитан екземпляр лесно се отвори на страницата, където Робинзон намира Петкан. Това беше любимата част на Елинор. Тя не устоя и прочете първите няколко реда. И следващите няколко. И по-следващите, и още по-следващите.

Не разбра какво я откъсна от самотния остров, където Робинзон оцеляваше в отчаяние. Не чу нищо, но по гръбнака ѝ пролазиха тръпки, сякаш някой я докосваше с топлата си ръка. Бавно, с предпазливостта на жертва, опитваща да се измъкне от кръвожадния хищник, Елинор обърна глава — и срещна погледа на елегантния джентълмен, който се облягаше на вратата.

По време на пътешествията си Елинор бе видяла много чаровни и красиви мъже, но никой не беше красив като него... и никой не бе по-малко чаровен. Този мъж беше статуя в черно и бяло, изсечена от суров гранит и нежни девически мечти. Лицето му не бе красиво в същинския смисъл на думата: той имаше орлов нос, хлътнали бузи, широки скули, очи с тежки клепачи. Но около него витаеше излъчване на власт и непреклонност, от което на Елинор ѝ се доця да скрие лице в полите си като последна страхливка.

Тогава той се усмихна и дъхът ѝ секна от вълнение. Устата му... каква великолепна чувствена уста. Устните му бяха широки, твърде широки и твърде големи. Зъбите му — бели, чисти и остри като на

вълк. Мистър Найт имаше вид на човек, който рядко открива някакви радости в живота, но беше очевидно, че сега се забавлява и Елинор се почувства унижена, когато си даде сметка, че стои на стълбата, чете книгата му и е загубила всякаква представа за сложността на ситуацията. Дефакто тя беше самозванка, изпратена да умилюва този мъж до пристигането на истинската херцогиня.

Да го умилюва ли? Него? Друг път. Този мъж не можеше да бъде умилювател. Освен ако... освен ако не получи това, което иска. Каквото и да иска. А Елинор беше достатъчно умна, за да се досеща какво може да е то.

Трябваше някак си да слезе на пода и, ще не ще, да му разкрие глезените си. А той щеше да гледа. Вече я наблюдаваше и преценяваше тялото ѝ — деликатно, наистина, но пък осезаемо. Погледът му я обходи от глава до пети с невероятна съсредоточеност. Елинор доби впечатлението, че той вече знае какъв е видът ѝ по долна риза, което ѝ подейства съкрушително.

Добре тогава. Не можеше да се пули насреща му цяла вечност. Елинор рязко затвори книгата.

— Мистър Найт, тъкмо се захласвах по впечатляващата ви библиотека. — Елинор махна с ръка към книгите. Надяваше се да го е приветствала с ведър тон. *Колко съм спокойна. И изключително вежлива.* — Толкова много заглавия. — *Ама че съм безмозъчна патка.*

Той продължаваше да мълчи. Не отговори на словесния ѝ гамбит с жест или дума.

Елинор почувства нужда да се защити. Ако целта на този мъж беше да я сплаши, засега той се справяше отлично. Тъкмо когато се канеше да каже нещо — не знаеше какво точно, просто нещо, което да смаже този арогантен тип и претенциите му — мистър Найт тръгна към нея.

Елинор моментално разбра, че го е преценила правилно. Той бе звяр. Движеше се като пантера на лов — грациозно и бавно — и вървеше към нея с дългите си мускулисти крака. С всяка крачка той изглеждаше все по-голям и широкоплещест. Приличаше ѝ на природна стихия, на непристъпна планина, на мощен океан — или на звяр, на огромен, безмилостен звяр

За момент самозванката се паникьоса. *За бога, Мадлин, в какво ме забърка?* В същия миг той застана до нея. Елинор го погледна.

Косата му бе толкова светлоруса, че обрамчваше като ореол грубо изсеченото му, обветрено лице. *Дали ще ме сграбчи в ноктите си?*

Той бавно протегна грамадните си ръце и ги обви около кръста ѝ. Все едно я погълнаха огнени пламъци след дългия мраз на зимата. Досега никой мъж не я бе докосвал. Определено не и хищник с огромен потенциал от агресивност, безмилостно решителен мъж, който си въобразяваше, че може да си проправи път в затворените кръгове на английското висше общество. Но ето че той я докосваше и притискаше с ръце плътта ѝ, сякаш пробваше дали тялото ѝ пасва на дланите му. Ако се съдеше по изражението му, мистър Найт я намираше приемлива. Дори нещо повече — изключително приемлива.

А тя... сетивата ѝ го поглъщаха с жадно нетърпение, което я остави смутена и крайно заинтригувана. Откри че едва диша — все едно някой по-дълбок дъх би причинил спонтанното ѝ възпламеняване.

Неговата миризма увеличаваше дискомфорта ѝ. Той ухаеше на... на студения и режещ алпийски вятър. На ливански кедър.

На мъж, способен да ѝ дари удоволствие... Откъде пък се взе последното? Та тя беше чиста като навята преспа сняг и вероятно щеше да си остане такава до края на дните си.

Мъжете не се женеха за двацет и четири годишни компаньонки без зестра и без изгледи за наследство.

Мистър Найт затегна хватката си около кръста ѝ и я вдигна от стълбата.

Елинор беше толкова изненадана, че изпусна книгата, помъчи се да я сграбчи и за малко не се прекаатури.

„Робинзон Крузо“ тупна на пода.

Мистър Найт я притисна към себе си.

Замаяна, осланяща се изцяло на инстинкта си, Елинор се улови за раменете му. Той дори не трепна, толкова як бе — като скала в буря.

Бавно и постепенно мистър Найт я остави да се плъзне по него, сякаш тялото му беше пързалка, а тя — безхитростно дете. Елинор се почувства като... жена. Жена объркана, покорена, завладяна от нелепия копнеж по един мъж, когото едва бе видяла. Мъж, за когото беше всеизвестно, че е изумително дързък негодник. Тя, която бе направила всичко възможно да се отърси веднъж завинаги от подобни емоции...

Точно преди краката ѝ да докоснат пода, той спря и се взря в нея. Очите му, забеляза Елинон, бяха светлосини като късчета замръзнало небе. Те я смуцаваха с прямотата си и я ласкаеха безмълвно.

Тя се изчерви. Отлично знаеше колко лесно се зачервяваше бялата ѝ кожа. Сигурно цялото ѝ лице пламтеше.

Притеснена, заинтригувана и застрашена повече от когато и да е било в живота си, Елинон опита да се сети как би постъпила херцогинята в тази ситуация. Но Мадлин — пряма, жизнена и властна — никога не би се озовала в такова двусмислено положение.

Найт заговори с дрезгавия, плътен глас на опитен съблазнител:

— Добре дошли в дома ми, ваша светлост. — Той я остави да стъпи на пода и зачака, сякаш искаше да провери дали тя ще побегне.

Вместо това Елинон се изправи пред него с достолепието на истинската херцогиня.

Той отдръпна ръцете си, но преди това ги задържа на кръста ѝ малко повече, отколкото трябваше. Когато отново заговори, гласът му съдържаше недвусмислена заплаха:

— Очаквам този ден от много, много отдавна.

2

Главата на Елинор се проясни. Този мъж я презираше... не, презираше Мадлин... а братовчедка ѝ не я беше инструктирала как да се оправя с него. Тя само беше казала, че трябва да се разменят, че Елинор трябва да задържи мистър Нйт до пристигането ѝ, което беше възможно чак след като Мадлин оправеше адската каша, забъркана от баща ѝ, херцога.

На времето Елинор бе сметнала идеята за глупава. Сега със сигурност знаеше, че е била права, защото нямаше и най-бегла представа как да се справи с мистър Нйт.

Той вдигна книгата и погледна заглавието.

— „Робинзон Крузо“. Една от любимите ми книги. Всъщност това е моят екземпляр. — Той прокара пръст по кожената подвързия. — Колко хубаво, че имаме нещо общо помежду си.

Елинор не искаше да има нищо общо с този мъж. Боеше се, че на него това му е пределно ясно, защото взорът му беше твърде самоуверен.

Най-накрая тя сложи ръце на кръста си и с усилие на волята ги накара да застанат мирно там.

— Не вярвам да ме чакате кой знае колко отдавна. Допреди месец дори не сте знаели за съществуването ми.

— Напротив. Знаем за съществуването ви от осем години — тогава борсовият ми агент се върна от Лондон и ми разказа, че херцог Магнус е благословен с дъщеря. С красива дъщеря.

Той върна книгата на полицата без помощта на стълбата.

— Борсовият ми агент не е преувеличил.

— О... благодаря — смутено отвърна Елинор. Въпреки че говореше за Мадлин, той гледаше нея. Без да се превзема, тя знаеше, че е привлекателна. Един пропаднал англичанин, който беше съзрял възможност да прелъсти невинната девойка, ѝ бе прошепнал, че е похубава от братовчедка си. Но докато мистър Нйт я гледаше, онова

пламъче, което докосването му бе възпламенило, накара кръвта ѝ да забушува.

Онова пламъче и съпътстващата го топлина бяха лоши признаци. Много лоши признаци.

Тогава той я хвана под ръка и неумолимо я поведе към малкото канапе.

Как бе възможно това незначително докосване да я убеди, че този мъж бе готов да обърне планини, но да я притежава?

Той я настани на канапето и отдръпна ръката си. Елинор бе облекчена — и разтревожена. Защото, ако мистър Найт бе толкова неумолим, колкото изглеждаше, Мадлин нямаше шансове срещу него.

Но братовчедка ѝ я бе посъветвала: *„Когато те обземат съмнения, ще се замислиш: Как би постъпила Мадлин в тази ситуация? И действаш.“*

Мадлин би атакувала. Значи Елинор трябваше да направи същото.

— Защо ви е било нужно да разследвате семейството ми?

— Защото ми трябваше съпруга.

Дойдохме си на думата. Това беше болният въпрос, причината, поради която Мадлин бе решила да дойде в Лондон. Защото баща ѝ, херцог Магнус, непоправим комарджия, чаровен и безотговорен мъж, бе заложил ръката на Мадлин срещу богатството на мистър Найт и бе загубил.

— Предполагам, че доста сте се изненадали, когато негова светлост ви е съобщил, че сте сгодена. — Мистър Найт заобиколи канапето като пантера, дебнеща плячката си. — За мен.

Елинор премери думите си внимателно.

— Не съм очаквала да се окажа сгодена за когото и да е.

— И защо така? — Мистър Найт мъркаше като огромен котарак, който си играе с безпомощно мишле. — Вие сте богата млада жена с висока титла. Навярно ви е минавало през ума, че някой ден ще ви се наложи да се омъжите.

— На една херцогиня не ѝ се налага да се омъжва — отвърна Елинор с ехо от надменността на Мадлин. — Една херцогиня взема свои собствени решения.

— Вече не. — Онази усмивка, тъкмо онази, която му придаваше вид на паднал ангел, трептеше на устните му. — Оттук нататък аз ще

вземем решенията вместо херцогинята.

Не. Брак между този мъж и Мадлин беше невъзможен. Мистър Найт щеше да направи братовчедка ѝ нещастна с хладния си авторитет и с презрението, обогрящо всичките му думи. Пък и Елинол добре знаеше, че Мадлин обича друг. Мистър Найт нямаше да понесе леко подобна неуместна проява на любов извън брачното ложе.

— Мога да си представя чувствата ви — да се озовете в дома ми при подобни обстоятелства. — Мистър Найт се огледа наоколо. — Мислех, че и баща ви ще дойде с вас.

— Не, херцогът се грижи за своите си дела. — Поне Елинол подозираше така. И ако сред тези дела бе пропиляването на единственото наследство, останало на Мадлин — какво го интересуваше? Херцог Магнус беше безотговорен тип, който не даваше пукната пара за благополучието и здравето на дъщеря си — всъщност заради него Елинол бе попаднала във властта на мистър Найт и се преструваше на братовчедка си.

Тя вдигна поглед към дебнещия мъж и си пожела да е всякъде другаде, но не и тук. Неведнъж с Мадлин бяха попадали в сложни ситуации, докато пътешестваха из Европа. Бяха преживели заплахата от нападение на френски войници. В Алпите почти ги беше застигнала лавина. И като капак на всичко бяха затворнички в турски харем, държани в плен сред кадъни, евнуси и всякакви греховни наслади. Елинол доста се съмняваше, че ще успеят да избягат. Но не бе нужно да се притеснява: Мадлин забърка такива каши, че турците лично ги бяха изпроводили с ескорт извън границите на страната, само и само да са сигурни, че ще се отърват от двете англичанки.

Но никоя от онези неприятности не беше толкова зловеща колкото сегашната: да седи в една стая с мистър Найт, който я вземаше за Мадлин.

— Но... Защо херцогинята? Защо точно това семейство? Какво сте си представяли?

— Бъдещата херцогиня има владения в цяла Британия и голямо лично състояние. Какво съм си представял? Представях си как ще я покоря. Представях си как ще се ожена за нея. Как ще контролирам огромните ѝ богатства и как ще ѝ направя цяла сюррия деца. — Мистър Найт се усмихна — леко извиване на устните — но очите му останаха

студени. — Та кой не би възжелал титлата съпруг на една от най-влиятелните жени в Англия?

Доводите му звучаха напълно разумно. Разбира се, мъжете жадуваха да се оженят за Мадлин по тези причини. Но у мистър Найт имаше нещо... някакво пламъче в очите му, някаква наглост в стойката му, леката полуусмивка... Елинор подозираше, че той лъже.

— Но аз трябва да попитам — тонът му беше присмехулен — защо разговаряме за херцогинята в трето лице, все едно ви няма?

Тя преглътна. Ами ако вече се беше издала?

И да беше така, мистър Найт не го показва с нищо.

— Струва ми се, че Бриджпорт ни е донесъл чай — каза той, когато на вратата се почука.

Икономът — дискретен и ненатрапчив — влезе, следван по петите от една камериерка, и постави подноса пред Елинор. Камериерката донесе втори поднос, отрупан със сандвичи и сладкиши.

— Благодаря — отвърна Елинор.

Камериерката бе съвсем младо и неопитно момиче, което гореше от желание да разбере как изглежда бъдещата невеста на мистър Найт. То зяпна Елинор, сякаш за пръв път виждаше аристократ. Елинор и преди бе ставала свидетел на подобно отношение, но досега винаги Мадлин бе на прицела му. Тя самата, невидимата компаньонка, се свиваше кротичко в ъгъла.

Бриджпорт тъкмо щеше да ѝ се скара, но мистър Найт го изпревари.

— Мили, достатъчно.

Камериерката подскочи, погледна господаря си уплашено, направи реверанс и изчезна от стаята.

Бриджпорт се поклони и излезе с тежки стъпки, затваряйки след себе си. Затваряйки Елинор насаме с мистър Найт.

Погледът ѝ се впи във вратата.

— Не беше нужно да я плашите.

Найт се изправи и застана до килима — висок, широкоплещест джентълмен, който с лекота успяваше да доминира над всички.

— Тя ви притесняваше — обясни той.

Елинор се стресна. Той бе прав, разбира се, но нима бе проникнал зад вeдрата ѝ фасада?

И по-важно, защо му бе да го прави?

— Със захар, без сметана — изрази желанията си мистър Найт.

Елинон погледна тумбестия чайник от китайски порцелан на сини цветя, от който се вдигаше пара. На покривчиците до него имаше две чаши, захлупени с чинийки. Подносът беше олицетворение на всичко цивилизовано и нормално. Да не говорим, че тя редовно наливаше чая. Мадлин не се интересуваше от чаената церемония, докато Елинон намираще утеха в аромата, топлината, рутинното действие. Ала точно сега вниманието на мистър Найт превърна всичко това в мъчение. Чайникът тежеше като камък в ръцете ѝ. Чашата изтрака, когато я вдигна. Елинон наклони чайника, насочи чучура към чашата...

И в този момент мистър Найт изрече с измамно сладък глас:

— Много хубаво било да ти прислужва херцогиня.

Ръцете ѝ затрепериха. Горещата течност покапа по пръстите ѝ. Елинон изпусна чашата. Преди да успее да я хване, тя се разби в масата. Едно парче се заби в дланта ѝ.

Елинон се отдръпна и стисна пръсти. Мистър Найт незабавно коленичи до нея.

— Поряза ли се? Опари ли се?

— Не, не. Добре съм. — Не се чувстваше добре. Беше притеснена. Не случайно бе овладяла изящните жестове на истинска лейди — мразеше хората да я зяпат без причина, а сега спокойствието ѝ беше изневерило. — Моля ви, мистър Найт, станете.

Все едно говореше на стената. Той вдигна ръката ѝ и веднага забеляза капчицата алена кръв на кутрето ѝ.

— Порязала си се — Мистър Найт вече бе минал на „ти“.

— Няма ми нищо. — Тя се опита да издърпа ръката си. — Колко съм непохватна. Счупих хубавата чаша.

— По дяволите чашата. — Той притисна пръст към раничката.

Елинон потрепери.

— Късметлийка си. Нищо ти няма. — Той поднесе дланта ѝ към устата си, като засмука кутрето ѝ.

Елинон се втрени с потрес в него. Главата му бе приведена над ръката ѝ, изсечените му черти бяха напрегнати и сериозни. Устата му бе топла, влажна, и оказваше върху нея... странно въздействие. По-скоро животинско, отколкото човешко, смес от болка и интимност... никога, абсолютно никога ничия мъжка уста не бе докосвала тялото ѝ.

Как за отрицателно кратко време се беше оказала в такава интимна близост с мистър Нйт, която съвсем не предразполагаше към подобни емоции? Той вдигна глава и улови погледа ѝ.

— Какво? Скандализирах ли те?

Наистина ли не беше забелязал? Тя ли трябваше да го просвещава? Не. Не беше способна на такова нещо. Затова се хвана за най-дребното му прегрешение.

— По дяволите.

— Какво? — Той присви леденостудените си очи.

— Ти изруга. Каза „По дяволите чашата.“ Ти си некултурен американец. Тук, в Англия, никой не си позволява да ругае в компанията на дами.

Волно или не, смехът му приличаше на лай или на ръмжене. Но веселието му беше искрено и за пръв път в очите му се появи топлина.

— Ще те науча да псуваш.

— Не, сър, няма да го допусна! — Но Елинор не знаеше какво точно няма да допусне. — Ако продължите да ругаете на обществени места, ще откриете, че най-добрите домове ще затворят вратите си за вас.

— Тук не си познала. — Той извади белоснежната си кърпичка и здраво я завърза около кутрето ѝ. — Докато съм богат, добре облечен и сгоден за херцогиня Магнус, ще съм добре дошъл навсякъде. Същност направо ще съм търсен. Аз съм неподправено свеж.

О... боже.

— Като ли че си удивена? Не се ли радваш, че бъдещият ти съпруг е така популярен?

Естествено, че не се радваше. Колко неприятно бе да узнае, че английските домакини не прозират опасната му същност под лустрото на красотата и богатството. Но Елинор не можеше да признае неучтивите си размисли, затова отговори, без да го гледа в очите:

— Не е там работата. Въпросът е, че когато английските домакини определят някого за „неподправено свеж“, той много бързо може да им втръсне.

— В ръцете си държа гаранцията, че това няма да стане. — Той повдигна нейната длан и притисна устни към пръстите ѝ.

Ужас! Той флиртуваше с нея, а тя се наслаждаваше на вниманието му.

— Ще ми се да не ме... ухажваш. Чувствам се неудобно.

Без да дава вид, че я е чул, Найт остана на колене.

— По-различна си, отколкото си те представях — замислено прошепна той.

— Не — възрази Елинон. — Надали.

Сякаш времето спря. Той я гледаше напрегнато, сякаш тя беше славей, попаднал в капана му.

Но Елинон не беше херцогиня, а бедната братовчедка, която щастливо живееше в сянката на волевата си роднина.

— Наредих да внесат багажа ти. — Тонът му беше прелъстителен, думите — прозаични.

За един момент Елинон не разбра смисъла на казаното. После отчаяно се отдръпна от него.

— Как? Тук? В дома ти? — Тъй като Найт не пусна ръката ѝ, тя сякаш го повлече със себе си по канапето.

Естествено това впечатление лъжеше. Тя не би могла да помръдне този мъж без съгласието му.

— В дома ми, разбира се, къде другаде. — Той като че ли беше изненадан.

— Защо? — *Защо, за бога? Какво да прави сега? Или по-точно казано, какво се канеше да направи той?*

— Нима има къде да отседнеш?

— Аз... Ние имаме къща на Честърфийлд стрийт.

— Не ме разбра. Щом си тук, не можеш да си тръгнеш. — Той се наведе и прошепна в ухото ѝ. — Бъдещата ми съпруга ще остане в моята къща — при мен.

3

В клопка

Елино́р беше пленница в този дом.

— Не мога да остана тук. — Тя се дръпна от мистър Найт, от виденията, които той провокираше. Сцени на бурно прелъстяване и социално изгнание. И над всичко това — отчаяно вълнение, вълнение, чието съществуване нямаше да признае, но то въпреки всичко си бе там. Ако този мъж се появеше в спалнята ѝ посред нощ, щеше ли да му устои? Щеше ли да се съпротивлява?

— Аз съм... неомъжена — плахо възрази Елино́р.

— Засега. — Думите му, гласът му, погледът му изразяваха ясно неговите намерения. Мистър Найт възнамеряваше бракът помежду им да не бъде по сметка, а пълен със страст и с цял куп невероятни буйни емоции. — Ще се оженим. Имаш думата ми.

Ако му повярваше, тя въобще нямаше да се противи на прелъстяването му.

Елино́р смаяно отвори уста, когато тази похотлива мисъл проникна в замъгленото ѝ съзнание.

Мистър Найт смръщи демонично вежди.

— Изглеждаш зашеметена. Сигурно си била наясно, че ще се ожени за теб независимо от пречките.

— Не е това. — А нещо много по-лошо. Елино́р продължи с грижливия, търпелив тон на учителка, която обяснява дробите на ученик. — Не знам как стоят нещата в Америка, но ако остана с теб в тази къща, репутацията ми ще бъде унищожена завинаги независимо от благородните ти намерения.

— Ако останеш сама в тази къща, нещо много повече от репутацията ти ще бъде унищожено. — Погледът му бавно се плъзна по устните, шията, гърдите ѝ.

Елино́р прекрасно знаеше, че пътническият ѝ костюм е семпъл, практичен и не оставя дори сантиметър непокрита кожа чак до гърлото ѝ, но при този нагъл поглед неволно ѝ се допря да провери дали

копчетата не са изчезнали като с магическа пръчица. Гърдите ѝ набъбнаха, зърната им щръкнаха, опъвайки тесния корсаж. Усещането беше странно, невероятно дръзко и несъмнено доказваше, че тя трябва да зареже всяка мекушавост и да извоюва свободата си! А вместо това само изпелтечи:

— Искаш да кажеш... че ще...

— ...се промъкна в спалнята ти в късна доба и ще те съблазня? Да, мило мое момиче, ще го направя без да ми мигне окото.

Дланите ѝ се изпотиха. Копнееше да изтръгне ръката си от неговата.

— Ето защо ти осигурих придружителка. — Мистър Найт се наведе и разклати звънчето на масата.

— Придружителка ли? — озадачи се Елинон, разкъсвана между облекчението и съжалението. — Да не си побъркан? На света няма достатъчно почтена компаньонка, способна да защити репутацията ми, докато съм под този покрив.

— Напротив, племеннице, разбира се, че има! — звънна весел глас от вратата.

Елинон се обърна и ужасено си пое дъх.

— Ей ме на! — Ниската и пълничка дама стоеше на прага с разперени ръце. Модната ѝ рокля беше в лавандулово — цвят, който придаваше блясък на белите ѝ букли. — Първият ми съвет към теб, мила Мадлин, е да не държиш ръцете на мистър Найт, когато си насаме с него. Всъщност изобщо не ти препоръчвам да оставаш насаме с него, докато не се ожените, защото проклетникът му с проклетник е опасно чаровен!

Елинон прикри с юмрук кърпичката, завързана около кутрето ѝ, и бавно се изправи на крака.

— Лейди... Гертруд?

Лейди Гертруд влетя вътре и продължи с неизчерпаем ентузиазъм:

— Значи ме помниш! Беше толкова отдавна.

Дори много повече от „отдавна“. Лейди Гертруд, графиня Гласър, беше леля на Мадлин по майчина линия и не се намираше в никаква роднинска връзка с Елинон. Не че добрата дама ѝ бе отказала обичта си в няколкото редки случая, когато се бяха виждали. Тъкмо обратното.

В щедрото сърце на лейди Гертруд се беше намерило място за братовчедката на Мадлин, тя я прие топло и мило.

Но сега тя щеше да развали маскарада, преди дори да е започнал.

Докато лейди Гертруд се носеше с разперени ръце към Елинон, Ремингтън ги наблюдаваше.

Значи това беше Мадлин де Лейси, маркиза Шеридан и бъдеща херцогиня Магнус. От досегашните си наблюдения можеше да заключи, че тя не е типичната английска аристократка. Беше готов да я пречупи като див мустанг, който никога не е виждал седло или юзда. Вместо това, когато я погледна, той видя една срамежлива жена без капка от надменността, която обикновено вървеше с високото обществено положение. Лицето ѝ имаше нежен овал, на страните ѝ трептяха трапчинки, брадичката ѝ беше леко вдлъбната, а над нея се усмихваха пълни и чувствени устни. Черната ѝ коса беше събрана на тила в старомоден кок, и ако той разбираше нещо от жени — а той разбираше много — пусната, тя щеше да стигне до кръста ѝ на тежки, естествени вълни, мамещи един мъж да зарови пръсти в живите кичури. Тялото ѝ бе облечено в тъмни, грозни дрехи, но камуфлажът им не прикриваше големия бюст, а когато я хвана за кръста, откри колко тънък беше той и колко ханшът под него беше закръглен...

Той впери поглед в ръцете си и се усмихна, физически беше усетил огъня, който пламна помежду им, и смяташе — не, знаеше — че и тя се е опарила. Иначе нямаше да го гледа все едно той беше някакъв необуздан дивак.

Ах, само да знаеше колко студени и пресметнати са действията му, колко важна бе тя за плановете му, нямаше да е просто предпазлива, а направо уплашена. Но разбира се, тя не знаеше, нито пък той щеше да ѝ каже. Не и докато не станеше твърде късно за семейството ѝ — и за нея.

Тя беше негова. *Неговата херцогиня.*

Лейди Гертруд беше описала взаимоотношенията си с Мадлин като топли и сигурно не лъжеше, защото дамата беше приятна, мила и познаваше всеки във висшето общество.

Ала херцогинята явно се ужаси, щом я зърна.

— Скъпо дете, толкова се радвам, че най-сетне се завърна от Континента. Този ужасен Наполеон се вихри навсякъде, а безчестните му войници залавят почтените английски граждани. Много се

тревожех за теб и за... — Лейди Гертруд погледна племенницата си в лицето и изумено вдигна вежди.

— ...Елиноор...

Ремингтън видя как младата жена първо преглътна, а после избъбри на един дъх:

— Елиноор беше доста уморена от пътуването и я оставих да си почине.

— А! Да, разбира се. Сигурно. — Лейди Гертруд говореше бодро и не криеше, че се забавлява. — Та кой не би бил изморен след четиригодишно скитане из цяла Европа? Но щом Елиноор я няма, дважд по-добре, че мистър Найт ме повика за твоя компаньонка. — Лейди Гертруд се протегна и го потупа по бузата. — Добро момче!

А най-невероятното беше, че от нея бликаше искреност. Тя беше живото възплъщение на добротата и за петте дена на познанството им той я бе обикнал. Отдаваше ѝ се да общува с хората. Всички я харесваха, дори непожалените от острия ѝ език — като самия него, например. Лейди Гертруд бе склонила да придружава племенницата си, сега се държеше приветливо и грижовно, ала по време на първата им среща не беше скрила какво мисли за този годеж.

В замяна Ремингтън ясно ѝ бе показал, че не дава пукната пара за мнението ѝ, точно както и тя за неговото. Старата дама се съгласи да не му се бърка в работите, докато той спазва всички правила на приличието.

Лейди Гертруд седна на канапето и дръпна Елиноор до себе си.

— Обаче как само се озова тук, а? Какво мислиш за херцог Магнус и поредната му глупост?

Сега херцогинята отвърна решително:

— Намирам за срамно, че не може да удържи хазартната си страст, дори когато става въпрос за собствената му дъщеря.

Блясъкът в очите ѝ стресна Ремингтън.

— Нима съм толкова неприемлив жених? — попита той със зле прикрито раздражение, после затаи дъх в очакване на мнението ѝ за важната си персона.

— Не знам, мистър Найт, не знам що за характер имате — тросна се тя. — Но въпреки че в наше време много малко жени се омъжват по свое усмотрение, поне се запознават със съпрузите си преди

обявяването на годеща. Срам и позор, че една херцогиня е лишена от тази привилегия.

— И аз така си мислех! Чувствата ти са напълно основателни, скъпа — намеси се лейди Гертруд и стрелна Ремингтън с поглед. — Смятах, че и мистър Найт е жертва на хазартната лудост, но сега, като го опознах, подозирам, че всъщност много добре е пресметнал всичко.

Ремингтън вдигна надменните си вежди в знак на пълна невинност и чистосърдечие.

— Но е добро момче и добра партия — заключи лейди Гертруд.

— За кого? — сопна се херцогинята.

Ремингтън би се закълел, че след тези думи тя прехапа езика си.

— За теб — отвърна той. — Единствено за теб.

— Седни, скъпо мое момче — подкани го лейди Гертруд. — Изнервям се, докато висиш над мен като някакво огромно чудовище.

Ремингтън си помисли, че никой досега не го е наричал „огромно чудовище“ и седна така, че да е точно срещу избраницата си.

— Надявах се да пийна чай, но чайникът е изстинал. Да не сте счупили чаша? — Лейди Гертруд се намръщи при вида на порцелановите парченца.

Ремингтън видя как Мадлин пламна от притеснение и скри бинтованата си ръка под полата.

— Аз я изпуснах — каза тя.

— Колко нетипично за теб! — възкликна лейди Гертруд. — Помня те като доста по-уверена. Добре де, добре, няма защо да се вайкаме за някаква си чаша. Скъпа, би ли позвънила за още гореща вода?

— С ваше позволение, мистър Найт — промърмори Мадлин и вдигна звънеца.

— Но моля ви — той махна с ръка. — Бих желал отсега нататък да считате тази къща за свой дом.

— Аз... боя се, че... това е невъзможно. Трябва да се върна у дома!

Той я завладя с поглед, налагайки й волята си:

— Ако зависи от мен, никога няма да се върнете в къщата на баща си.

Тя извърна глава в дръзко отричане на властта му. Добре. Найт обичаше предизвикателствата, а тази свенлива херцогиня го подлагаше

на изпитание. Тя позвъни точно толкова силно, колкото да я чуе лакеят. Даде нарежданията си тихо, но твърдо, като жена, която е свикнала да получава резултати, без да се набива на очи.

— Уважаеми дами, бихте ли ме осветлили как така нейна светлост има високата си титла, без дори да е омъжена?

— Заради кралица Елизабет — отвърна лейди Гертруд, сякаш това изясняваше всичко.

— Бихте ли се доизказали? — попита Ремингтън, след като видя, че друго обяснение няма да последва.

— Личи си, че сте американец. Не че имам нещо против американците. Не, съвсем не. Намирам ги за доста свежи със странните им маниери и волностите, които си позволяват. — Лейди Гертруд вдигна лорнета си към него. — Въпреки че да държите ръката на скъпата ми племенница без позволение на леля ѝ е прекалена волност!

— Да, госпожо. — Ремингтън нямаше намерение да си признава, че и в Америка действията му щяха да бъдат окачествени като неприлични, нито пък че той винаги прищпорваше нещата към естествения им завършек, или по-точно казано — към завършека, който го устройваше. Не беше мъж, който оставя съдбата да поема по незнайно какви пътеки. Той сам ковеше бъдещето си, а сега и бъдещето на младата херцогиня.

— Една далечна моя прабаба била придворна дама на кралица Елизабет и спасила живота на господарката си. Като отплата нейно величество ѝ дарила херцогство, което по правило се наследява от най-големия син, ако има такъв, но кралицата наредила ако първородното дете е момиче, титлата да се пада на него. — Мадлин говореше бавно и подбираше думите си, сякаш... сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Но какви проблеми можеше да има бъдещата херцогиня Магнус? Тя беше родена сред привилегии и богатство. Ремингтън от личен опит знаеше, че за английските аристократи останалите хора са като прахта по подметките им. Не допускаха нищо и никого да им се пречка. Не ги възпираше никаква етика. За тях убийството не бе проблем.

Но той щеше да си отмъсти и накрая горката Мадлин щеше да разбере какво е да събираш парчетата от разбитото си сърце.

Ремингтън не позволи на нищо от това да се изпише на лицето му.

— Подобна титла се среща много рядко, нали? — почиттелно се поинтересува той.

— Моето семейство е единственото, удостоено с подобна привилегия — отвърна Мадлин. — Но волята на кралица Елизабет е закон.

— Тя е била силна жена. — За разлика от това впечатлително и уязвимо момиче.

Мадлин очевидно се засегна. Странно, все едно бе прочела мислите му.

— Следователно, докато баща ви е жив, още не сте херцогиня. И не заслужавате почитта, която хората ви оказват с тази титла? — продължи той, макар да имаше усещането че рита безпомощно кутре.

— Племенницата ми е маркиза Шеридан и бъдеща херцогиня, което ѝ гарантира заслужено уважение от страна на елита — ядоса се лейди Гертруд. — Всъщност почти всички се обръщат към нея с „ваша светлост“ и признават привилегиите на бъдещия ѝ ранг.

Това се казваше конско и Ремингтън сведе глава пред достойния си противник.

— На мен ми е безразлично дали той ми оказва почитта, дължима на една херцогиня — презрително рече Мадлин. — Американците не се впечатляват от аристокрацията, или така поне твърдят. Дано обаче мистър Найт се отнася с уважение към другите жени — от всички прослойки...

Да, лейди Гертруд му беше прочела конско, но презрението на неговата бъдеща съпруга го засегна истински.

— Ще се постарая да не ви поставям в неудобно положение.

— Постарайте се сам да не изпадате в неудобно положение — ледено отвърна Мадлин. — Ето го и Бриджпорт с чая ни.

Икономът влезе, носейки чист поднос с нов чайник и камериерката го последва с чиния съвсем пресни курабии. Този път Мили не допусна грешката да зяпне херцогинята, а бързо остави курабиите, нервно стрелна мистър Найт с очи и се оттегли.

Мадлин го погледна с укор.

Ама какво искаше тя от него? Да остави слугинчето да я изпива с поглед? Понякога с жените не се излизаше на глава.

И по-лошо, понякога те ти се качваха на главата.

Мадлин вдигна чайника. Сега ръката ѝ беше напълно сигурна. Тя наля на трима им.

— Какво си направила? — Лейди Гертруд посочи кърпичката около кутрето ѝ.

— Само драскотина — отвърна Мадлин. — Нищо особено.

Ремингтън стана, уж за да вземе чашата си. Вместо това улови ръката ѝ, разви превръзката и разгледа белега.

— Трябва да внимаваш. Домът ми е пълен с опасности, а аз не искам да пострадаш.

Тя го погледна изненадано. Устните ѝ се разтвориха и тя придоби уплашен вид.

Ама че жена! Изглеждаше плаха, докато не я подигра за титлата ѝ, а после му демонстрира леден гняв. Минута по-късно, след няколко умело подхвърлени думи, тя отново се сви в черупката си.

Трябваше да внимава, в противен случай тази Мадлин можеше да го омагьоса.

Той взе чашата и се върна на мястото си.

— Посъветвах се с лейди Гертруд и избрах няколко бала, на които да отидем.

— Не може да бъде! — Мадлин вдигна ръка към гърлото си.

Аха, помисли си Ремингтън. Най-накрая си показа рогцата и взе да се лигави. Не искаше да я виждат с него. Той разбърка чая си.

— Без съмнение ще ми изтъкнете, че нямате подходящо облекло.

— Да! Точно така! — Тя облекчено си пое дъх и улови подхвърленото от него спасително въже.

Е, той бързо-бързо го изтръгна от ръцете ѝ:

— Ангажирах шивачка, която чака бъдещата ми невеста на проба.

— Не можете... не мога... ще нарушим приличието. Нали така, госпожо?

Лейди Гертруд се начумери.

— Не ми казахте, че сте си позволил волността да поръчате дрехи на Мадлин.

— Реших, че ще възразите и ми се видя по-лесно да измоля прошка след като грехът е сторен. — Няма що, добро обяснение. — Следващите няколко вечери ще прекараме в светско обкръжение, представяйки се за херцогинята и нейния безумно влюбен годеник.

— О! — Мадлин едва успя да си поеме дъх.

Ремингтън би се заклел, че това развитие на нещата я изплаши най-много от всичките му провокации до момента. Ах, какво забавление го чакаше: щеше да влачи малката снобка под ръка и да разиграва с нея театър пред лондонските домакини.

Но изненадите тепърва предстояха.

— А после, след три дни, считано от днес, самите ние ще дадем прием. Поканите са разпратени. Интересът към мероприятияето ни вече е огромен.

— Прием? Тук? — Мадлин изпърха с мигли, докато се мъчеше да установи зрителен контакт с него. — Но... но защо?

Ремингтън рядко се усмихваше, но сега се усмихна, и то невероятно чаровно.

— Трябва да дадем прием. Трябва да отпразнуваме годиша си и приближаващата ни сватба. След три дни ще ти подаря годишен пръстен и пред очите на всички ще го сложа на пръста ти. Като символ на вечната ни любов, той ще краси ръката ти — докато смъртта ни раздели.

4

Елинон объркано се вгледа в огнивото, с което обикновено беше толкова сръчна. Отново го удари, но искрата не пламна.

— Навярно е счупено — високо изрече тя на празната стая, но сама не си вярваше.

И как да си вярва, след като това бе лъжа? Пръстите ѝ така трепереха, че тя не можеше да запали и една свещ. Денят клонеше на заник и сенките в ъглите на разкошната спалня, която мистър Найт ѝ беше отредил, нараснаха. Елинон отново се опита да възпламени фитила. Огнивото пусна една искра, но свещта пак не се запали.

— Фитилът е. Фитилът сигурно е влажен.

Някой почука, вратата се откряна и лейди Гертруд надникна в стаята.

— Мило момиче, може ли да вляза?

Елинон подскочи стреснато, после се ококори срещу добросърдечната възрастна дама.

— Да! Моля ви. Влезте.

Не знаеше откога е толкова патетична, обаче бас държеше, че загадъчният мистър Найт има нещо с необичайното ѝ поведение. Тя надникна над рамото на лейди Гертруд със смътното очакване да го завари там, в коридора, готов да влезе в стаята ѝ... което, ако зависеше от нея, никога нямаше да се случи.

За нещастие, откакто бе стъпила в тази къща, гласът ѝ не се бе чул и един път — все ставаше неговото.

— Дано не прекъсвам разопаковането на багажа ти. — Лейди Гертруд седна на едно от елегантните кресла до камината. Дамата беше толкова дребничка, че краката ѝ увиснаха във въздуха и тя трябваше да се подпре с пръсти на пода, за да не се изсули.

— Разбрах, че не водиш камериерка със себе си. Колко нетипично за теб, скъпа Мадлин! Когато ти гостувах, ти не можеше да зашиеш копче или да си направиш косата. За всичко разчиташе на Елинон! — Тя вдигна лорнета си и я огледа. — Но разбира се, ето я

Мадлин каквато я помня. Предполагам, че доста си помъдряла, след всички приключения и трудности по време на пътуването си.

Елинор я погледна недоверчиво и се зачуди какво да каже. Колко да каже. Лейди Гертруд беше добра жена с възхитително чувство за хумор, ала братовчедките нямаха основания да се гордеят със скалъпления от тях номер.

— Длъжна съм да ти кажа защо приех мястото на твоя компаньонка — защото си ужасно разстроена поради годежа си с мистър Найт — весело избъбри старата дама. — Открай време съм наясно, че баща ти няма равен на себе си в гафовете... прощавай, миличка, знам, че го обичаш, но ако не беше титлата му, хората право в лицето щяха да го наричат глупак. Не че той щеше да се засегне, толкова е жизнерадостен, но както и да е... Прекрасна стая, прекрасна. И моята не е лоша, но не може да се мери с твоята по елегантност.

Елинор се огледа.

— Красива е — бездушно се съгласи тя. — Но и потискаща. — Стените, тапицирани с небесносиня дамаска, раздвижена от среднощно сини завеси, създаваха чувство на необятност, подсилвано от многобройните вази със свежи и уханни цветя. Персийският килим беше в наситени кехлибарени и лазурносини нюанси. Леките и изящни мебели бяха подходящи за една дама, но въпреки това...

— Да, тук е мрачно. Защо не позвъниш за камериерката? Тя ще запали свещите и ще стъкне огъня.

Елинор се втренчи в лейди Гертруд. Дори не ѝ бе хрумнало. За някой, който осем години бе вършил всичко сам, викането на камериерка за такава проста задача беше неестествено. Елинор дръпна звънчето.

— Отлична идея. Благодаря ви, лейди Гертруд.

Почти незабавно в стаята влезе едно младо и здраво момиче. То стори реверанс и огнилото веднага се подчини в ръцете му.

— Казвам се Бет, ваша светлост, и отговарям за горния етаж. Мистър Найт ми каза да се грижа за всичките ви нужди. Ако искате нещо, само позвънете.

— Благодаря. — Елинор се надяваше, че никога няма да ѝ потрябва нещо друго. Мразеше да ѝ прислужват. Но най-вече мразеше да ѝ викат „ваша светлост“.

Обаче лейди Гертруд се намеси в разговора:

— Камериерката на нейна светлост изглежда не е успяла да я придружи. Разполагате ли с някое момиче, което да разбира от облекло и прически?

Бет се усмихна широко и приветливо.

— Да, госпожо. Много ме бива с ютията и никога не оставям дупки в копринените чорапи. А най-голямата ми сила са подстригването и модните прически. Аз фризирах лейди Феърчайлд, преди тя да полудее и да я затворят в Бедлам.

Лейди Гертруд потупа бузата си, докато мислеше усилено.

— Лейди Феърчайлд го докарваше на фасон. — Критичният ѝ поглед се спря на Елинон. — Да, скъпа моя, определено се нуждаеш от нова прическа.

Елинон докосна строгия кок на тила си и прокара пръсти през масурите, обрамчващи лицето ѝ.

— Харесвам се така. — Тази фризура беше подходяща за компаньонка, а независимо какво си мислеха останалите, тя бе точно такава и такава щеше да си остане.

— Ще е сладко, ако я поскъся малко около лицето. — Бет направи привично движение с пръсти. — Толкова е гъста, а цветът е страхотен.

— Да. — Лейди Гертруд поглади брадичката си. — Една подстрижка ще ти придаде фасон.

— Не че не сте красива — побърза да добави Бет. — Но една малка промяна освежава вида на всяка дама.

— Не и на мен.

— Я си помисли добре — намеси се лейди Гертруд.

— Защо е полудяла лейди Феърчайлд? — не можа да се въздържа Елинон. Да не би горката жена да се е озовала в подобна ситуация? Да не би да е била изложена на вредното влияние на мистър Найт?

— Всички от рода Феърчайлд са малко или много побъркани — обясни лейди Гертруд.

Камериерката изхъмка нещо в знак на съгласие.

— Отлично, Бет, можеш да се заемеш с нейна светлост. — Лейди Гертруд изчака момичето да си тръгне и после се обърна към Елинон.

— Крушата не пада по-далеч от дървото, това за семейство Феърчайлд. Сега, докъде бяхме стигнали? А, да сетих се. Тъкмо ти

обяснявах защо съм приела мястото на твоя компаньонка.

— Не е нужно да ми обяснявате — отвърна Елинон и се зачуди дали да не признае истинската си самоличност пред старата дама. Ами ако Мадлин се появи всеки момент, правейки признанието й излишно?

— Колко нетипично за теб, Мадлин! Ти винаги си се гордеела с положението си в обществото, с високата си титла. Дори като момиченце разбираше, че си важна особа и изискваше от всички отчет за държанието им. — Лейди Гертруд се изсули от креслото, въздъхна и пак се изтласка нагоре.

— Заповядайте, госпожо — Елинон намести едно столче под краката й. — Така ще ви е по-удобно.

— Благодаря ти, скъпа. — Лейди Гертруд грейна. — Колко мило да си направиш труда. Каква мъка е да си нисък. На човек му се ще да отреже краката на всички столове.

— Мога да си представя. — Всъщност не можеше. Елинон бе надраснала старата дама още преди тринайсет години.

— Трябва да знаеш някои неща за мен и за задълженията ми към теб, а също и за чичо ти. Чичо Бринкли, помниш ли го?

— Не. — Елинон никога не беше виждала мъжа на леля Гертруд, обаче знаеше, че му се носи славата на арогантен женкар, който не благоволява да посети жена си дори по време на коледните празници.

— Ами той умря.

Стресната от това директно изявление, Елинон застина на място.

— Моите съболезнования.

— Няма защо. Лорд Бертлот-Стоук го застреля в леглото на лейди Бертлот-Стоук, но никога не ще узная защо Негово благородие е стигнал до подобна крайност, при положение че мъжът ми беше само един от мнозината, узурпирали брачната му постеля. За всеки случай Бринкли ме докара до просешка тояга. Ужас. И в Корнуол няма такава мизерия. И тъй, последните две години прекарах в бедняшко достолепие. Предложението на мистър Найт ми дойде тъкмо навреме. Канех се да тръгвам на... — лейди Гертруд се огледа наоколо, все едно се боеше някой да не подслушва — ...работа!

— Опазил господ — Елинон маскира полуистеричния си смях като пристъп на кашлица.

— Като имаш предвид, че ме бива само в бродирането и клюкарстването.

Елино́р вдигна гергефа и се загледа в него. Бродирането ѝ помагаше да се отпусне, да се отърси от безпокойствата, да намери цяр за всеки проблем. Изправеше ли се пред дилема, тя бродираше цветя и накрая решението идваше готово.

Но от сегашната дилема май нямаше изход.

— За всеки случай мистър Найт плаща добре и ми осигурява гардероб в замяна на моралната ми подкрепа — продължи лейди Гертруд. — Благодарение на мен присъствието ти тук е възможно.

Без надзора на родителите на девойката? Невъзможно! Елино́р вдигна иглата и заговори възможно най-любезно:

— Моите извинения, лельо, но сгодена или не, фактът, че с мистър Найт живеем под един покрив, ще предизвика клюки.

— А аз ще ги потуша. Нали знаеш, имам известно влияние. Настанена съм непосредствено до теб. — Лейди Гертруд посочи към една врата в другия ъгъл на стаята. — Спалните ни са свързани. Освен това накарах Ремингтън да се премести. Чак до деня на сватбата, когато може да се нанесе в господарския апартамент, той е прокуден на горния етаж. Вземам задълженията си присърце. Добродетелта ти е гарантирана.

— Приятно ми е да узная, че ще спим една до друга. — Елино́р казваше истината, защото не се съмняваше, че в противен случай мистър Найт щеше да осигури женитбата, като я компрометира във възможно най-физическия смисъл на думата. Въпреки елегантните си дрехи този мъж беше един първобитен звяр.

Лейди Гертруд се приведе напред и заговори тихо:

— Но трябва да те предупредя, скъпа, че Ремингтън си има скрити подбуди да желае този брак, и ти играеш много важна роля в бъдещите му планове.

— Вярвам, че си права. — Елино́р настръхна, когато лейди Гертруд даде глас на собствените ѝ подозрения.

— И ми се струва, че те далеч не са почтени — ведро добави старата дама.

Елино́р би направила саркастичен коментар, ако лейди Гертруд не беше толкова обезоръжаващо искрена и сериозна.

— Ще внимавам — задоволи се да каже тя.

— Не се и съмнявам, Мадлин. Ти открай време си уравновесено и делово момиче — управляваш именията, възпираш баща си да се

докара до амок, лесно ще ти е да проявиш здрав разум с мистър Найт. Убедена съм, че точно така ще постигнеш успех: Действай с твърда ръка и отстоявай своето.

— Това би значело да не се покажа никъде с него. — Защото въпреки годините далеч от Англия и силната прилика между братовчедките, някой сигурно щеше да познае Елинонр и да я изобличи. Дори ако успееше да преплува тези опасни води, при появата на Мадлин мистър Найт щеше да стане за смях в очите на цялото общество. И тогава лошо им се пишеше на двете. Отмъщението на този мъж щеше да бъде страшно.

Лейди Гертруд се размърда на креслото.

— Не мисля, че тук имаш избор, мила. Той не се притеснява от разликата в произхода, твърде е самонадеян за това, но отказът ти ще го разяри. — Дамата помълча и добави язвително: — Не знам какво си си въобразявала: до дойдеш тук сама!

Елинонр се надяваше — молеше се — лейди Гертруд да забележи, че са се разменили с Мадлин, но напразно. Очевидно трябваше да й каже истината. Сигурно препатилата леля Гертруд щеше да измисли нещо. Елинонр пресекиливо си пое дъх и смело изрече:

— Трябва да ти призная нещо.

— Недей! — Лейди Гертруд вдигна съсухрената си ръка.

— К-какво? — стреснато изпелтечи Елинонр.

— Положих клетва да осведомявам мистър Найт за всичко, което кажеш. Навярно си съгласна, че това е нормално за една придружителка на млада жена.

— Щеше да е нормално, ако той ми беше настойник!

— Боя се, че мистър Найт ти е нещо повече от настойник, мила. Той е твоят годеник. Той те държи в ръцете си. Може да те контролира, може да те дисциплинира, може така да ти отреже издръжката, че да ходиш гладна по улиците, може да ти отнеме наследството. — Беше ясно, че лейди Гертруд си спомняше своята собствена женитба. И че няма желание да загуби мястото си на компаньонка.

Но освен това... тя знаеше. Чак сега Елинонр прозря истината. Намръщената й физиономия, когато се видяха в дневната, прочувственият й отказ, размишленията й — всичко сочеше факта, че лелята е наясно с нейната самоличност!

И че не може — или не желае — да й помогне.

— Мистър Найт е мой работодател — любезно, но решително
добави лейди Гертруд. — Дължа лоялност на човека, който ми плаща
надниците. Бъди така добра: ако имаш тайни, дръж ги за себе си.

5

Трапезарията беше олицетворение на натруфеността: дълга полирана маса със сивозелена китайска солничка и помпозни картини по стените. Елинор веднага намрази тази кънтяща зала и тайно реши да се надсмее над позъорството на мистър Найт.

За нещастие вечерята се състоя в едно малко и уютно салонче. Кръглата маса беше идеална за трима души: интимността между сътрапезниците се запазваше, но всеки от тях разполагаше с достатъчно пространство пред себе си. Облицовката от полирано дърво отразяваше мекия блясък на свещите, тежките завеси ги пазеха добре от теченията, и най-важното: стаичката беше близо до кухнята и храната

Сребърните прибори звънтяха, мълчанието тегнеше и лейди Гертруд храбро опита да го разчупи.

— Какви са плановете ви за утре, мистър Найт?

— Утре ще отида в банката, за да свърша малко работа. — Той кимна на Елинор. — Приемете извиненията ми, но това е неизбежно, тъй като скоро пристигнах от Америка.

— Няма нищо — измърмори Елинор. — Не възразявам.

— Колко мило от ваша страна. — Под любезните му думи очевидно се криеше пълно пренебрежение към мнението ѝ.

Мистър Найт изпълваше стаята с размерите си и, което беше по-важно, с присъствието си. Той продължи:

— Утре вечер сме канени на бала у лорд и лейди Пикард. Доколкото разбрах, това е събитието на сезона.

— Вярно, мистър Найт. — Лейди Гертруд склочи ръце. — Нямам търпение. От три години не съм ходила на бал.

— Радвам се, че сте доволна. — Той отново кимна, този път към възрастната дама, и по всичко личеше, че очаква и Елинор да изрази удоволствието си.

Но това бе невъзможно. Та тя съвсем не беше доволна! Тя беше ужасена. Да посети най-грандиозния бал на сезона в ролята на

херцогиня? Щеше ѝ се да захлупи лице в ръцете си. Независимо дали щяха да я изобличат като самозванка или не, тя щеше да стане център на вниманието. Щеше да трепери от страх цяла вечер.

Както сега. Така се беше гипсирала, че дори не можеше да поднесе лъжицата към устата си, а супата от бичи опашки беше превъзходна.

Трябваше да се измъкне от тази къща. Трябваше да избяга. Още веднъж мълчанието надвисна над стаята. Наруши го единствено лакеят, който пристигна, за да отнесе чиниите от супата и да сервира блюдо с морски дарове.

— Мистър Найт, имате отличен готвач! — възкликна лейди Гертруд. — Не мога да си спомня откога не съм яла толкова вкусни неща, както през последната седмица. — Тя се обърна към Елинор с изражение, което настояваше за отговор. — Не мислиш ли и ти така, скъпа?

— Да, супата беше особено... хубава. — Гласът на Елинор заглъхна. В края на краищата чак сега донесоха второто предястие. — Измисли друга тема. Каквато и да е. Говори за времето. — Как мислите, дали мъглата ще се задържи до сутринта? — *Не това!*

— Тъй като сме в Лондон, ще отговоря с „да“ — каза мистър Найт. — Ако бяхме в Бостън, бих отвърнал, че се готви буря. Но се боя, че в тази нова среда не мога да разчитам на сетивата си.

Елинор крадешком погледна суровото му и красиво лице. Все едно колко ѝ се щеше да ненавижда помпозната му арогантност, тя бе привлечена от него. Щеше да го забележи, ако той ухажваше Мадлин, и да трепери при всеки негов поглед. Но сега, когато той я обграждаше с цялото си внимание, вземайки я за братовчедка и, главата ѝ сякаш беше натъпкана с памук. Не усещаше вкуса на храната. Имаше очи само за мистър Найт. Как жадуваше да го опита!

— Сигурна съм, че сетивата ви са наред — отвърна тя.

Мистър Найт и лейди Гертруд едновременно се обърнаха към нея.

Елинор заби поглед ви чинията си, където студеният омар я заплашваше с нокти, и я гледаше с малките си оцъкдени очета. Какви невероятни баналности беше изговорила. А накрая да изръси тази глупост! Тя се сви на мястото си. Сетивата му? Как можа да коментира сетивата му?

— Надявам се, че спалнята отговаря на вкуса ви.

Гласът му беше дълбок и прекалено овладян — признак, че той се мъчеше да потисне смеха си. От друга страна не беше редно да коментира спалнята ѝ. Той беше само нейния... годеник! Годеникът на Мадлин! И все пак неженените не можеха да разговарят за спални и друга неща от личен характер.

Но пък той бе неин домакин. Интересът му беше оправдан.

— Да, спалнята е прекрасна... — Елинон осъзна, че се държи примиренчески, когато трябва да оказва съпротива. Както ѝ беше казала Мадлин: „*Когато те обземат съмнения, ще се замислиш: «Как би постъпила Мадлин в тази ситуация?» И действаш.*“ Елинон изправи рамене го погледна строго. — Но бих предпочела да нощувам в собствената си къща. Трябва да съм у дома на Честърфийлд стрийт.

Той отвърна на погледа ѝ... и зачака. Ужасното мълчание се проточи до безкрайност.

Елинон започна да се гърчи и увереността ѝ се разклати.

— Искам да кажа, че цветовете и са хубави. Коминът тегли добре. Чиста е. Много... много е чиста. Харесва ми. — Елинон беше предупредила братовчедка си, че езикът ѝ се връзва с мъжете. Беше я предупредила, че е ужасна страхливка.

— А прислужницата допадна ли ви? — попита мистър Найт, сякаш не виждаше нищо необичайно в разговора им. — Как ѝ беше името?

— Бет. Името ѝ е Бет.

— Тя дойде при нас с безупречни препоръки. Чувствайте се свободна да я използвате като своя лична камериерка.

— Аз... вече го направих. — Елинон се загледа в ръцете му, които опитно измъкнаха месото на рака от черупката. Дланите им бяха широки и силни, пръстите — дълги, а формата на ноктите — съвършена. Тези ръце ѝ се нравеха. Как ѝ се искаше да не е така. Как ѝ се искаше да е безразлична към Ремингтън както към всеки друг мъж. Но нещо у мистър Найт изискваше вниманието ѝ.

— Надявам се, че ще я намерите за задоволителна. В противен случай уведовете ме веднага и аз ще уредя въпроса.

— Не ми се иска да ви притеснявам — Гласът ѝ затихваше с всяка изречена дума.

— Ще бъдем съпрузи. Не можете да ме притесните. — Той изглеждаше искрен. Думите му бяха искрени. За жена, чийто живот беше белязан от злобата и пренебрежението, тази искреност беше посилна от съблазън. — Може да разчитате на мен, докато смъртта ни раздели.

Това не прозвуча ли малко зловещо? Елинор хвърли изпитателен поглед към лейди Гертруд.

Старата дама кимаше и се усмихваше.

— Вашите чувства ви правят чест, Найт. Толкова много мъже занемаряват отношението към съпругите си след брака. Забравят, че жените непрекъснато трябва да се приласкават. Наистина, безпомощните същества от мъжки пол стигат дотам, че да разменят ролите.

Мистър Найт беше от онези мъжкари, които останалите мъже харесват заради уменията им и ненавиждат заради авторитета им — и успехите им с жените.

— Ще се грижа за съпругата си все едно е принцеса от приказките.

— На принцесите от приказките често им се случват доста неприятни неща — измърмори Елинор.

— Но една херцогиня живее като принцеса от деня на раждането си. Винаги има кой да се грижи за нея. Нейният съпруг трябва само да ѝ угажда. — Мистър Найт отпи от виното и се облегна назад, давайки възможност на лакея да отнесе чинията му и да сервира агнешки котлети с фасул. — О, и още нещо. Принцесите от приказките обикновено живеят в някоя омагьосана кула. Когато съпругата се намира в кулата си, мъжът винаги знае къде да я търси.

— Това ми намира свата на затворничество — добродушно подхвърли лейди Гертруд. — Сигурна съм, че не възнамерявате да заключите Мадлин вкъщи.

Елинор си помисли, че Ремингтън я гледа като скъперник, който тайно се наслаждава на богатството си.

Пък и той подмина без отговор думите на лейди Гертруд. Вместо това наля рубиненочервено вино, което идеално се връзваше с агнешкото.

— Ваша светлост, разреших проблема с коняря ви.

Този път Елинор прояви здрав разум и не се огледа за Мадлин.

— Дики Дрискол? — Напълно беше забравила Дики. Трезвомислещият, верен, влюбен в животните четирийсетгодишен шотландец бе коняр на Мадлин откакто Елинор се помнеше. Той беше кръстосал Европа надлъж и нашир заедно с тях и неведнъж ги бе измъквал от трудни положения, бе ги бранил от въоръжени разбойници и бе доказал, че е твърд и непреклонен като скала. — Какво, някакъв проблем ли има с него?

— Дики Дрискол отказа да ви повери на моите грижи. Затова изпратих кочияша и лакеите в къщата на баща ви, а Дики настаних над конюшните.

Дики беше тук, на Бъркли скуеър. Не я бе изоставил! Не бе толкова сама, колкото си мислеше.

— Какво облекчение се изписа на лицето ти, скъпа моя годенице. Как си се движела в аристократичните среди с такова изразително лице? Не че възразявам, нали разбираш. — Мистър Найт се наведе напред и я дари с толкова чувствена усмивка, че устата ѝ пресъхна, а езикът ѝ залепна за гърлото. — Красивите жени като теб обикновено добре прикриват емоциите си, но ти си отворена книга. Лесно ми е да открия какво ти доставя удоволствие и незабавно да те задоволя.

„Ох, Мадлин, Мадлин, до какво ме докара!“ — изхленчи едно гласче в главата ѝ. Когато братовчедка ѝ беше предложила безумния си план като изход от заплетеното положение, Елинор я бе предупредила, че мистър Найт сигурно ще флиртува с жената, която взема за своята бъдеща съпруга. Е, оказа се права и хубаво щеше да подреди Мадлин, когато се видеха отново.

Но дотогава имаше още време. А тази вечер ѝ се налагаше да спи в къщата на мистър Найт, в едно от леглата му, с ясното съзнание, че този мъж е на горния етаж и мисли за нея... Елинор осъзна, че той говори нещо и наостри уши.

Усмивката му изчезна, погледът му сякаш четеше мислите ѝ.

— Откакто пристигнахте тук следобед, очаквам да ми обясните колко нелепа е идеята за женитба помежду ни.

— Извинете? — Елинор не разбра подмятането му, но усети, че не я чака нищо хубаво.

— За какво говорите, мистър Найт? — Дори лейди Гертруд се обърка.

— Според източника ми това са точните думи, изречени от вас сутринта, когато лорд Магнус ви е съобщил, че ви е загубил в игра на карти. Казаха ви: „Ще отида в Лондон, за да обясня на мистър Найт колко нелепа е идеята за женитба помежду ни.“ — Мистър Найт покри ръката на Елинор със своята. — Прав ли съм, мила моя?

Ръката на Елинор се сви в юмрук под дланта му.

— Да не би да твърдите, че някой ви е предал дума по дума какво съм казала?

— О, да. Точно както ми предаде, че баща ви е предложил план как да ви отърве от нежелан брак, а вие сте го успокоили, че и сама можете да се справите с мен. Взели сте вярната си братовчедка и компаньонка, мис Елинор де Лейси, тръгнали сте късно и сте предпочели „Червеношиятката“ пред това да замръкнете по пътя... към мен.

Обзета от същински ужас, Елинор отскубна ръката си. Той беше пресъздал вярната последователност на последните два дена.

Той продължи безмилостно:

— Почтен хан, но спокойствието му се нарушаваше от шапката негодяи, които мистър Ръмбилоу беше наел за охрана на приема си, нали? — Въпреки че думите му бяха формулирани като въпрос, мистър Найт очевидно знаеше отговора. — Вечеряхте с лейди Табард и дъщеря ѝ Тамзин, наспахте се добре и на сутринта изпратихте компаньонката си на приема на мистър Ръмбилоу. Не разбрах точно защо, но може би тук е замесена бащината ви склонност към хазарта? — Мистър Найт повдигна вежди и зачака отговор. Такъв не последва и той продължи. — Може би ще ме осветлите по-нататък. Но факт е, че избързахте напред към дома ми на Бъркли скуеър в Лондон.

— Наблюдавали сте ме — Елинор си пое дъх. Той знаеше всичко — с изключение на най-важното: че братовчедките са се разменили.

— Наблюдавахте ви мои доверени хора — поправи я мистър Найт. — Въпреки голямото ми желание да се заема лично, трябва да си изкарвам хляба с пот на челото. — Той подигравателно постави пръст върху устните си. — Само не го казвай на елита.

По-късно Елинор щеше да съжали на спокойствие Мадлин, която си бе въобразила, че лесно ще се справи с този мъж, но сега-засега можеше да съжاليا единствено себе си. Ситуацията се усложняваше с всяка изминала минута.

— И защo ви e изтрябвало да ме шпионирате?

— Пийнете вино, ваша светлост, нещо сте бледа. — Той изчака Елинор да вдигне чашата с треперещи пръсти и да отпие глътка.

— Да, мистър Нйт, откъде-накъде ще наблюдавате Мадлин? — Лейди Гертруд не отпи, а направо глътна виното си на един дъх, защото и тя беше преbledняла.

— Ще ме прощавате, лейди Гертруд, но съм се убедил, че коварството и арогантността на английската аристокрация нямат край. — Ремингтън се обърна към Елинор. Очите му — сини късове лед — излъчваха заплаха. — Ваша светлост, не вярвам в лоялността ви към мен. Предупреждавам ви: Всяка ваша стъпка е обречена. Знам всяко ваше действие. Скоро ще знам и всяка ваша мисъл — и то преди да се е зародила в съзнанието ви. Запомнете го, драгоценна моя Мадлин, преди да скроите следващия си план да ме изхвърлите от живота си.

6

Елино́р си мърмореше под носа, докато тихичко се изнизваше през задния вход на градската къща.

— „С ваше позволение, мистър Найт, бих желала да разговарям с Дики Дрискол.“ Не! — Тя поклати глава и пробва отново. — „Ако не възразявате, бих желала да разговарям с Дики Дрискол.“ — Не, и това не е! — Елино́р се ядоса на собствената си плахост, уви се още поплътено в наметката си и хвърли поглед назад, докато вървеше през обгърнатата в мъгла градина.

Откакто снощи мистър Найт ѝ беше признал, че я е шпионирал (по-точно Мадлин, не нея), Елино́р имаше неприятното чувство, че някой я следи. Беше погледнала Бет с нови очи и видя не чевръста камериерка, а лицемерен доносник. Беше чула стъпки, когато нямаше никой зад гърба ѝ. Снощи дори беше подпряла вратата със стол, за да гарантира неприкосновеността си. На няколко пъти се бе будила през нощта, ослушвайки се за необичайни шумове.

Сега, докато се промъкваше към конюшната, обмисляше отговора си, в случай че я спипат.

В случай, че мистър Найт я спипа. Той уж беше в банката, но тя му нямаше капчица вяра.

„Искам да се уверя, че Дики се чувства добре в новата си квартира.“ Така беше по-добре. Не, звучеше твърде отстъпчиво. „Ще разговарям с Дики.“ Точно така! Елино́р кимна решително и се помъчи да изглежда като уверената си братовчедка. Но никога през живота си не бе усещала толкова ясно, че е просто мис Елино́р де Лейси, бедна роднина и срамежливо цвете.

Градинската врата се отвори със скърцане и Елино́р надникна към конюшната отсреща. Уличката беше свободна, като се изключи някакво хлапе, което метеше калдъръма както му падне.

Тъй като всичко беше спокойно, Елино́р пресече пътя и се плъзна в тъмната, топла постройка. Беше стигнала дотук. Не беше зле за страхливец. Сега просто трябваше да намери Дики и свободата ѝ

беше в кърпа вързана. Някакъв сърбеж между плешките я накара да обърне поглед към уличката. Хлапакът го нямаше. Трябваше да избяга от мистър Найт преди бала на лорд и лейди Пикард. Дики Дрискол беше единствената ѝ надежда.

— Ще мога ли да съм ви полезен, ваша светлост?

Елинор подскочи, завъртя се и откри, че почителният глас принадлежи на най-високия мъж, когото някога бе виждала. Той държеше вила в ръце и така се извисяваше над нея, че челото му се губеше в мрачния таван. Гърлото ѝ се стегна и тя изчака, докато възвърне гласа си.

— Търся Дики Дрискол.

Оборският ратаи се извърна и изрева:

— Дики! Херцогинята те търси! Той скоро ще е тук, ваша светлост — каза ратаят, вече с по-тих глас.

— Благодаря — измънка Елинор. Щеше да е същинско чудо, ако мистър Найт не беше чул кръсъка — пък и тя му приписваше свръхчовешки възможности. Той беше един нехранимайко, и точка по въпроса. Опортюнист, хазартен тип, човек, подозрителен към другите. Той не заслужаваше Елинор, да не говорим за Мадлин.

Чу се тропот на ботуши по дървения под и Дики изникна от мрака.

Този закръглен, широкоплещест мъж с голямо шкембе криеше боен темперамент и безумна преданост към Мадлин, съответно и към Елинор. Беше бърз с юмруците, ловък с пистолета и бог с конете. И преди беше измъквал Елинор от трудни ситуации, ситуации, забъркани от Мадлин, естествено. Елинор за пръв път се радваше толкова много на появата му.

Дики потупа огромния мъж по ръката.

— Благодаря, Айвс — изрече той със силния си шотландски акцент. — Почти вчесах коня на мистър Найт. Може би ти ще довършиш вместо мен?

Айвс кимна и се потътри нататък. Дървените греди се разтресоха под стъпките му.

Веднага щом той се отдалечи на достатъчно разстояние, Дики и Елинор заговориха едновременно.

— Дики, трябва да ме измъкнеш оттук.

— Мис, трябва да ви измъкна оттук.

— Веднага! — настоя Елиноор.

Дики зяпна, втрещен от неочакваната ѝ решителност.

— Ами нещата ви? Или по-точно нещата на нейна светлост?
Нали двете си разменихте багажа?

— Той ме наблюдава — изгърси тя.

— Наблюдава? — Дики се огледа, сякаш очакваше да сгащи някого в ъгъла. — Как така ви наблюдава?

— Някой ме е шпионирал — по-точно Мадлин, не мен — откакто се върнахме в Англия, и е донасял всичко на мистър Найт.

— Ах, той Найт е негодяй, тъй ѝ рекох на нейна светлост, когато тя ми излезе с тоя глупав план. — Дики прокара ръка през косата си и червените кичури щръкнаха. — Добре тогава. Някой видя ли ви да излизате от къщата?

— Не. — Тя едва устоя на подтика да погледне през рамо. — Май не.

— Хубаво. — Той я улови под лакътя. — Да вървим.

Те бързо минаха покрай боксовете на конете и се отправиха към дъното на конюшните.

— Хей! — прогърмя Айвс. — Накъде?

Елиноор подскочи и затрепери от страх. Дики я стисна окуражително за ръката.

— Дамата иска да се чупи оттук — кресна той. Лъгането не беше сред силните страни на Дики.

— Ще ми се да узная кой ще почисти обора? — За такъв голям човек Айвс пищеше тънко като свадлива старица.

— Ей сега се връщам — извика Дики. — Ама защо ще бягаме, мис Елиноор? Тоя негодник да не ви е пуснал ръка?

— Не. — Въпреки че я беше вдигнал от стола, определено не ѝ беше „пуснал ръка“. Само една глупава девица би си фантазирала за топлината на тялото му до своето. — Още снощи исках да дойда, но той не излезе и не посмях да тръгна сама в тъмното. Съжалявам, Дики, знам, че Мадлин би открила как да се измъкне, но ме беше страх, че ще се изгубя в къщата, или че ще отида в друга конюшня... — Дългите крачки на Дики не я притесняваха. Би направила всичко, за да избяга от мистър Найт и изкусното му съблазняване.

— Не се кахърете, че сте плаха, мис. Нашата бойка херцогиня ви забърка в тая каша.

— Довечера мистър Найт иска да ме заведе на бал. — Елинон размаха ръка. — Не мога да вляза в обществото като маркиза Шеридан, бъдещата херцогиня Магнус.

— Ау, за нищо на света! — Дики изглеждаше подобаващо ужасен.

Освен това останеше ли в къщата на мистър Найт, не след дълго щеше да мисли единствено за красивото му лице и за изключителните любовни умения, които той щеше да демонстрира на щастливката, станала негова съпруга. Как щеше да вдига сладките си дечица със силните си ръце...

— Побързай, Дики.

Те почти изтичаха навън. Огледаха празната уличка и хукнаха към ъгъла. Минаха покрай няколко купчини боклук, заобиколиха две котки, които се биеха за рибена кост. През тясната пролука между две сгради Елинон зърна елегантните пешеходци, чу трополенето на каретите, виковете на продавачите, които шумно рекламираха стоката си.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Стигнаха ли до тази пролука, лесно щяха да изчезнат, сливайки се тълпата.

И никога и до края на живота си нямаше да види нагло, красиво, чувствено лице на мистър Ремингтън Найт. Така щеше да е най-добре за душевното ѝ равновесие.

Тя вдигна качулката си.

— Браво, мис. Почти стигнахме — доволно изрече Дики.

Оставаха им само още няколко стъпала, когато една облечена в черно фигура препречи пътя им с дългия си бастун.

Елинон спря рязко. Сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите, пръстите ѝ мачкаха чантичката.

Мистър Найт. Това беше той.

Разбира се.

Двама бандити изскочиха и вдигнаха Дики като пиле. Елинор се втурна да го спасява, но Найт я хвана за кръста и изръмжа:

— Дики, чуй ме добре. Вече няма да я видиш. Не се и опитвай да ми я откънеш. Направиш ли го, ще те убия. Схващаш ли? Ще те убия.

— Вие не схващате, сър, тя не е лъжица за вашата уста! — Преди конярят да е казал нещо повече, един от бандитите така го фрасна в лицето, че главата на Дики се килна назад.

— Отървете се от него — нареди Найт.

Дики, разбра Елинор, си тръгваше. Тези бандити го водеха неизвестно накъде.

— Не! Не! Защо го влачите? — Дики се гърчеше и се мъчеше да я види, мъчеше се да се освободи.

— По дяволите, Найт, да не си посмял да й сториш зло! — извика той.

Ремингтън го гледаше със замръзналия си бледосин поглед, а ръката му стискаше дългия старомоден бастун — елегантна вещ с тежка златна топка.

На Елинор ѝ причерня. Мрачни кървави видения изпълниха съзнанието ѝ. Тя стисна Найт за ревера и така го дръпна, че за малко да го събори.

— Какво ще му направите?

Той се втренчи в нея. Очевидно напълно беше забравил, че я държи.

— Не го наранявайте!

— Ще го изхвърлим на улицата. — Мистър Найт продължаваше да я смразява с поглед.

Елинор не му повярва и го сграбчи още по-здраво с двете си ръце, за да прикове вниманието му.

— Той е на работа при мен. Нямах право да го уволняваш.

— Стой та гледай! — Изсмя се злобно американецът. Погледът ѝ отчаяно се местеше от Найт до Дики и обратно.

— Обещай ми, че хората ти няма да го пребият.

— Ти за какъв ме вземаш? — Гласът му беше безизразен.

Не беше толкова глупава, че да му каже, освен това осъзнаваше с болезнена яснота, че той не ѝ е отговорил.

— Просто ми обещавай.

— Нищо лошо няма да му се случи.

— Не е достатъчно. — Дики бе неин приятел. Беше се забъркал в тази каша заради нея. Можеха да го убият... заради нея. — Обещай ми, че няма да го убие! Че никой никъде няма да го нарани!

Найт вдигна вежди, сякаш настойчивостта ѝ го изненадваше, и внимателно подпря бастуна си на стената. После хвана брадичката ѝ с два пръста, повдигна лицето ѝ към своето, и я разгледа, сякаш тя беше неочаквано богат улов.

— При едно условие.

Елинор реши, че много добре знае какво ще е условието. Да влезе в леглото му.

Но все едно, цената трябваше да се плати. Беше се нагледала на насилие в Европа. Беше видяла резултатите от сраженията: ранените, умиращите, разрухата. Не познаваше онези мъже. Обаче познаваше Дики и не можеше да допусне смъртта му, та нали бяха преживели толкова много заедно.

— Съгласна съм на всичко.

Тъмнорусите вежди на мистър Найт придаваха на лицето му още по-необуздан вид. Устните му се извиха в презрителна гримаса.

— Обещай ми, че повече няма да се опитваш да избягаш от мен.

Сърцето ѝ спря да бие, после започна да блъска в гърдите ѝ. Той не искаше...? Тя отново го погледна, мъчейки се да прозре намеренията му. Но това бе невъзможно. Този мъж ѝ бе демонстрирал гнева си, но не и желанието си. Единствено интуицията ѝ подсказваше, че тъкмо поради своята дисциплина мистър Найт е още по-опасен.

— Решавай, Мадлин.

Името на братовчедка ѝ я подсети: тя играеше роля, но тази роля се превръщаше в реалност. Здравето на Дики, може би и животът му, бяха в нейни ръце.

— Обещавам. — Тя пресекливо си пое дъх.

— Какво обещавах?

Да, не се и съмняваше, че мистър Найт ще иска да чуе подробностите.

— Обещавам да не бягам от теб.

Той премисли думите ѝ, сякаш се боеше, че в тях може да се крие някаква уловка.

Нямаше ѝ доверие. Отлично. Не че го винеше, но се налагаше да го убеди.

— Кълна се, че няма да си тръгна, преди ти да ме пуснеш.

Той я погали съвсем леко по гърлото, колкото тя да усети силата му и мъжката му топлина.

— Никога няма да те пусна.

Друг път. Узнаеше ли коя е тя, веднага щеше да я изхвърли от къщата си като мръсно коте. Но дотогава този мъж я бе вързал за себе си. Елинор се втренчи в ледените сини очи и усети мраз.

Бавно, сякаш движен от неустоима сила, Ремингтън зарови пръсти в косата ѝ, разваляйки и бездруго хлабавия ѝ кок. Той сведе лице до нейното и заговори с натезжал от възбуда глас:

— Обичам косата ти — гъста и лъскава като самур. Преди да са минали две седмици, ще видя тази коса, разпиляна на възглавницата ми. Ще зароя лице в нея и ще се опия от аромата ѝ. Ще сграбча кичурите и ще те задържа на място, докато ти стенеш и се гърчиш от удоволствие под мен.

Всяка дума я потресе. Това беше едновременно заплаха и обещание. Но и желание, пробудено от нежните му, изкусителни устни, изричащи такива жарки слова. Искаше тези устни да я покорят.

Той щеше да я целуне тук — на няколко метра от една оживена лондонска улица. Елинор почувства горещото му желание. Знаеше — боеше се — че тази жега ще стопи задръжките ѝ като лански сняг, и поне за момента тя ще му се отдаде. Не можеше да си позволи такова нещо. Не смееше.

— Отивай да спасяваш Дики — каза тя, точно преди устните му да я докоснат.

Найт застина на място и за момент Елинор си помисли, че въпреки всичко той ще я целуне. Но тя улови погледа му и безмълвно му заповяда да се подчини.

Ръцете му бавно се отпуснаха и, сантиметър по сантиметър, той неохотно я освободи.

Елинор се мразеше, задето искаше топлите му ръце върху тялото си.

Той кимна внезапно и закричи към главорезите си. Стената между сградите беше почерняла от сажди, но Елинор се подпря на нея, замаяна от отминалата криза.

Беше поела ангажимент да остане с мистър Найт. Нямаше значение, че е дала обещанието под друго име, защото нейните уста бяха изrekli думите. А Елинор винаги държеше на думата си.

— Здравей, Ремингтън, здравей! — Докато секретарят му въвеждаше мистър Найт в кабинета, Кларк Окснард, президентът на банката, се надигна от бюрото си. — С нетърпение очаквах посещението ти. Спечелихме ли от стоката?

Ремингтън не си даде труд да отговори, а просто седна на мекия стол с висока облегалка, който секретарят издърпа от ъгъла на луксозния кабинет. Това място вонеше на пари и приличаше на убежище на богат безделник, но Ремингтън отлично си даваше сметка каква тежка и упорита работа върши Кларк тук.

— То се знае, че спечелихме — отговори си Кларк сам.

— Благодарение на теб съм богат.

— Искаш да кажеш „още по-богат“ — поправи го Ремингтън.

Кларк се нацупи.

— Богатството е нещо относително. Хенри, бъди така добър да ни сервираш чай. Ремингтън, ти може би ще искаш бренди?

— И чай ме устройва. Умът ми трябва да е бистър. Довечера съм канен на бал.

Хенри излезе и безшумно затвори вратата.

— Балът на лорд и лейди Пикард? Добре, ще се видим там. Дано някой ден банковата ми сметка да не отстъпва на твоята — добави Кларк с усмивка.

— Когато този ден настъпи, планирам да имам двойно повече, отколкото сега.

Двамата мъже бяха на приблизително еднаква възраст, но като се изключи това, нямаха нищо общо помежду си. Кларк — англичанин и четвърти син на граф — се беше отдал на сделките, за да подпомогне

аристократичното си, но обедняло семейство, и засега се справяше отлично.

Въпреки произхода му Ремингтън харесваше пълничкия, оплешивяващ, достолепен джентълмен. Двамата си обменяха писма дълго преди Ремингтън да отиде в Англия и отдавна бяха открили, че имат сходни цели и идеали.

— Дойдох да те помоля за една услуга — започна Ремингтън.

— Казвай. — Окснард скръсти ръце на шкембето си и се облегна назад в коженото кресло.

Ремингтън веднага разбра тревогата на Кларк и побърза да го успокои:

— Въпросът не е паричен. Става дума за услуга от личен характер.

— Всичко по силите ми, друже мой. — Кларк храбро пренебрегна гафа на приятеля си, който бе споменал мръсната дума „пари“.

— Бих желал да кумуваш на сватбата ми с Мадлин де Лейси, бъдещата херцогиня Магнус.

Кларк грейна:

— Мили боже! Ще ти кумувам, разбира се, не можеш да си представиш каква чест е за мен. — Той скочи на крака и му протегна ръка.

Ремингтън се изправи и я разтърси.

— Не бих го нарекъл точно чест. С необикновената си хубост и богатство херцогинята е като награда за мен. Прекрасно знаеш, че някои хора биха убили, за да са на моето място.

— Ами да — Кларк се засмя силно. — Направо биха убили, за да са на твое място.

Ремингтън не се усмихна.

— Имам нужда да ми наглеждаш гърба, както в старите дни.

Веселието на Кларк затихна и той седна в креслото.

— Сериозен си.

— Сериозен съм — Ремингтън също седна.

Хенри почука леко на вратата и остави подноса с чайника. Той наля чай на двамата джентълмени, подправи го съобразно вкусовете им и се оттегли. Ремингтън отпи глътка и поднови прекъснатия разговор.

— Родът Де Лейси е особено коварен.

— Родът... Де Лейси? — Кларк смръщи чело. — Ти да не говориш за годеницата си?

— Не, нямам предвид нея. — Ремингтън се сети за Мадлин, за сделката, която бяха сключили тази сутрин. Той знаеше, че не бива да ѝ си доверява, защото снощи, когато я осведоми, че я е наблюдавал, ясно видя как лицето ѝ помръкна. На сутринта не беше изненадан, когато тя прояви женското си коварство и се опита да му се изплъзне с Дики.

Беше го изненадала обаче с лоялността си към слугата. Страхът ѝ за Дики беше истински. Беше се борила за освобождението му. И охотно се беше съгласила да плати цената, дори без да знае какво ще ѝ бъде поискано.

— Чувствата на годеницата ми са съвсем неподправени.

Кларк се залюля в креслото си и кожата изскърца под теглото му.

— Само така, само така. Въобще не я познавам, но ѝ се носи славата, че винаги е честна и открита.

— Да, мога да си представя. — Много скоро тя щеше да му се врене пред олтара и същата тази вярност да насочи към него. Защото той щеше да я покори с целувки, с томително галене на голата кожа, щеше да завладее тялото ѝ така, че тя веднъж завинаги да разбере кой е неин господар. Щеше да живее за него. Щеше да умре за него. Щеше да стане негова и всичките му планове щяха да са готови за изпълнение.

Но дори днес, когато бе победил последния ѝ съюзник, още не беше сигурен, че тя няма да му избяга. Бъдещата херцогиня може би разполагаше с неизвестни нему ресурси.

И все пак тя му беше дала думата си, а фамилията Де Лейси беше известна с това, че спазва поетото обещание. Нямахше да свали наблюдението от нея, но някак си се чувстваше по-сигурен.

— Кой Де Лейси намираш за особено коварен? — не скри Кларк любопитството си.

— Баща ѝ, как кой.

— Херцог Магнус? — Мустаците на Кларк се разтресоха от напушилия го смях. — Татко го познава, а аз не. Но никога не съм чувал за негови коварни прояви.

— Тихите води са най-опасни. — Чаят горчеше в устата му и Ремингтън остави чашата. — Спомняш ли си за убийството на сестра му?

— На сестра му?... Божичко, да. Брутално и кърваво убийство. Когато бях малко момче, родителите ми го обсъждаха шепнешком. Говори се, че лейди Присила била една от красавиците на своето време.

— Да, била е заклана в разцвета на младостта си, и то в същата вечер, когато е предстояло тържественото обявяване на годеща й — машинално отвърна Ремингтън, който многократно беше слушал историята.

Кларк не скри удивлението си:

— Но Магнус няма нищо общо с това деяние. Имаше осъден, някакъв мъж.

— На име Джордж Марчънт. Срецу него било повдигнато обвинение, но свидетелстването на трима благородници, които били с него по време на убийството, го спасило от бесилото. Понеже нямало на кого да припишат престъплението, което било отвратително злодеяние, съдът наредил депортирането му в Австралия.

— Щом казваш — измърмори Кларк, но отказа да срещне погледа на Ремингтън.

— Баща ти е бил един от онези трима благородници.

Чашата на Кларк издрънча в ръката му и той побърза да я остави.

— Шегуваш се!

— Съвсем не. Да не би баща ти да е лъжец? — Ремингтън предварително знаеше отговора, но му доставяше удоволствие да гледа как приятелят му пуфти от възмущение.

— Нито веднъж не съм го чул да изрече дори една лъжа. — Кларк потърка месестия си нос. — Но все още не разбирам недоверието ти към Магнус. Та той е бил брат на лейди Присила!

— При подобни престъпления, друже мой, убиецът почти винаги е член на семейството.

— Не, глупости. Членовете на семейството трябва да се подкрепят взаимно.

Простодушieto на Кларк извика усмивка у Ремингтън.

— Понякога случаят е такъв. Понякога роднините се мразят, защото твърде добре познават кирливите си ризи. — Кларк понечи да

възрази, но Ремингтън го пресече. — Хайде, хайде. Нямах ли роднини, у които не смееш да припариш, защото, ако прекарате две минути заедно, ще се хванете за косите?

— Е, може би си прав — отстъпи Кларк.

— Убийството обикновено е работа между роднини. Питай който и да е полицаи. — Ремингтън се замисли дали да не смени темата, за да облекчи неудобството на Кларк. Не го направи, тъй като от край време се възхищаваше на неговата интелигентност, пък и му се щеше да обсъди престъплението.

— Някой е убил лейди Присила. Не е бил Джордж Марчънт, следователно извършителят не е бил заловен.

— Плашеща мисъл. — Кларк изглеждаше дълбоко нещастен. Той бе човек, обичащ реда и яснотата, като спретнатите колони цифри в счетоводните му книги.

— Носят се слухове, че Присила се канела да пристане някому, на джентълмен, който не бил изгодна партия като богатия лорд, който й бил годеник. Кой друг би могъл да упражни насилие освен член на семейството?

— Годеникът й?

— Граф Фанторп.

— Ох! — Кларк грохна в креслото си.

Тази реакция изненада Ремингтън. Приятелят му толкова рядко изразяваше отвращение.

— Значи не го харесваш?

— Той е аристократ от старата школа — отвърна вбесеният Кларк. — Държи парите си в банката, но отказва да ми проговори. Защото съм омърсил ръцете си с търговия.

Ремингтън едва удържа смеха си.

— Влиза в кабинета ми, сяда на онзи стол — Кларк посочи мястото на Ремингтън — и обяснява на секретаря си какво желае да бъде направено по сметката му. А секретарят ми казва на мен. Естествено, аз постъпвам по същия начин.

— Искаш да кажеш, че говориш на секретаря, а той...

— Точно така.

— Възможно ли е Фанторп да е убил лейди Присила?

— Само ако е имал секретаря си на разположение. — Кларк се засмя и придоби виновен вид. — Прощавай, шегата ми беше

неуместна. Той не е ли бил заподозрян?

— Бил е, но и той си е имал алиби. — Ремингтън започна да върти лъжичката в ръцете си. — Все си мислех, че убиецът е старият херцог Магнус.

— Никога не съм го виждал. Умрял е преди да завърша Оксфорд, но не е изключено да е бил той. — Кларк изглеждаше заплепен от нерешената загадка. — Бил е избухлив човек, който често е излизал извън себе си от ярост.

— Да, прочул се е с това. Няколко пъти крещял на лейди Присила след годежа ѝ. Не е изключено да я е убил, но според свидетелствата от онази нощ, по него не е имало следи от кръв. — Убийството спокойно можеше да е поръчково, но настървението, с което бе извършено, говореше за неовладян изблик на гняв. — Смъртта е била толкова мъчителна, че извършителят трябва да е плувал в кървища.

— Добре. Не е бил бащата — жално проточи Кларк. — Поддържам твърдението си, че убийството не е дело на настоящия херцог. Но спокойно може да е работа на брат му, лорд Шапстър. Виждал ли си го някога?

Ремингтън поклати глава.

— Не съм имал удоволствието.

— Не си изпуснал нищо. Копелето е студенокръвно животно. Ожени се за оная усойница, лейди Шапстър. — Кларк извади носната си кърпичка и обърса челото си, сякаш с това име го свързваха неприятни спомени. — Тя се опита да принуди завареницата си Елинор, едно от най-прекрасните момичета, които съм виждал, да се омъжи, а лорд Шапстър не си помръдна и малкия пръст, и остави втората си жена да малтретира собствената му дъщеря. На него му дай да ловува и нищо друго не го интересува.

Кларк беше изострил интереса на Ремингтън.

— Нямах представа, че семейството не ти е чуждо.

— Родом съм от Блинкингшър, което е само на няколко мили от дома им. Познавам Елинор от съвсем малка. Тя е много по-млада от мен, разбира се, но язди отлично и стойката ѝ е превъзходна. Никога не прави сцени, никога не си отваря устата, без да я заговорят, но и това са грехове в очите на лейди Шапстър. — Кларк потърка олисялото си теме.

— Следователно лорд Шапстър е заподозрян.

— Няма достатъчно пари — въздъхна Ремингтън.

— Не са ти нужни пари, за да заколиш някого.

— Парите са му били нужни, за да си отмъсти на Джордж Марчънт отдалеч.

— Това не може да е негово дело! — ужаси се Кларк. — Да изпрати човек в Австралия, за да затрие мъжа, който със сигурност не е убил сестра му. В това няма смисъл.

— Всичко, до което Джордж Марчънт се докоснел, се превръщало в злато. Неговият син, между впрочем, е наследил финансовия му гений. — Ремингтън внимаваше да не издаде какъв гняв бушува в душата му. — След като отслужил повинността си, Джордж заминал за Америка, където се оженил за богата наследница. Родили му се две деца, овдовял, натрупал цяло състояние — всичко това с идеята да се завърне в Англия и да потърси възмездие от убиеца на лейди Присила.

— Но защо му е било на Джордж да се трепе толкова? — смутено попита Кларк. — Ако е имал пари, семейство и репутация в Америка, защо му е било да се завръща?

— Не разбра ли истината? — Ремингтън закричи, надвеси се над бюрото и погледна Кларк в очите. — Обичал Присила и тя го обичала. Онази нощ трябвало да избягат.

— Боже милостиви! — Кларк напрегнато се втренчи в приятеля си. Започваше да му просветва.

— Да. По времето, когато Джордж в Америка бил готов да се задейства срещу благородника, убил лейди Присила, домът и корабите му били подпалени, дъщеря му била брутално умъртвена, а самият той — пребит до смърт. Когато момчето му се върнало от училище, то заварило издъхващия си баща. Джордж казал на сина си кой е извършил ужасното престъпление.

Двамата мъже се спогледаха над лъскавата повърхност на бюрото.

— Откъде знаеш това? — най-накрая попита Кларк. Ремингтън стана и отиде до вратата.

— Аз съм синът на Джордж. Магнус няма да намери покой, докато има жив Марчънт — а аз няма да намеря покой, докато не си отмъстя.

8

Ремингтън седеше в дневната, наблюдаваше часовника и прелистваше опърпания си екземпляр на „Робинзон Крузо“. Но не можеше да се съсредоточи върху фабулата.

Годеницата му закъсняваше. Сутринта, докато я изпровождаше обратно към къщата, ѝ беше казал да е готова точно в седем. Сега приближаваше осем часът.

Обикновено Ремингтън се отнасяше със снизходителна досада към капризите на красивите жени, а закъсненията бяха техният най-често срещан грях.

Но никога не би заподозрял своята херцогиня в подобно дребнаво суетене, което бе доказателство, че той изобщо не познава жените.

След неуспялото бягство с Дики Ремингтън бе решил, че тя ще припадне от безпокойство. На път за къщата беше намокрил кърпичката си, правейки компрес за пламналите ѝ страни. Тя бе отблъснала ръката му и с тихо достойнство се бе изкачила по стълбите. Оттогава не я беше виждал, но вярваше, че е достатъчно напласена, за да му играе по свирката без допълнителни прояви на неподчинение.

Баща му казваше, че жената винаги ще опровергае мъжа, когато той най-малко го очаква. По всичко личеше, че баща му е бил прав.

Искрите на чудатост и доброта, които от време на време проблясваха в нея, бяха нищо в сравнение с лъскавата фасада на аристократката, която си въобразяваше, че може да го манипулира. За свое най-голямо удивление Мадлин беше научила, че и той е податлив на чара ѝ.

Но заради закъснението ѝ мислите му непрекъснато се отплесваха към разговора в банката.

Кларк беше потресен от разкритията на Ремингтън, но доказа, че е на негова страна.

— Ако си прав, ако Магнус наистина е твой враг, ще се появя въроръжен на сватбата ти и всяка секунда ще бдя над теб. — Преди

Ремингтън да е успял да му благодари, Кларк добави. — Но ако заради отмъщението ти по някакъв начин херцогинята пострада, ще счита за свой дълг да те заловя и да те изправя пред правосъдието.

Ремингтън харесваше Кларк заради смелостта и честността му.

— Няма да пострада. Грижа се за своята собственост, и се кълна, че никога няма да съжалиш за решението си да ме подкрепиш.

Двамата тържествено си бяха стиснали ръцете и Ремингтън си замина.

Сега той отново погледна часовника.

Новопридобитата дързост на Мадлин не беше на добро. Вероятно се цупеше, но Бет щеше да му е съобщила, ако отказваше да се облича. Неговата херцогиня щеше да слезе до десет минути — той погледна тиктакащия часовник — иначе щеше да я смъкне насила долу.

Накрая от горния етаж се дочуха мелодични женски гласове.

Най-сетне. Нейна светлост беше благоволила да се появи. Лейди Гертруд, която слизаше първа, каза разстроено:

— Мило момиче, струва ми се, че той определено няма да е доволен.

Струвало ѝ се, че... от какво няма да е доволен? Ремингтън стана и влезе в преддверието.

Щом лейди Гертруд го зърна, страх помрачи нежното ѝ лице. Гласът ѝ изтъня до неузнаваемост.

— О, сър, нейна светлост е прекрасна, просто ослепителна.

Херцогинята стоеше на стълбището с ръка на перилото.

Погледът ѝ се рееше някъде.

Великолепната ѝ грива беше отрязана. Късо. Къдриците си виеха около лицето ѝ, милвайки челото и страните ѝ. Някои по-дълги кичури стигаха до врата. Късо. Тя си беше отрязала косите.

Ремингтън се отправи с гневни стъпки към стълбището, застана пред нея и с глас, от който подчинените му се свиваха уплашено, попита:

— На какво, по дяволите, си се направила?

Тя се обърна към него и заговори спокойно, сякаш мнението му ѝ беше свършено безразлично:

— Мистър Найт, предупредих ви — никой не си позволява да ругае в компанията на дами. Не и в Англия.

Значи сега се осмеляваше и да го порицава? Когато видът ѝ беше толкова недопустим? Прическата я променяше. Сега Мадлин приличаше на дръзка мъжкарана, а бог му беше свидетел, че той си искаше предишната покорна и плаха годеница.

— Ще ругая колкото си искам, особено когато видя такъв резил.

Лейди Гертруд закърши ръце.

— О, боже! Ох, божке! Казах ти, че той ще...

Ремингтън я изгледа яростно.

Тя млъкна и се отдръпна настрана.

— Мистър Найт, не стряскайте леля ми — заповяда херцогинята.

— Тихо, милейди — обърна се тя с по-мек глас към лейди Гертруд — Не ми е нужно неговото одобрение.

Кръвта му кипна при тази хладнокръвна обида.

— Ще дойде ден, ваша светлост, когато ще жадувате за одобрението ми.

— Нима? — проточи тя и за пръв път той реши, че годеницата му звучи като типичната английска аристократка. — Дано не възразявате, че още дишам спокойно.

Докато стоеше на стълбището, Мадлин беше почти на една височина с него и очите му бяха само на няколко сантиметра под нейните. Ремингтън съвсем ясно виждаше бледото, хладно лице и престореното ѝ безгрижие. Ръцете го сърбяха да я грабне и да и покаже кой командва тук. Да видим тогава нямаше ли да иска одобрението му.

Но каква нова дързост би провокирала такава постъпка? Той заговори бавно, насищайки думите с подтекст:

— Къде е косата ти?

— На главата ми. — Тя прокара пръсти през кичурите, чудейки се на промяната в себе си. — И при Бет. Огромната ми конска опашка сега я няма.

Нямаше я косата, която той щеше да разпилее по възглавницата, а после да събере в юмрук като въже, с което да подчини тази жена... Сега кичурите сигурно красяха кухненския кош за боклука.

— Значи това е дело на Бет? — Камериерката имаше да се кае.

— Аз собственоръчно се окълцах — осведоми го Елинон.

Ремингтън си представи как е станало всичко и потръпна.

— Освен това я отрязях накриво. Горката Бет. Наложил се да оправи пораженията, които си бях нанесла, а ръцете ѝ трепереха от

страх до къде може да стигнете.

— Бет е умница. — Той сви пръсти. — Правилно е треперила.

— Но аз я уверих, че няма от какво да се страхува. Казах ѝ, че макар да имате много недостатъци, не сте несправедлив. — Тъмносините ѝ очи го гледаха изпитателно. — Сгреших ли, мистър Найт?

Не, разбира се. Нямаше да уволни прислужницата, защото бе изпълнила нареждането на господарката си. Но Ремингтън нямаше да го признае пред Мадлин точно сега.

— Защо го направи? — гърлено попита той.

Тя се наведе към него и той усети парфюма ѝ с ухание на някакво екзотично цвете. Видя как пълните ѝ, сочни гърди преливат от корсажа.

— Смятам, че знаеш.

Вярно беше. Мадлин беше отрязала косата си, защото ѝ беше казал какво ще направи с нея. Как ще я подчини, докато я държи за гъстите кичури.

Найт също се наведе напред и носовете им почти се допряха.

— Ще си я пуснеш отново.

— Ако искам.

— Ще я пуснеш, и гледай да порасне по-бързо.

Тя се усмихна самодоволно.

— Гарантирам ви, мистър Найт, че каквото и да направя, то няма да има нищо общо с вас.

Ремингтън нищо не разбираше. В гласа ѝ се усещаше увереност, а това никак не му харесваше. Тя беше мека, плаха, изплашена от него. Непрекъснато виждаше доказателствата. Не осъзнаваше ли, че е напълно зависима от него? Той я погледна в лицето и потърси причината за нейното самообладание. Но се изгуби в очите и. Красиви очи: големи, тъмносини, с дълги и извити мигли. В тях прозираше душата ѝ. Искеше да опознае тази жена докрай. Телом и духом.

За негово изумление това, което бе започнало като бурна словесна престрелка, се промени. Превърна се в нещо друго. Докато се гледаха, и двамата си спомниха онзи момент, когато Ремингтън за малко не я беше целунал на уличката. Остатъците от сутрешната страст стигнаха за разпалването на нов огън и той пожела да я вкуси, тук и сега...

Лейди Гертруд разтури магията с деликатността на войнстващ мародер.

— Мистър Найт, как намирате роклята на Мадлин?

Той се сепна.

Херцогинята се изправи рязко. Тя заби поглед в пода и нервно приглади полата на бедрата си. Ремингтън не можа да откъсне поглед от това вълнуващо движение.

— Особено ми допадат деколтето и строгата кройка. — Този път намесата на лейди Гертруд се оказа по-успешна. — Много ми харесват буфан-ръкавите, които разкриват прелестните ѝ бели ръце.

Ремингтън послуша лейди Гертруд и разгледа роклята. Вечерното одеяние на нейна светлост беше от кремав муселин, разкрито така, че деколтето да е на верев. Сатенената фуста беше в страстно бургундско. Краищата на роклята бяха с пищна зелена гарнитура в гръцки стил. Сатенените пантофки допълваха фустата. Виненочервена панделка красеше черните коси. Кремаво ветрило висеше от китката ѝ. Ефектът беше поразителен. Не че той би избрал тази рокля за нея, но тя бе идеална за стройното ѝ тяло. И все пак... все пак...

— Поправете ме, ако греша, дами, но това не е сред тоалетите, които избрах — намръщи се той.

— Не. Имам я отпреди. — Мадлин бе толкова овладяна, сякаш онзи миг помежду им бе само сън.

— Нали ми каза, че нямаш подходящо облекло.

— За моя изненада открих това в куфара си — отвърна тя без да ѝ мигне окото. Ремингтън зачака нов коментар и когато такъв не последва, спокойно я огледа от глава до пети.

— Красива си — изрече той и видя как за един кратък миг в очите и проблесна облекчение. И тогава Ремингтън постави ултиматума си: — Но въпреки това ще те помоля да се преоблечеш. Бих желал да носиш нещо по-модерно на първата ни съвместна поява. След като ми се налага да се задоволя с гаменската ти прическа...

— Аз съм бъдещата херцогиня Магнус. — Тонът ѝ изразяваше надменността на потомствена аристократка. — Аз диктувам модата.

— Преоблечи се. — Той нямаше да търпи никакви прояви на непокорство.

— Боя се, че това е невъзможно — отвърна тя и си сложи дългите кремави ръкавици. — И без друго закъсняваме. Ще нарушим всички граници на приличието, ако пристигнем след Уелския принц.

Ремингтън не знаеше дали тя говори истината. Английското общество имаше толкова много правила и нрави, които той не можеше да запомни, да не говорим за безконечния списък от титли, йерархията им и различните видове обръщения. Беше усъвършенствал смутено извинение за многото си гафове. Засега англичаните се отнасяха толерантно към грешките му, но надали щяха да допуснат неуважение към своя принц.

— Нарочно ми погоди този номер — обвини я той.

За пръв път в сините ѝ очи просветна гняв.

— Естествено. Наистина ли си въобразяваше, че ще се оставя да ме облечеш, все едно съм ти някоя раздърпана шантонерка, наета да те забавлява до края на месеца?

Лейди Гертруд ахна ужасено и затисна устата си с ръка. Лека-полека обаче шокът ѝ отмина и очите ѝ започнаха да искрят.

Тогава Ремингтън се изправи лице в лице с истината. *Беше загубил.*

Битката бе маловажна и не представляваше нищо в сравнение с другите му планове, но той така беше отвикнал да губи, че умът му просто не можеше да го побере.

Беше загубил. От тази тиха, свенлива, упорита херцогиня.

Отлично! Щеше да си извлече поука за в бъдеще никога да не я подценява отново.

— Никога не бих ви сбъркал с шантонерка, ваша светлост. По-скоро бих ви взел за grosмайстор.

Тя грациозно сведе глава, приемайки думите му като комплимент в реда на нещата.

Той пое вечерната си пелерина от чакащия лакей и загърна раменете си. Взе в ръка дългия си резбован бастун, изпъчи се и демонстративно удари с него по пода. Изглеждаше като съвършен английски джентълмен, докато в действителност беше американски варварин.

— Считай се за предупреждена, херцогиньо. — Гласът му беше галещ като кадифе и суров като зима. — Следващият ход е мой.

9

— Каква навалица! — порозовялата от вълнение, лейди Гертруд огледа стълпотворението с лорнета си. — Година след година лорд и лейди Пикард успяват да съберат всички на бала си, абсолютно всички. Според някои Пикардови си придават важности, като карат лакеите да обявяват новопристигналите гости както на приемите в двореца. Балната им зала заема почти целия приземен етаж. Според мен е оправдано семейство с пет огромни имения да си придава важност. — Дамата размаха пръст към Ремингтън. — Но не ме разбирайте погрешно, мистър Найт. Богатството и успехът в обществото са две съвсем различни неща.

— Разбира се, госпожо — отвърна той на дребничката жена, която бе уловила лявата му ръка, но си помисли, че богатството помага.

От арката, водеща към балната зала, се разнесе какофония от музика и гласове. Херцогинята, лейди Гертруд и мистър Найт се придвижиха напред в опашката на гостите, очакващи да бъдат представени. Имаше такива, които се блъскаха, мъчейки се да ги прередят. Тримата привличаха много погледи и зад ветрилата се носеше шепот.

— Виж, Мадлин! — възкликна лейди Гертруд. — Всички тебе гледат.

— Знам. — Бъдещата херцогиня стоеше с изправен гръб и неподвижни рамене.

Ремингтън никога не бе виждал някоя жена да се стеснява толкова от собствената си значимост. Никога не се бе радвал толкова, че планът му е сполучил. Елитът обожаваше само едно нещо повече от романтичните любовни истории: скандала. Той щеше да им осигури и двете.

— Може би заради косата ти — промърмори той.

— Всички горят от нетърпение да научат нещо повече за теб и мистър Найт. — Лейди Гертруд погледна племенницата си. — Скъпо

момиче, ще се превърнеш в красавицата на бала.

— Намерихте как да ме успокоите — отвърна Мадлин. Изглежда беше изнервена, защото всички се напругаха да подслушат разговора им.

— Сигурен съм, че годеницата ми става красавицата на всеки бал, удостоен с присъствието ѝ. — Ласкателството се изля от устата на мистър Найт, който мислеше, че така ще я окуражи.

Тя дори не го погледна. Дори не го чу. Ако не я познаваше по-добре, Ремингтън би определил състоянието ѝ като сценична треска.

Не беше свикнал жените да го пренебрегват, а тази вечер годеницата му точно това беше направила на няколко пъти. Беше го отблъснала, а сега се преструваше, че той не върви редом с нея.

— Мадлин — високо я повика той. Тя пак не го чу. Ремингтън улови ръката ѝ, поднесе я към устните си и в последния миг целуна китката ѝ.

Това привлече вниманието ѝ. Тя го погледна като уплашена кошута.

Шушукането около тях се засили.

— Мистър Найт! — Лейди Гертруд не скри неодобрението си. Тя не се интересуваше дали ще я чуват или не. — Да не сте посмели! Действието ви беше много неприлично.

— Не и след като се оженим. — Той също не се интересуваше дали ще го чуват или не.

— Не го правете! — съкрушително отсече лейди Гертруд, но се поправи. — Не и на публични места.

Мадлин само сведе глава и се изчерви. Ремингтън би се заклел, че е видял бисерни капчици сълзи по ресниците ѝ.

За миг — *само за миг* — той изпита вина. Дяволите да я вземат! Повечето жени, които познаваше, използваша плача като оръжие, като средство да наложат волята си. Неговата херцогиня изглежда се притесняваше от сълзите си и не искаше никой да ги забележи. Включително и той.

Беше проучил щателно Мадлин, преди да я спечели на карти. Всички го бяха уверили, че тя се движи с лекота в обществото, дръзка и открита, съзнаваща собствената си важност, но без да е снобка. Защо годините в чужбина я бяха променили толкова много? Или играеше игра?

— Вижте! Ето го лорд Бетърворт, но не е със съпругата си. — Лейди Гертруд махна с пръсти в сдържан поздрав. — Мистър Найт, можете ли да се държите прилично, докато отида да се видя с мисис Аштън? Тя винаги е информирана за последните клюки, а на мен ми се налага да опресня знанията си.

— Ще бъда съвършения английски джентълмен. — *Безкръвен и досаден.*

— Не възразяваш, нали мила племеннице?

Личеше си, че Мадлин не желае да остава сама с него. Обаче очите на лейди Гертруд блестяха и Ремингтън видя как неговата херцогиня загуби битката с егоизма в полза на добросърдечието.

— Вървете, мадам. Тъй като отсъствах дълго от Англия, и за мен ще е полезно да науча всички новости.

— Ще се върна навреме за представянето. Пазете мястото ми, Найт!

— Не се бавете — нареди той със суровия си делови тон.

Лейди Гертруд понечи да му отвърне шеговито, но усети, че е сериозен и побърза да го успокои:

— Разбира се, не съм забравила задълженията си. — Тя почти подскочи от нетърпение да стигне по-бързо при познатата си.

— Недей да се държиш грубо с нея. Не мисли зло никому.

Този укор го изненада.

— Не се държа грубо с нея. Наех я. Плащам ѝ добре, за да съм сигурен, че предбрачната ни връзка няма да се отрази на репутацията ти. Просто ѝ напомних, че има задължения. Освен това чувствам, че си по-спокойна, когато тя е наблизо. — Ремингтън чу как Мадлин рязко си пое дъх. — Не съм ли прав?

Тя извърна глава и не отговори.

Ремингтън откри, че къдриците на тила ѝ, галещи бледата кожа, го разсейват. Може би щеше да преживее подстрижката ѝ... е, нямаше начин, нали? Поне докато косата и не пораснеше отново.

— Ремингтън! — Кларк си проби път до него. — За мен е удоволствие да те видя толкова скоро.

— И за мен. Мога ли да ти представя Нейна светлост, маркиза Шеридан, бъдеща херцогиня Магнус и бъдеща моя съпруга? Ваша светлост, това е мистър Кларк Окснард, президент на банка „Уитингтън“ и човек, когото с гордост наричам свой приятел.

Мадлин се втренчи в Кларк, застинала в гримаса на нещо като неимоверен ужас.

Но Кларк само се засмя и стори поклон.

— Милейди, бях чувал, че приличате на братовчедка си Елинор де Лейси, и ако не го сметнете за неучтивост, бих казал, че това е абсолютна истина. Познавах младата ви роднина години преди тя да напусне Блинкингшър и ако не знаех, че сте херцогинята, щях да ви сметна за нейна близначка.

Мадлин направи тромав реверанс, сякаш едва се държеше на краката си.

— Не, не сме близначки — смутолеви тя.

— Разбира се, че не — побърза да я успокои Кларк. — Вашият годеник ме помоли да кумувам на венчавката ви. Не мога да ви опиша каква чест е това за мен. — Той сложи ръка върху рамото на Ремингтън. — Той е един от най-страхотните хора, които познавам. Вие сте щастливка. Разбира се, и той е щастливец с красавица като вас.

— Вярно е — обади се Ремингтън.

— Ще бъда в църквата, подготвен за всички вероятности — Кларк кимна многозначително на приятеля си.

При това уверение Ремингтън се изпълни с топли дружески чувства както никога досега.

— Кларк, благодаря ти. Ти върна вярата ми в човечеството.

— Съвсем не — ухили се Кларк. — Не смея да загубя най-добрия клиент на банката.

Ремингтън прихна.

„Мадлин“ зяпаше двамата мъже, сякаш говореха на чужд език. Не каза нищо. Не поведе никакъв светски разговор. Не подхвърли нито една любезност. Ако тя се държеше като дърво с всички негови съдружници, Ремингтън сериозно щеше да си поговори с нея.

Кларк обаче не видя нищо нередно в държанието ѝ.

— Най-добре да се връщам. Госпожа Окснард е миньонче, което навалицата ще погълне, ако не съм аз да я пазя. Ако довечера не се срещнем отново, ще се видим на сватбената церемония. За мен беше удоволствие, ваша светлост.

— И за мен, сър — повтори тя и се втренчи в гърба му, сякаш оттеглянето му беше свалило някакъв непосилен товар от плещите ѝ.

— Толкова ли е страшно да вървиш ръка под ръка с мен?

— Какво? — Тя учудено вдигна глава и примигна объркано при въпроса му.

Близостта му я замайваше.

— Ти почти не проговори на Кларк, а откакто пристигнахме тук, не си ме погледнала в очите. — Но сега тя го гледаше. Сега тя го виждаше, защото устните ѝ се разтвориха леко, а миглите ѝ изпърхаха, докато се опитваше да установи зрителен контакт с него.

— Притесняваш се от мен.

— Ни най-малко!

— Облечен съм елегантно, държах се прилично с изключение на целувката по китката. Следователно се боиш, че внушителното ти реноме ще падне, когато хората те видят с мен.

— Обществената значимост на титлата ми е толкова голяма, че дори вие, мистър Найт, не можете да ми навредите. — Тя се усмихна весело, сякаш не вярваше на собствената си дързост. Кожата ѝ грейна, очите ѝ засияха и онези великолепни трапчинки се появиха на страните ѝ.

Но тя е очарователна! — сепна се Ремингтън. Той очакваше тази жена да го предизвика, не да го заплени. Беше го изненадала, беше го сварила неподготвен. И все пак тя бе само една жена — жена, проиграна от баща си, който не даваше пукната пара за нейното щастие. Ремингтън не биваше да забравя, че държи юздите ѝ здраво.

— Усмихваш се твърде рядко. Чудя се защо? — Пръстът му, облечен в бяла ръкавица, докосна брадичката ѝ, заставяйки я да вдигне лице към неговото.

От веселието ѝ не остана и следа. Тя избърса ръка в полата си, сякаш дланта под ръкавицата беше влажна от пот.

— Не обичам баловете.

— Нервна си.

— Не всеки ден съм прицел на общественото внимание.

Но Ремингтън не се остави да го баламосват. Беше чул истината за скандала, пропъдил Мадлин от Англия.

— Според мен досега трябваше да си свикнала. Развалянето на предишния ти годеж е предизвикало пожар от клюки.

Цветът се оттече от лицето ѝ. Вече бе наясно, че той е запознат с миналото ѝ, че знае за сцената, която е направила на граф Кемпиън в Алмак.

Мадлин възвърна самообладанието си и му се сопна:

— Ще ви уведомя, когато преценя, че моето минало ви засяга.

— Ще бъдеш моя жена. — Той ѝ се усмихна нежно за пред гостите, но очите му я гледаха сурово. — Сега твоето минало ме засяга.

— Всеизвестно е, че бракът е двустранно споразумение. Моите тайни срещу твоите. — Тя му се усмихна чаровно и направи подканващ жест към навалищата. — Хайде. Тук е подходящото място за изповеди.

— Значи съселчето можело да реве като лъв. — Те се придвижиха напред в редицата. — Не е нужно да се безпокоиш за Кемпиън. Той е в провинцията.

— Добре — прекалено ентусиазирано изрече тя. — Не искам да го виждам.

— И да искаш, и да не искаш, няма значение. — Вече стояха на площадката за стълбището към грамадната бална зала. Черни мраморни колони се издигаха към синия, украсен с позлата таван. Прозорците бяха високи и тесни. Никой не танцуваше под музиката на малкия оркестър, който свиреше в ъгъла и боязливо се опитваше да заглуши брътвежа на гостите.

Сцената беше готова. Пиесата започваше. Всичко вървеше по план.

10

Докато Елиноор гледаше студентите, ясни очи на Ремингтън, тя видя недостатъците в кроежите на братовчедка си. Планът на Мадлин беше да отиде в Лондон и да убеди мистър Найт, че този годеж е нелеп. Пълно безумие, защото мистър Найт правеше само каквото си беше наумил, в случая — да се ожени за херцогинята. Горката Мадлин, да се омъжи за него заради някаква си игра на карти!

И горката Елиноор, която първо трябваше да гледа този великолепен мъж, а после да се оттегли безславно от сцената.

— Винаги получавам това, което искам — предупреди я той.

Елиноор стисна ръце. Той я желаше... лесно ли щеше да пренасочи вниманието си към братовчедка ѝ? Може би се ласкаеше, но ѝ се струваше, че отговорът е „не“. Човешките планове бяха нещо несигурно, и един господ знаеше какво я чака сега.

Лейди Гертруд си проправи път обратно до тях.

— Ето ме, ето ме! — Тя ги погледна изпитателно. — Усещам някакво стаено напрежение. Да ви оставя ли отново?

— Не. Всеки момент ще ни представят. — Мистър Найт даде имената им на хералда.

— Ако знаеш само какво чух! — прошушна лейди Гертруд и заговорнически смигна на Елиноор. — После, когато останем насаме.

— Да, лельо. — Гърлото ѝ беше пресъхнало, ръцете ѝ бяха влажни, главата ѝ беше празна. — После.

Смътно чу как хералдът се засегна:

— Да, мистър Найт, знам кой сте. — Той се обърна към шумната и претъпкана бална зала и обяви на висок глас: — Нейна светлост, маркиза Шеридан и бъдеща херцогиня Магнус!

Всички глави се обърнаха към Елиноор.

— Лейди Гертруд, графиня Гласър!

Разговорите замряха.

— И мистър Ремингтън Найт!

Докато тримата слизаха по стълбището, тишината стана гъста като мед. Дори оркестърът спря да свири. Досега Елинонр беше водила скромно съществуване и никога не бе ставала обект на такова внимание. За свой ужас тя разпозна много лица в тълпата. Ами ако и те я бяха разпознали? Всеки момент можеха да я изобличат!

Лейди Гертруд бърбеше без да се трогва от нищо:

— Направихме паметно влизане, точно както се надявах, а тъпканицата вътре си я бива. Ох, не е ли вълнуващо?

Не вълнуващо, а ужасно. Елинонр стисна Найт за лакътя. Стълбището изглеждаше безкрайно. И всички тези очи, които я гледаха... Краката ѝ натежаха. Сигурно щеше да се препъне. Щеше падне, да се изтърколи чак до долу и да направи Мадлин за посмешище. Ако преди това не я изобличаха като самозванка, разбира се.

Най-накрая тримата стъпиха на лъснатия черно-бял мраморен под. Втренчените погледи се отклониха от нея. Шумните разговори бяха подновени. Елинонр отново дишаше.

Пикардови посрещаха гостите си: лейди Пикард с вид на закръглена домакиня, а лорд Пикард с вид на кръгъл глупак.

Елинонр ги беше срещнала по време на първия сезон на братовчедка си преди четири години, но лейди Пикард едва беше удостоила с поглед компаньонката на Мадлин, а лорд Пикард беше направил много повече. Беше я изгледал похотливо, но не в лицето, а по-надолу. Елинонр беше сигурна, че те няма да познаят коя е тя. Но дали нямаше да познаят коя не е? Тя се приготви за най-лошото, но напразно: лейди Пикард изобщо не даде вид, че усетила нещо нередно.

— Милейди, колко се радвам, че първият бал, който посещавате след завръщането си в родината, е нашият. Здравейте, мистър Найт. Надявах се, че ще дойдете, за да придадете на вечерта... — дамата изпърха с мигли — ...завършеност.

— За нищо на света не бих пропуснал вашето събиране. — Ремингтън се поклони.

— Не, разбира се. Първият бал с годеницата ви. — Лейди Пикард изяде с поглед херцогинята, но очевидно не забеляза нищо нередно. Елинонр беше преминала първото препятствие.

— Каква изненада само ви чакаше у дома, ваша светлост: годеж!

Елинонр за малко не изскърца гневно със зъби.

— Негова светлост, херцог Магнус, винаги взема присърце интересите на дъщеря си. — Това не беше толкова отговор, колкото укор, и лейди Пикард си взе бележка с неискрена усмивка.

— Лейди Гласър, колко се радвам да ви видя. Гостувате на племенницата си, така ли?

— В момента съм нейна придружителка и наставница — твърдо отговори лейди Гертруд. — Кръжа около нея денем и нощем. Не я оставям сама дори за минута. — Лейди Пикард изпрати боготворящ поглед на мистър Найт.

— Отлична идея, мадам. Мистър Найт е изключително опасен мъж.

— Как? — възпротиви се Ремингтън. — Аз съм кротко агънце.

Лейди Гертруд и лейди Пикард се изкикотиха като ученички.

Елинор дори не можа да се усмихне. *Агънце?* Пълни глупости. Той беше вълк, който не криеше острите си зъби и нокти — и безмилостната си природа. Ако някой от тук присъстващите знаеше, че тя живее в къщата му, всички приказки на лейди Гертруд щяха да отидат на вятъра. Репутацията на Елинор щеше да е съсипана. На всяка своя крачка младата жена се натъкваше на проблеми, всичките резултат от действията на мистър Найт.

И по-лошо: вече не го възприемаше като американски парвеню. Без значение, че той я заплашваше, шпионираше, дресираще. Ремингтън носеше официален панталон и моден черен фрак. Тялото му правеше чудеса с дрехите. Друг не би изглеждал толкова мъжествен в тях. Снежнбялото му шалче беше оформено в сложен възел. Копринената му жилетка беше в убито златно. Черните му обувки бяха обикновени. Мистър Найт не се нуждаеше от високи токове, защото и без друго се извисяваше над останалите мъже. В нейните очи той беше расов самец — а май и много други жени в залата бяха на същото мнение. Към мистър Найт бяха насочени цял куп сладострастни погледи.

— Как намерихте Европа, ваша светлост? — поинтересува се лейди Пикард.

— Всичко е в хаос — отвърна Елинор.

— Този ужасен Наполеон. — Лейди Пикард вирна снобския си нос. — По-късно вечерта ще организирам едно малко соаре по женски, на което ще ни разкажете приключенията си.

— Чудесно. — Дотогава Елинонр възнамеряваше да се е омела.

— Принцът регент сигурно пристига с голямо закъснение. — Мистър Найт посочи голямото парадно стълбище. — В противен случай доста гости щяха да бъдат отпратени.

— Боже мили — промърмори лейди Гертруд.

— Какво искате да кажете? — лейди Пикард очевидно не разбира коментара му.

— Нали никой не може да пристигне след принца...

— Не, не... — Дамата се засмя снизходително. — Боя се, че сте изпаднали в заблуждение. Никой не може да си тръгне преди принца. Обратното не е вярно.

— О! Ето, че американската ми некултурност отново лъсна. — Мистър Найт удостои годеницата си с убийствен поглед.

— Има толкова правила. — Лейди Пикард положи ръка върху рамото му — интимен жест, който обясняваше защо този мъж е всеобщ любимец. — Запомнили сте повечето от тях отлично.

Усмивката на мистър Найт разкри белите му зъби.

— Паметта ми е превъзходна. Помня всичко.

Казано с други думи, помнеше лъжата на Елинонр.

Гостите на опашката зад тях започна да кашлят и да пристъпват от крак на крак. Лейди Пикард реши, че достатъчно се е задържала при атрактивното трио.

— Радвам се, че сте тук тази вечер. Вечерята ще бъде сервирана в полунощ. Моля ви, танцувайте и се забавлявайте! — Тя заби лакът в ребрата на мъжа си, който отнесено съзерцаваше бюста на Елинонр.

— Ъ? Какво? Да бе, жената каза, че ако скандалната маркиза Шеридан и онова щастливо копеле Найт не дойдат, вечерта ще бъде провалена и тя ще се гръмне.

— Не можем да допуснем подобно нещо — заяви мистър Найт. — Това би било трагична загуба за английското общество.

Лейди Пикард грейна. Лорд Пикард кимна. Никой ли не долови саркастичния тон на американеца? Елинонр пое нещата в свои ръце.

— Благодарим ви за поканата. Не бихме пропуснали събитието на сезона. — Тя побутна Ремингтън и те се придвижиха напред.

Хората само чакаха да им се нахвърлят, ала мистър Найт ги изгледа яростно и те се отдръпнаха — поне за момента.

Лейди Гертруд, идете при приятелките си и се наприказвайте до втръсване — заяви той без капчица такт.

— Но аз току-що казах на лейди Пикард, че никога не оставям Мадлин сама — възрази старата дамата.

— Ще се грижа за годеницата си до края на вечерта. Нищо не може да ѝ стане с мен в балната зала.

„Само ако знаеше!“ — помисли си Елиноор. Лейди Гертруд погледна племенницата си.

— Вървете, лельо. Ще се оправя.

Ремингтън изчака дамата да се отдалечи и се обърна към Елиноор:

— Лорд Пикард нямаше право да те зяпа така. За в бъдеще ме остави да се разправям с такива като него.

— Влизането ни не можеше да остане незабелязано, сър. Това бе ваше дело. Сега не можете да седнете да се оплаквате. — Елиноор смяташе, че говори с гласа на логиката и здравия разум, ето защо с безпокойство установи, че Нйт кипна от гняв. — А що се отнася до лорд Пикард, до полунощ той ще е захъркал в пиянски сън. — Тя си пое дълбоко дъх и се приготви да се изправи срещу тълпата.

Вместо това Ремингтън я дръпна към себе си.

— Ядосан съм по друга причина. Значи не бивало да пристигнем след принца, а? — Думите му тегнеха от ирония.

Ако не беше толкова нервна и не съзнаваше болезнено ясно, че всички ги гледат, Елиноор щеше да се засмее при малката си победа.

— Както знаеш, дълго отсъствах от Англия.

— Толкова дълго, че си забравила такива основни порядки?

— Толкова дълго, че да се науча да лъжа.

Такъв мъж не ѝ беше по силите, физиономията му беше страшна и тя от все сърце си пожела Мадлин да е тук и да го постави на място. Елиноор очевидно бе само една самозванка, която щеше да бъде разкрита и опозорена. След тази вечер харизматичният мистър Нйт щеше да я намрази.

— Ваша светлост! — извика някой.

Елиноор се извърна и се изправи лице в лице с една жена, която ѝ изглеждаше странно позната. Много позната.

— Ваша светлост, помните ли ме? — Жената изписка така високо, че Ремингтън потръпна. — Аз съм Хорация Джейксън.

Също като Мадлин Хорация Джейксън бе дебютирала преди четири години. Тя беше приятно момиче с младежки пъпки, тънки устни и прекалено традиционен баща, който не позволяваше дъщеря му да използва козметика, за да оправи вида си.

Очевидно вече не беше под чехъла на деспотичния си родител, защото тази вечер се беше наплескала с руж и намацала с червило. Косата и беше отрязана късо и накъдрена над широкото ѝ чело, а като капак на всичко задникът ѝ беше натежал като гемия.

— Хорация? — удивено прошепна Елинор.

— Помниш! — Хорация радостно плесна отрупаните си с пръстени ръце.

Хорация бе едно от момичетата, които се домогваха до влиятелната Мадлин. Тя не бе успяла да си намери място в кръга от приближени на бъдещата херцогиня, но за сметка на това с часове бе говорила за амбициите си на скромната компаньонка — Елинор. Сигурно щеше да я познае и Елинор си помисли, че е най-добре всичко да свърши още сега, вместо да се пече на бавен огън. Тя се изпъчи и зачака Хорация да я види истински.

— Омъжих се за лорд Хюард в един отвратителен ден, какъв проливен дъжд се изля, всички викаха, че това била лоша поличба, ама вече имаме двама сина, значи не са били прави хората, и така, вече съм лейди Хюард. Какви добри приятелки бяхме само преди да напуснеш Англия, помниш, нали?

Елинор помнеше несвързаните приказки на Хорация. Помнеше, че скорострелните ѝ фрази можеха да доведат човек до лудост. Но бе забравила, че Хорация въобще не притежава наблюдателност.

— Европа определено ти се е отразила добре. Красива си. Не че и преди не беше хубава, но може би малко бледа, нали се сещаш. Закръглила си бузите. Прическата ти последна френска мода ли е?

Елинор се сепна. В последния час беше забравила за косата си. Докосна къдриците си. Още не бе свикнала с прическата и вероятно никога нямаше да свикне. Но щом така нямаше да я познаят, саможертвата си струваше. Струваше си разкошната ѝ, дълга до кръста коса... единствената ѝ гордост.

Тя погледна мистър Найт. Подстрижката ѝ го беше разярила. За своя изненада тя изпита удовлетворение от гнева му.

Не разбираше обаче защо. Обикновено ѝ приляваше само при мисълта за скандал. Но когато Найт беше закрачил яростно към нея, тя усети едно: на него му пукаше. *Нейната реакция беше интересна. А неговата — възхитителна.*

— Ама сигурно не си ходила във Франция — продължи да бръщолеви Хорация. — Този ужасен Наполеон! Въобще не мисли за удобството на другите.

Как бе възможно Хорация да не вижда, че това не е Мадлин? Времето ли бе замъглило спомените ѝ? Или пък Елинон се беше променила много за последните четири години?

Кривогледите очи на Хорация се стрелнаха към мистър Найт и тя чак сега се изненада:

— Добър вечер. Не ви видях, че стоите тук, хич не знам как така щях да пропусна красавеца на сезона. Лорд Хюард казва, че ако можех, и главата си щях да забравя, такъв заплес съм, обаче аз му викам „Хюи...“ — по принцип му викам Хюи — та, значи, Хюи, туй си е абсурд, добре, че няма такава опасност, нали посредством врата главата ми е здраво прикрепена към раменете, пък той като ми кресна, че това можело да се поправи. Ама че забавен мъж си имам!

Елинон предпазливо погледна Ремингтън и изражението му — смесица от ужас и неподправено веселие — накара смеха, който я беше напушил, да избухне с пълна сила.

Може би облекчението бе причина за нетактичното ѝ поведение, но мрачният взор на мистър Найт наля масло в огъня.

— Извинете ни — промърмори той и се поклони, после отведе Елинон в един ъгъл. — Това твоя приятелка ли е?

Елинон с мъка успя да изтрезнее.

— Глупости, не ставай смешен. Тя е жена, която с радост би назовала херцогинята своя приятелка. — *Тя беше жена, която не се беше разпищяла, че има измама, че тук се подвизава самозванка.* Точно сега Елинон направо харесваше Хорация.

— Винаги говориш за себе си в трето лице, все едно си кралска особа — забеляза Ремингтън.

— Аз съм почти кралска особа — отвърна Елинон. — Почти.

Всички ли очакваха Мадлин да е променена след пътуването? Като Хорация? В такъв случай номерът с размяната би могъл — евентуално — да мине.

Наблизо се въртяха много хора, които само чакаха възможност да я заговорят. Веднага щом Елинон вдигна поглед, един джентълмен се втурна в атака. Нисък, плешив и облечен в чуждестранна униформа, той се поклони елегантно.

— Ваша светлост, колко се радвам, че сте се завърнали по живо, по здраво в Англия. Тъй тежко понесохме липсата на вашата красота.

Тя си го спомни: подлизурко, който беше успял да се намърда в доброто общество с мазните си ласкателства. Елинон бе сигурна, че той няма да я разпознае, или поне, че ще си замълчи от страх да не е сбъркал.

— Благодаря ви, мистър Бракънридж. — Тя му подаде ръката си и той се поклони над нея с жарката страст на нетърпелив ухажор.

— По-полека, Бракънридж. Ще ми е неприятно да ви извикам на дуел. — Найт се изправяше до нея — висок, строг и неумолим, като змей, който защитава красивата си плячка. В известен смисъл това беше точно така. Сигурно мнозина в залата намираха съюза между една от най-благородните жени в Англия и този американски бизнесмен за позорен. Но докато той се извисяваше собственически край нея, никой нямаше да посмее да изкаже на глас мнението си.

Елинон не можа да чуе нервния отговор на Бракънридж, защото пред нея вече стоеше друг джентълмен. Червенокосият и луничав момък не изглеждаше на повече от осемнайсет години, обаче се обърна фамилиарно към нея:

— Милейди, радвам се да се видим отново.

Отново? Елинон не помнеше да го е срещала някога. Тя се усмихна любезно и затърси името му в паметта си.

— Спри да дразниш дамата, Оуен, знаеш, че тя едва ни погледна при последната ни среща. — Една девойка, която приличаше удивително на Оуен, стори изящен реверанс. — Това е близнакът ми. Когато се срещнахме, бяхме в детската стая. Аз съм мис Джоун Ханслип, а това е брат ми Оуен.

— О, сега се сетих — извика Елинон. Преди пет години с Мадлин бяха посетили голямото и весело семейство Ханслип. — Приятно ми е да се видим отново, мистър Ханслип. Мис Ханслип, това вашият първи сезон ли е?

— Да, и си прекарвам чудесно. — Девойката отправи бляскава усмивка към високия, строен мъж до нея. Той беше на възрастта на

мистър Найт и Елинор си го спомняше отлично. Без съмнение и той щеше да си спомни самоличността ѝ.

— Лорд Мартино. Радвам се да ви видя. — Гласът ѝ беше спокоен, но тя се приготви да бъде изобличена.

— Присъствието ви е привилегия за нас, ваша светлост — отвърна той, но всъщност не даваше пукната пара дали тя е тук или в Хадес. Лорд Мартино имаше очи само за мис Ханслип.

Елинор огледа тълпата около себе си и си наложи да разпознае всяко лице, да си припомни всяко име, да отговори на очакванията им като херцогиня. Трябваше да се преструва на аристократка. И то не коя да е аристократка, а благородна херцогиня, която беше вдигнала скандал на годеника си и беше избягала на дълго пътешествие, херцогиня, заложена и продадена на някакъв си американски парвеню. Накратко, херцогиня, която възбуждаше любопитството и интереса на всички в балната зала.

— Ваша светлост, каква привилегия е за нас да присъстваме на завръщането ви след толкова дълго изгнание. — Джентълменът се поклони и стегнатият му корсет изскърца, а русите бакенбарди стърчаха като живи храсти на червендалестото му лице. — Навярно сте много щастлива, че отново сте в цивилизовано общество. Какво злополучно, изпълнено с премеждия странстване!

— Доволна съм, че се завърнах, без от тялото ми да липсва някоя част. — Хората се засмяха, сякаш тя беше изрекла кой знае какво остроумие и тълпата около нея се сгъсти. Елинор присви очи, докато се мъчеше да си спомни името на джентълмена. Изведнъж то изплува в съзнанието ѝ и тя развълнувано добави:

— Но пътешествието ми съвсем не беше неприятно... мистър Страдлинг.

— Лорд Страдлинг. — Мъжът се отдръпна назад, изключително засегнат.

Елинор пламна.

— Разбира се. Виконт Страдлинг. Прощавайте, паметта ми изневери.

— Здравейте, Страдлинг. — Мистър Найт като че ли се забавляваше от пропуска ѝ. — Как се справи конят ви на последното състезание?

Докато Найт отвличаше вниманието на Страдлинг, една дама пристъпи напред, облещи очи по посока на докачливия лорд и сви рамене, сякаш искаше да каже, че Елиноор не бива да го взема на сериозно.

— Ваша светлост, уверена съм, че такива приключения могат да изтрият спомена за всяко име. Аз съм лейди Кодълфинч и както мнозина други бих желала да ви поднеса поздравленията си по случай годежа ви.

— Да, поздравления! Поздравления! Невероятен годеж! — Неискрените благопожелания бяха придружени от много нетактични погледи, но Елиноор се престори на доволна. Тя улови ръката на Ремингтън и я стисна здраво.

— Колко красив е годеникът ми! — Тя вирна предизвикателно брадичка. — Пожелавам на всички ви да бъдете толкова щастливи.

Пъстроцветното множество очевидно се стъписа. Гостите сигурно бяха очаквали тя да се съюзи с тях, английските благородници, и да покаже колко ненавижда този брак. Но Елиноор нямаше нужда да мисли как би постъпила Мадлин в тази ситуация, защото тук мнението на братовчедките съвпаднаше: никоя от двете не би допуснала мистър Найт да стане прицел за нападките на обществото. Гордостта на Де Лейси не им позволяваше да изкажат истинското си мнение за този съюз.

Ремингтън прошепна в ухото ѝ:

— Отлична преструвка, но за да не решиш, че съм впечатлен, знай: помня как сутринта се опита да избягаш. Тази вечер не се съобрази с желанието ми да те видя облечена по друг начин и отрязва косата си. Освен това ме излъга, за да стане твоето. Не ти хващам вярата. — Той се засмя триумфално. — Усмиввай се, все едно ти нашепвам любовни слова, и ти гарантирам, че тази вечер всички дами ще си легнат, копнеейки да бъдат на твое място.

Елиноор нямаше нужда от съвета му. Дълги безнадеждни мигове тя си фантазираше как е някъде другаде. Все едно къде. Заплахата от батальон френски войници или животът в турски харем беше като детска игра в сравнение с това да стои тук с него, изложена на жадните погледи. Но поне засега никой не я беше познал. Никой не я беше нарекъл измамница. Хората, които беше срещнала преди четири години, се бяха променили и на свой ред очакваха същото от Мадлин.

И по-важно, Елинор беше компаньонка на херцогинята, незначителна личност, която никой от елита не си беше дал труд да огледа. Това, в съчетание със собствената ѝ плахост и убеждението на аристократите в тяхното всемогъщество, гарантираше нейната безопасност.

Елинор не можеше да повярва, че е извадила такъв късмет.

И действително не беше.

Една зряла красавица с прекрасна фигура си проправи с лакти път към нея. Лицето ѝ беше тясно, със заострена брадичка — олицетворение на модната представа за хубост. Пълните ѝ устни бяха надменно нацупени. Косата ѝ беше златисторуса, а екзотично скосените очи — кафяви.

Тя беше разкошна. Самото изящество.

Тя беше кошмарът на Елинор.

11

Лейди Шапстър, мащехата на Елинол, дебнеше сгодния момент да злепостави и унижи завареницата си пред възможно най-много погледи.

Елинол беше в центъра на кръга от гости. Силите я напуснаха и тя се облегна на мистър Найт.

Той я прихвана през кръста... и я притисна собственически към тялото си.

Пленена. В клопка между стария кошмар и новия.

Елинол се помъчи да си поеме дъх, да потуши пристъпа на паника. От собствен опит знаеше колко е зловна лейди Шапстър. Откакто навърши единайсет години и баща й доведе вкъщи елегантната вдовица като своя нова съпруга, животът на Елинол се превърна в низ от страдания. Всеки неин недостатък бе изтъкван многократно, всяка нейна грешка биваше сурово наказвана.

Можеше да си представи какво ще е отмъщението на мистър Найт, когато научеше колко лековерно се е хванал в капана на двете братовчедки.

Интересно, с напредването на вечерта тя все по-малко се боеше от присмеха на тълпата и все повече — от презрението на мистър Найт.

— Ваша светлост. — Лейди Шапстър сведе глава и коленичи. Полите й изпълниха симфония от блестяща синя коприна в елегантно алегро. Дамата можеше да бъде оприличена на перчещ се паун.

Значи още не я бе разпознала. Но Елинол знаеше, че прескъпо ще си плати, когато лейди Шапстър разбере, че е отдала почит на скромната си завареница.

— Колко се радвам, че сте се прибрали благополучно у дома — продължи мащехата й с дълбокия си, топъл и толкова изискан глас. — Вашият чичо непрекъснато се интересуваше дали сте добре.

Бяха минали цели осем години, откакто Елинол избяга от мащехата си, цели осем години откакто не я бе виждала, но отново се почувства тромава, глупава и засенчена от красотата й.

— Моят... чичо? — *Баща ми!*

— Вашият чичо, лорд Шапстър. Съпругът ми. — Лейди Шапстър погледна Елиноор и със силата на волята си я принуди да признае роднинството им, но пак не я видя истински. Вместо това се постара да въздейства на момичето, което мислеше за бъдещата херцогиня. Да въздейства на Мадлин, която не я понасяше, за да си присвои частица от обществения ѝ престиж.

— Помня лорд Шапстър. Помня... и вас. — Елиноор би дала всичко да забрави тази жена, но беше белязана завинаги от нейните злоба и безсърдечност.

Лейди Шапстър си помисли, че е спечелила и устните ѝ се разтегнаха в пародия на умиление. Благородният ѝ римски нос се вирна във въздуха. Тя се изправи и стъпи здраво на краката си, за да не я избута някой. Позата донякъде показва характера ѝ: упорит, надменен и непреклонен. Но под тази фасада се криеше сърце, обвито във вечни ледове

Елиноор чудесно си даваше сметка за това. Колко много пъти мащехата ѝ я беше смразявала с поглед!

Пред нея се простираше ледена пустош. Зад нея топлината на мистър Найт проникваше в тялото ѝ през плата на роклята и в Елиноор забушуваха огньовете на ада. Нямахше къде да отиде, ето защо неохотно продължи да играе ролята си.

— Но къде е милата Елиноор? — Лейди Шапстър се огледа нетърпеливо наоколо, сякаш копнееше да види завареницата си, когато истината бе точно обратното. — Кажете ми, че всичко с нея е наред, че и тя се е завърнала от континента заедно с вас! Не бих понесла евентуалната ѝ... гибел.

Не би я понесла ли? Не, никой нямаше да се радва на смъртта ѝ повече от лейди Шапстър. За нея Елиноор бе само едно досадно препятствие, което трябваше да бъде преодоляно и стъпкано.

— Елиноор се завърна жива и здрава, но не успя да ме придружи в Лондон. Тя... — Елиноор едва произнесе думите — много ще съжалява, че не ви е срещнала.

— Милата ми щерка! Грозна, разбира се, и непохватна като слон. Въобще не си приличате с нея, ваша светлост. — Лейди Шапстър се превземаше като някое младо и глупаво момиче. — Но ние с баща ѝ много си я обичаме.

Една голяма и топла ръка се озова на рамото ѝ. Мистър Найт. Елиноор би трябвало да го възприеме като тъмничар, дошъл да я отведе в Нюгейт.

А вместо това натискът на пръстите му ѝ подейства успокоително.

— Представете ме, мила — заповяда той със суров глас. — Бих искал да се запозная с тази очарователна дама.

И той ли намираше лейди Шапстър за привлекателна? Мъжете никога не забелязваха студената пресметливост на мащехата ѝ. Определено баща ѝ не беше забелязал подобно нещо, но той се интересуваше единствено от себе си, а тази жена всячески гледаше да му угажда.

— Лейди Шапстър, това е годеникът ми, мистър Ремингтън Найт — неохотно изрече Елиноор и после тайно се прокле. Защо бе проявила ревност? Сякаш държеше да покаже, че този мъж е само неин, когато нещата стояха точно наопаки. Тя не желаше мистър Найт. И по-важно, Мадлин не го желаше! Той беше годеник на Мадлин. Защо ли Елиноор непрекъснато забравяше този факт?

— Мистър... Найт. — Лейди Шапстър измърка името и грациозно му поднесе ръката си. — Колко се радвам, че скоро ще бъдете част от семейството.

На Елиноор ѝ се щеше да попита защо. Защо ѝ е на лейди Шапстър да се радва за такова нещо? Мащехата ѝ живееше и дишаше заради титлата си. Тя беше готова на всичко, за да се издигне в аристократичните среди. Защо ѝ е да приветства някакъв си прост американец, когато толкова много благородници намираха съюза между него и херцогинята за позорен?

Тогава мистър Найт пое поднесената му ръка и се поклони, а Елиноор инстинктивно разбра. Ремингтън беше не само красив, а и неустоим. Жените усещаха, че той знае как да ги задоволи в леглото... и извън него. А лейди Шапстър обичаше да получава обожание и възхищение, да я обсипват с ласкателства, които да подхранват суетата ѝ.

На Елиноор ѝ се щеше да покаже нокти. Щеше ѝ се да застане между тях и да ги разтърве.

Ремингтън се дръпна от мащехата ѝ.

— Очарован съм да се запозная с още роднини на годеницата ми. — Той погледна Елинон усмихнато, улови ръката ѝ и я целуна жарко, което предизвика у нея тръпка на възбуда... и нервност. — Надявам се не след дълго се запозная с лорд Шапстър и всичките членове на фамилията Де Лейси. — Думите му бяха насочени по-скоро към нея, а не към мащехата ѝ.

— А аз се надявам да ви срещна на някое по-уединено място. — Почернените ресници на лейди Шапстър запърхаха.

Елинон потрепери, сякаш я бяха зашлевили в лицето.

— Безсрамница! — измърмори лейди Кодълфинч.

— Усойница! — изсумтя лейди Страдлинг.

Ах, да. Въпреки че лейди Шапстър беше всепризната красавица от благородно потекло, малцина я харесваха и мнозина я презираха.

Мащехата ѝ настръхна възмутено при тези коментари и бледите ѝ рамене се изправиха, сякаш ръцете я сърбяха да въздаде правосъдие. Тя погледна Елинон в лицето... и присви очи.

— Ваша... светлост? — Като че ли за пръв път видя с кого говори. — Изглеждате ми... променена.

О, боже, не. Моментът беше настъпил. Лейди Шапстър я позна. Най-накрая мащехата ѝ беше надникнала под лустрото на красивите дрехи и стилно късата коса. Елинон загуби смелост, забрави съветите на Мадлин и се сви уплашено.

Обаче мистър Найт беше там и ръката му я притискаше топло. Гласът му беше толкова тих, че не би трябвало да се разнесе в цялата зала — но точно това стана.

— Нейна светлост е щастлива да се види с всички ви, но сега ще ни извините. Херцогинята се нуждае от глътка въздух, а аз нямам търпение да потанцувам с годеницата си.

Дамите въздъхнаха томително и Елинон едва не падна при това доказателство за чара му.

Но мащехата ѝ не въздъхна, а продължи да я зяпа и да търси потвърждение, че...

— Да, хайде да танцуваме! — радостно извика Елинон.

Претръпканият подиум беше в другия край на залата и Ремингтън я поведе уверено натам.

— Не обичаш тази жена — заяви той, когато се отдалечиха достатъчно.

Елино́р се помъчи да наподоби някаква любезност:

— Въобще не я намирам за приятна.

— Не я обичаш — повтори той.

Но Елино́р не можеше да го признае, защото бе научена, че човек непременно трябва да е учтив.

— Лейди Шапстър може да бъде нетактична и понякога наранява околните със своята безчувственост.

— Не я обичаш — отново настоя Ремингтън.

— Добре де! Не я обичам! — Елино́р затаи дъх и зачака да я удари светкавица.

Нищо не се случи. Никой не забеляза признанието ѝ. Никой с изключение на мистър Найт, който я бе накарал да изрече това нечувано оскърбление.

— Но не искам да си съставяш лошо мнение за нея само заради антипатията ми.

— И защо не? — докачи се той. — Ще бъдем съпрузи. В чий глас да се вслушвам, ако не в твоя?

Готовността му да ѝ се довери безусловно я шокира. Особено при положение, че гърбът я сърбеше от пронизващия поглед на лейди Шапстър. Преди края на вечерта тази жена отново щеше да съсипе живота ѝ.

Те стигнаха до подиума и зачакаха следващия танц.

— Тя ти е леля — изтъкна той.

— Тя е втората съпруга на чичо и мащехата на Елино́р. — *А братовчедка ми мрази дори тази далечна роднинска връзка!*

Докато премисляше разговора с мащехата си, Елино́р осъзна, че е трябвало да се държи с чудовището като Мадлин: грубо и безкомпромисно. Тогаваш лейди Шапстър нямаше да кръжи около подиума и да наднича иззад раменете на хората, за да я погледне втори път.

— Тази жена е студена като лед — заяви Ремингтън и Елино́р остана изненадана от прозорливостта му. — Или греша?

— Не, прав си. — Удивително! Колко лесно беше да проявяваш неучтивост, след като веднъж си започнал! — Но повечето мъже забелязват единствено красотата ѝ.

— Красотата е нещо повече от гъста руса коса и две хубави... — Ремингтън млъкна.

Елино́р го погледна недоумяващо и в очите му проблесна весела искра:

— Държиш се като самата невинност по бели гащи. Бившият ти годеник не те ли е научил на някои работи?

Гейбриъл беше научил Мадлин на повече работи, отколкото Елино́р дръзваше да си представи.

— Не знам за какво говориш. — Тя сви добродетелно устни.

— Май казваш истината. — Ремингтън се взря в очите ѝ. — Колко интересно. Запознах се с Кемпиън и бях готов да се закълна, че във вените му тече гореща кръв. — Музиката спря и двойките напуснаха подиума. Найт я хвана (един английски джентълмен би ѝ позволил тя да положи ръката си върху неговата) и я поведе напред. — С какво лейди Шапстър си е заслужила презрението ти?

— За малко да принуди Елино́р да се ожени. — Гласът ѝ беше толкова тих, че достигна само неговите уши.

Той не изглеждаше изненадан. Оркестърът пак засвири. Двамата се разделиха, направиха кръг и отново се озоваха един при друг.

— И братовчедка ти не е била във възторг от избора? — Той също шептеше.

— Елино́р бе на шестнайсет години. Мистър Хариман беше вонлив седемдесетгодишен старец с язви и болезки. — На Елино́р ѝ се повдигна при спомена, но все пак продължи. — Обаче беше богат, с единия крак в гроба, а с другия балансираше върху тънък лед. Наследството му щеше да е добро попълнение на семейния им бюджет. — Те отново се разделиха и Елино́р погледна стълпотворението около подиума. Личеше си, че с Ремингтън са най-одумваната двойка.

За няколко дълги такта двамата пак се събраха.

— Много държиш на братовчедка си — каза Ремингтън.

— Така е. — Мадлин я бе избавила от нежелан брак и тя щеше да ѝ бъде вечно благодарна. — Кълна ти се, че братовчедка ми Елино́р е най-тихото същество на земята. Един ден получих молбата ѝ за помощ и аз хванах първия дилижанс. Прибрах я при себе си и оттогава не е стъпвала в бащиния си дом.

Ремингтън засече лейди Шапстър и погледът му се върна на Мадлин.

— По какъв начин тази жена се е опитала да наложи волята си на братовчедка ти?

— Сплашила я с ледения си глас и Елиноор... Елиноор се вцепенила. — Още се вцепеняваше при онзи спомен. Колко мразеше миговете, когато мащехата ѝ вдигаше сцени и призоваваше пепел и жупел да се стоварят върху главата на лошата завареница. Само мисълта за шавливите, похотливи ръце на мистър Хариман я караше да се държи. — Когато заплахите ѝ не проработили, тя заключила Елиноор в стаята ѝ на хляб и вода. Най-накрая, когато херцогинята спасила братовчедка си, Елиноор била отхвърлена от семейството си и се оказала без подслон над главата си.

Елиноор беше останала без дом. Беше останала без нищо, освен даденото от Мадлин, и въпреки че братовчедка ѝ доста се постара да ѝ втълпи, че си е заслужила всяко получено пени, Елиноор прекрасно знаеше, че никога не ще успее да ѝ се издължи. Ето защо се беше съгласила на това безумие. Знаеше, че е безумие, защото виждаше как мащехата ѝ разговаря с Хорация и ръкомаха обвинително.

— Тогава защо лейди Шапстър толкова набляга на родството ви? Сигурно те мрази.

— Тя презира всички ни, но копнее да заеме подобаващото ѝ се място в обществото. Навремето тя не разбра колко сме близки с Елиноор, в противен случай щеше да изиграе по-добре картите си и да спечели от факта, че е омъжена за брата на херцог. Сега горчиво съжaliaва за грешката си.

— Когато се оженим, в къщата ни винаги ще има място за братовчедка ти. Не се бой, скъпа моя херцогиньо. Тя ще бъде наша любимка.

Елиноор поруменя. Мистър Найт умееше да говори сладко и да стопля сърцето ѝ. Щеше да я намрази, когато истината излезеше наяве. Но тя нямаше да допусне тази мрачна перспектива да развали вечерта. Тази нощ ѝ принадлежеше. Докато се въртеше с Ремингтън, той изпълни сетивата ѝ. Уханието му беше на студен вятър, канелена пръчица... чисти бели чаршафи.

Не биваше да мисли за брачната постеля, докато се намираще в близост до този мъж. Това можеше да я отведе до... брачната постеля.

Което, разбира се, бе невъзможно, защото лейди Шапстър приключи с речта си пред Хорация и посочи с пръст към подиума.

Моментът, от който Елиноор се страхуваше цяла вечер, най-после настъпи.

За нейно удивление Хорация отметна глава назад и направо започна да цвили от смях. Една от приятелките ѝ се приближи и попита нещо, при което Хорация ѝ отвърна развеселено. Жената погледна първо лейди Шапстър, после Елинор и се засмя. Един по един гостите чуха за какво е станало дума и започнаха да се хият по посока на лейди Шапстър, сякаш тя беше малоумна.

Мащехата ѝ беше дала глас на подозренията си, навличайки си присмеха на обществото.

Страните на лейди Шапстър пламнаха като нажежени въглени. Тя отметна глава и достолепно излезе от залата. Елинор се оказа раздвоена между чувството си на триумф — бе победила! — и страха си от бъдещето, защото мащехата ѝ никога не забравяше и никога не прощаваше. Някой ден тази зла жена щеше да си отмъсти.

Но може би тази вечер Елинор трябваше да постъпи като Мадлин и да живее за мига. Тази вечер щеше да обърне гръб на страховете си и да се държи като девойка, която танцува на първия си бал с най-хубавия мъж в залата.

Тя зърна отражението на танцуващите двойки в едно огледало и се възхити на грациозната млада дама с разкошна рокля и със страхотна модна прическа. Дамата в огледалото имитираше движенията ѝ. Носеше дрехите ѝ. Изведнъж Елинор осъзна, че ослепителната красавица... е самата тя!

Беше като излязла от приказка! Новата прическа преобразяваше лицето ѝ. Изглеждаше по-млада, по-радостна и невероятно шик. Приличаше не толкова на Мадлин, колкото на... на веселото момиче, което можеше да бъде, ако лейди Шапстър не се беше появила в живота ѝ.

Елинор се засмя на себе си. Ама че глупост — да мисли, че една нищо и никаква си подстрижка може да я промени, но благодарение на огледалото разбра, че външният вид заблуждава. Все едно колко уплашена беше, никой от гостите не проникна под модната ѝ фасада.

Никой с изключение на мистър Найт. Той улови ръката ѝ за тържественото представяне пред принца и я погледна право в очите. Елинор си помисли, че той сигурно танцува така, както прави любов. С него тя се чувстваше най-добрата танцьорка на света. Движеха се в синхрон и когато музиката свърши, тя не можа да удържи усмивката си.

Бе щастлива. Тази вечер, засега, бе щастлива.

Майордомът на стълбищната площадка удари с жезъл по пода и извика:

— Негово кралско височество Джордж, принц Уелски.

Гостите се обърнаха към огромният мъж, който се извисяваше над главите им и се усмихваше благосклонно. Светлокестенявата му коса падаше на къдри по челото му, шкембето му се люлееше пред него, докато той слизаше по стълбите. На младини принцът е бил хубав мъж, но сега, на четирийсет години, не бе вече толкова, но обичаше да се забавлява по приеми, което си личеше, докато поздравяваше гостите. Мъжете му се покланяха, а дамите правеха реверанси. Елинор последва примера им, но когато се изправи, установи, че принцът още стои пред нея. Той ѝ се усмихна лъчезарно и я щипна по бузата.

— Лейди Шеридан — или трябва да ви наричам херцогиня Магнус? — Принцът се смееше, затова и тя направи същото. — Приятно ми е да узная, че след толкова продължително отсъствие пак сте на родна земя. Липсвахте ни много!

Елинор се смути. Уелският принц почти не беше обърнал внимание на Мадлин по време на дебюта ѝ. Дори бе решила, че той се е изплашил от прямотата и живия характер на братовчедка ѝ. Защо сега я коткаше?

— Благодаря, ваше височество. Радвам се, че съм си у дома.

— Непременно трябва да ми дойдете на гости в Карлгън Хаус. И да доведете американския си годеник! — Той се обърна към мистър Найт. — Истинско удоволствие е да познаваш такъв човек. Истинско удоволствие е да играеш хазарт с такъв човек.

Ремингтън се поклони.

— Ваше височество е твърде добър към мен. С нетърпение очакваме да ви видим на бала ни след два дни.

— Ще ме видите, и още как! — ухили се принц Джордж. Лейди Пикард улови погледа му и той се понесе към нея. — Страхотно забавление както винаги, милейди!

Когато интересът на множеството се пренасочи към домакинята, Елинор се обърна към Ремингтън:

— Каква беше тази работа?

— Дължи ми пари. — Мистър Нйт се усмихна с хладно задоволство. — Вярвам, любима моя, че съюзът ни току-що получи кралската благословия.

В три часа сутринта Елинор седеше на едно канапе в дъното на балната зала и си вееше с ветрилото, за да се охлади. Бе станало задушно, а и тя се умори. Предишната нощ не беше мигнала от безпокойство, че мистър Найт може да изникне в спалнята ѝ, а денят бе изпълнен с проблеми и терзания. Сега първата ѝ публична поява като херцогиня беше към своя край. Всичко бе минало добре, даже блестящо и тя бе капнала от умора и облекчение. Скоро щеше да помоли мистър Найт да я отведе вкъщи... но подобна молба също не бе лишена от рискове. Той можеше да я разбере погрешно и последиците щяха да бъдат ужасни.

Тя гледаше гордата му осанка, докато той крачеше към масата с напитките, за да ѝ донесе студена лимонада. Този суров мъж не се доверяваше на никого и не вярваше в нищо. Елинор не се съмняваше, че той най-безскрупулно е уредил принцът да им даде благословията си. Вероятно си даваше сметка, че така ще заздравя връзката им в очите на обществото, но по-важно: вниманието на принца превръщаше подозренията на лейди Шапстър в бръщолевения на една луда. Мащехата ѝ се бе оттеглила от празненството веднага след като принцът си тръгна. До края на вечерта Елинор бе в безопасност.

Но не и от присъствието на мистър Найт. Той бе неумолим в преследването на целта си и Елинор окайваше бъдещата му съпруга. Окайваше я... и ѝ завиждаше.

— Казват, че ще бъдете новата херцогиня Магнус — разнесе се дълбок, хъхрещ глас зад нея.

Елинор се обърна и видя един старец, който се подпираше на бастуна си с дръжка от слонова кост. Подобно на толкова много от възрастните гости и той носеше дрехи и аксесоари, които са били на мода по времето на неговата младост: напудрена перука, обувки на висок ток с метални закопчалки, тъмнозелени сатенени панталони, сребриста жилетка с колосани маншети и дантелена гарнитура. Той

беше много, много висок и много слаб — толкова слаб, че копринените чорапи се свличаха от прасците му.

— Простете ми дързостта. — Той се поклони ниско като аристократ от старата школа. — Аз съм лорд Фанторп.

Споменът се събуди в незнайните кътчета на паметта ѝ. Беше чувала името, но не се сецаше откъде. Обаче знаеше, че то ѝ навява неприятни асоциации — като да отхапеш ябълка и да откриеш, че е червива.

Но лорд Фанторп беше един старец, изтощен от усилието да стои прав, затова Елинор му посочи мястото до себе си.

— Милорд, приятно ми е да се запознаем. Няма ли да седнете?

Той пое ръката ѝ, поднесе я към устните си и я погледна в очите. Тясното му лице можеше да се оприличи на надгробен камък — изсечено и ъгловато, с тънък, крив нос. Лицето му беше гримирано с пудра и руж, над горната му устна се мъдреше изкуствена бенка. Влажните му очи я гледаха добросърдечно.

— Непременно трябваше да дойда, за да ви кажа колко се възхищавам на прелестното ви ветрило.

— Благодаря ви. — Елинор го отвори още по-широко, за да му покаже избродираната сцена. — Сама го украсих.

— Да, много ѝ приличате. — Гласът му идваше отдалеч, сякаш старецът беше потънал в спомени. — Изключително много.

— На кого? — Елинор се сви на канапето. На Мадлин ли?

— На лейди Присила. Тя също беше много талантилива с конца и иглата.

— О! — Сега Елинор се сети, че е чувала името на възрастния благородник във връзка с една отдавнашна семейна трагедия. Лейди Присила ѝ се падаше леля, защото бе сестра на баща ѝ. Та въпросната лейди била убита по ужасен начин.

Лорд Фанторп се подпря на бастуна си и на облегалката на канапето и бавно се отпусна до нея.

— Виждам, че знаете кой съм. Чудех се. Беше толкова отдавна. Трудно ми е да повярвам, че оттогава изминаха четирийсет години. Да, аз бях годеникът на лейди Присила. — Старческият му глас затрепери още повече, обрамчените с черни ресници очи се насълзиха. — Смъртта ѝ разби сърцето ми.

— Много съжалявам. — Недостатъчна утеха, но след толкова време човекът все още скърбеше по изгубената си любов.

— Ако тя беше жива, щях да съм ви чичо.

— Да.

Лорд Фанторп се втрени в балната зала, но очевидно пред очите му беше изникнала друга гледка.

— Никога няма да забравя тялото ѝ, простряно на тревата. Горкото ѝ лице беше смазано от бой, кръвта бликаше от гърдите ѝ. Никога не можах да забравя този ужас.

— Много съжалявам — повтори Елинон. Разговорът не бе уместен за прием, но лорд Фанторп беше потънал в спомени, а тя... тя никога не беше чувала цялата история. Сякаш лейди Присила не се беше раждала и Елинон не смееше да разбуди болезнените спомени, като попита за трагичния инцидент.

Ръката на лорд Фанторп се сви около дръжката на бастуна.

— Онова копеле, онзи никаквец, който я уби, прегръщаше тялото ѝ. Целият беше оцапан с нейната кръв и викаше така, сякаш не той я беше извършил престъплението. Сякаш беше невинен. — Старецът направо изплю думата.

Силата на злобата му смая Елинон.

— Той е бил изселен, нали?

— В Австралия. Мистър Джордж Марчънт си имаше алиби. — Лорд Фанторп изрече думата като сквернословие. — Трима благородници се заклеха, че той не се е отделял от тях. Мъже от сой. Достопочтени мъже. Ха! И всичко това, за да не обесят Марчънт! Аз лично бих го изкормил и разчленил, задето е дръзнал да си представи, че е достоен да целуне земята под нозете на лейди Присила.

— Не разбирам.

— Така ли? — Лорд Фанторп я прониза със студения си поглед. — Той беше влюбен в нея и искаше да я отвлече.

Елинон уплашено покри уста с ръката си.

— И я е убил, когато е получил отказ?

— У хората от низшите прослойки се мътят какви ли не емоции — любов, омраза, щастие, меланхолия. В един момент всичко това се отприщва под формата на насилие. Помните ли как френските селяндури щурмуваха Бастилията?

Елинон поклати глава.

— Тогава бях момиченце.

— Толкова приличате на леля си, че все забравям колко сте млада. Но превземането на Бастилията доказва защо властта е в наши ръце, а не на озверялото простолюдие.

— В наши ръце?

— На аристокрацията. — Той размаха дългите си костеливи пръсти. Те бяха изкривени и с подути кокалчета, сякаш съсипани от някаква ужасна болест. Ала ноктите бяха с грижливо направен маникюр. — Държим здраво бича и го размахваме. Слава богу, че сме ние, иначе страната ни щеше да е бардак като Франция. Малкия полковник, ха! — Фанторп повиши тон. — Наполеон е един жалък сицилиански главорез.

Елинор тайно хранеше уважение към Наполеон. Може би не бе съгласна, че той е предопределен да владее света, но се възхищаваше на неговата увереност. Ала от уважение към стария лорд тя се задоволи да кимне усмихнато.

— Не съм се надявал, че отново ще видя лейди Присила, но вие направо сте й одрали кожата. — Фанторп се пресегна и треперещите му пръсти повдигнаха брадичката ѝ. — Много сте красива с тази черна коса. — Погледът му възхитено обходи остриганите на бърза ръка кичури. — И с тези големи сини очи. Знаете ли, още сънувам как очите ѝ ме гледат с обожание. С напредването на възрастта все повече си мисля за нея и глупавото ми старо сърце бие като лудо, като ви гледам как седите тук.

— В такъв случай... приятно ми е. — Елинор никога не бе имала по-малко желание да води разговори, но в същото време изпитваше жалост към стареца — и ужас от разказа му. Избледнялата трагедия беше съживена с нов облик — нейния!

— Ето го кавалера ви. — Острият взор на лорд Фанторп откри мистър Найт, който елегантно лавираше между танцуващите двойки и пияните гости с лимонадата ѝ. — Несъмнено е хубав, но и той е нечистокръвен.

Убеждението на лорда изразяваше мнението на английското общество като цяло, но колкото и да не харесваше амбициите на Ремингтън Елинор не можеше да му се подиграва зад гърба.

— Той е много упорит.

— И вие сте като Присила. — Лорд Фанторп насочи към нея ледения си поглед. — Мекушава. Глупава. Кой е той? Какъв е родът му? Откъде е? — Набръчканите му устни се усмихнаха презрително. — От Америка. Земя на нечистокръвни мелези.

— Но мистър Нйт е изключително изтънчен. — Елинор не можеше да повярва на ушите си. Какви ги говореше! Тя ли нарече мистър Нйт „изтънчен“? Но в същото време нямаше желание да слуша как този заслепен от предразсъдъци стар аристократ го хули и очерня. Ремингтън можеше да си го върне и Фанторп на стари години щеше да научи какво значи бой от един „нечистокръвен мелез“.

Да. Тя нямаше друга причина да защити мистър Нйт.

— Съмнявам се. Доколкото ми е известно, вашият баща ви е загубил в игра на карти. Възхищавам се на лоялността ви като дъщеря. Всички жени трябва да се държат прилично и да се подчиняват на бащите си. — Лорд Фанторп стана, поклони се и закуцука нататък, като ли че мистър Нйт не съществуваше.

— Кой беше този? — Ремингтън седна на освободеното от Фанторп място.

Елинор се загледа подир стареца, чудейки се на странната им среща. Лорд Фанторп беше преживял ужасна трагедия и тя го съжаляваше. Горкичкият!

— Името му е Фанторп. Някога е бил годеник на леля ми Присила.

Мистър Нйт се взираше във Фанторп със същата напрегнатост, с която старецът го игнорираше.

— И защо не са се оженили?

— Леля ми починала.

Ремингтън първо погледна чашата в ръката си, после нея.

— Е, ти няма да извадиш такъв късмет. — Той остави напитката на масичката до канапето. — Да се прибираме.

— Това е нашата карета. — Мистър Нйт помогна на Елинор и лейди Гертруд да слязат по стъпалата на терасата, докато лондонската мъгла влудяващо бавно се виеше на валма, пронизвани едва-едва от светлината на фенерите. Уморените гости най-сетне се прибираха у дома си и пред входа на Пикардови се точеше дълга редица карети.

Лакеят въведе двете дами в тъмното купе. Мистър Найт ги последва. Всички седнаха, Елинон и лейди Гертруд по посоката на движение. Каретата се разтнесе и потегли.

— Много е късно. — Старата дама се прозя и закри с ръка устата си.

— Да. — Елинон се загледа в непрогледната мъгла. Не виждаше нищо, но с цялото си същество усещаше мистър Найт. Колената им се допираха в тясното купе и тя знаеше, че той я гледа, че я наблюдава мрачно и напрегнато. Подобно на силен вятър, разговорът ѝ с лорд Фанторп го беше отърсил от всякаква нежност и състрадание, оголвайки характера му до първична безпощадност. Елинон не разбираше какво става, но сенките около този мъж предизвикваха у нея безпокойство и тя се обърна към прозореца в очакване на опасност.

Навън не се виждаше нищо, фенерите на каретата едва разсейваха мъглата. Тримата бяха изолирани в купето.

Без да усеща нагнетената атмосфера, лейди Гертруд отново се обади с натежал от умора глас:

— Това беше идеалната възможност да се покажете като годеници. Всички бяха там. Дори онази отвратителна лейди Шапстър. Казвам ви, деца, денят, в който лорд Шапстър се ожени за нея, беше черен за фамилията.

— И още как — съгласи се Елинон. Тя знаеше, че Ремингтън изпитва същото като нея. Странно, да усеща близост с мъж, който беше заплаха за самото ѝ съществуване. Но привличането помежду им беше неустоймо.

Каретата трополеше в мрака и все повече навлизаше в лондонските улици, отдалечавайки ги от останалите карети.

Лейди Гертруд се умълча и от мястото ѝ се разнесе похъркване.

Елинон въздъхна и се опита да се отпусне. Беше изминал един дълъг ден, а утрешният се очертаваше не по-малко изморителен. Искаше да поспи... вероятно беше задрямала, защото се събуди от някаква врява на улицата. Кочияшът изкрещя и почука по тавана.

Лейди Гертруд изсумтя и се събуди.

— Какво... какво става?

Мистър Найт не отговори, но Елинон го чу как вдига бастуна си. Сърцето ѝ ускори ритъма си, дишането ѝ се накъса. Шумотевницата отвън се усили. Тя познаваше този род звуци!

Каретата спря с олюляване.

— Обират ни — тихичко прошепна Елинон.

— Обират ни? — В гласа на лейди Гертруд се долавяха едновременно паника и възмущение. — През целия ми живот досега не са ме обирали!

— Мен пък — да. — Елинон плъзна ръка по стената на купето и опипом потърси пистолета, който бе видяла на идване.

— Нима? — попита мистър Найт, който ни най-малко не изглеждаше притеснен от сегашната ситуация. — Къде?

— В Алпите. Там бандитите са страшни. — Пистолетът беше изчезнал. Дали Ремингтън го беше взел? — Мога да се съпротивлявам, ако имам оръжие. — Досега не й се беше налагало, но винаги има пръв път.

— Мисля, че не е необходимо. — Найт сложи ръка на рамото й. — Остани тук. — Преди тя да е възразила, той отвори вратата с яростен ритник. Навън някой полетя от стълбичката, надавайки грозен крясък, и Ремингтън скочи на улицата. Елинон незабавно се залепи за прозорчето. На мътната светлина от фенерите тя видя как върху него се нахвърлиха двама едри крадци.

— Лейди Гертруд, дайте ми нещо като игла за шапка! Или чадър!

Мистър Найт вдигна пистолета и простреля единия крадец в гърдите. Едновременно с това той наръга другия мъж в корема с острия връх на бастуна си.

След преживения шок Елинон въздъхна от облекчение. Мистър Найт знаеше как да се бие. Стилът му беше като на уличен боксьор.

— Нямам нищо — примигна лейди Гертруд. Кочияшът скочи от капрата и се хвърли в битката.

Още трима мъже изскочиха от мъглата. Преди Елинон да изкрещи предупреждение, Найт развъртя бастуна си и фрасна единия от бандитите в гърлото. Крадецът се строполи на земята, борейки се за дъх.

Елинон стисна юмруци и ги размаха във въздуха, сякаш така щеше да помогне на Ремингтън.

Лакеят удари един от крадците в лицето и главата на злодея се килна назад, но ръката му се стрелна напред и цапардоса слугата. Двамата рухнаха на земята и се сбиха.

Конете се изправиха на задните си крака и каретата се залюля. Кочияшът ги обузда и започна да подвиква насърчително.

Последният бандит се хвърли към мистър Найт с изваден нож.

Ремингтън го хвана за китката, дръпна го към себе си, отстъпи в страни и така го блъсна в каретата, че тя се разтресе страхотно — чак зъбите на Елинон изтракаха.

— Мистър Найт добре ли е? — изхленчи лейди Гертруд.

— Засега — да. — Елинон развърза пелерината си и я метна върху зашеметения разбойник. Той нададе крясък и се опита да се освободи от парчето плат.

Един шут стигна на мистър Найт да изпрати в несвяст омотаната фигура.

Някакъв нов негодник се втурна към него — не, това пак беше вторият бандит. Той успя да удари Ремингтън по рамото. Мистър Найт залитна, но бастунът му изсвистя и главорезът рухна с подсечени колене.

Кочияшът се изправи и изтупа прахта от себе си.

Внезапно настъпи тишина. Улицата се смълча. Сражението беше приключило.

Кочияшът се покатери на капрата.

Мистър Найт скочи в каретата и му викна:

— Давай, Джон.

Возилото потегли, без той да е успял да затвори вратичката.

Преди Елинон да го попита дали е добре, преди да прокара ръце по тялото му, за да се увери, че е здрав (или просто да седне на мястото си), Ремингтън я притисна в ъгъла.

— Забавно, а?

— Забавно ли? — Тонът му хич не й хареса, нито пък яката му като железен лост ръка, която я прикlescваше безмилостно. — По-правилно е да се каже страшно!

— Чудно, кой ги е изпратил? — Ремингтън стоеше прекалено близо до нея и агресивното му тяло я изгаряше с топлината си.

— Изпратил ли? — Елинон не разбираше накъде бие той, но цялата настръхна.

— Какво намеквате, мистър Найт? — намеси се лейди Гертруд.

— Да не казвате, че някой е изпратил бандитите?

— Не вярвам в съвпаденията.

От този мъж се излъчваше миризма на пот и насилие. За свое нещастие, Елинон вдъхваше аромата му като екзотичен парфюм. В известен смисъл ѝ допаднаше, че той се е бил за нея като някакъв първобитен звяр.

— От толкова карети, тръгващи от имението на Пикардови, беше нападната точно нашата. — Той говореше право в лицето на Елинон, като ли че я обвиняваше в нещо. — Сутрин изхвърлям Дики Дрискол от къщата си, а вечерта ме нападат разбойници. Крадци, които не искат да крадат, а да ме убият.

— Да не би да твърдиш, че Дики се е опитал да те убие? — Елинон беше потресена. Той не ѝ отговори, но тя чу — почувства — тежкото му дишане. — Боже господи! — Елинон не можеше да повярва, че е възможна подобна наглост. — Ако искаш да знаеш, конярят ми е добър и мил човек, който прави път и на мравката!

— Освен ако тази мравка не ухапе безценната му херцогиня.

— Да, разбира се, Дики е изцяло предан на херцогинята, но... — Изведнъж тя разбра как изглеждат нещата отстрани. Не можеше да допусне мистър Найт да се превърне във враг на коняря. Отлично знаеше колко опасен е този мъж. — Познавам Дики Дрискол, откакто се помня и ви се заклевам, мистър Найт, че той не е организиран покушението срещу живота ви.

— Хм. — Ремингтън бавно се отпусна на мястото си. Елинон облекчено си пое дъх.

Но тогава кой стои зад нападението?

13

В конюшната беше топло и тихо. Лъчите на утринното слънце проникнаха през пролуките в сивите дъски и във въздуха започнаха да танцуват пращинки. Ремингтън взе седлото на спокойната стара кобила и нежно се обърна към Елинор:

— Милейди, тази хубавица ви подхожда. Тя е бавна и покорна. Няма да препусне с вас на гърба си, а докато яздим, аз няма да се отделя от вас и за миг. — Той се опитваше да не тревожи херцогинята, която като малка си беше счупила ръката при падане от кон. Безстрашна във всяко друго отношение, оттогава Мадлин яздеше само разни кранти, и то с боязън — поне такава беше информацията му.

Обаче херцогинята го слушаше с половин ухо, защото в съседното отделение стоеше великолепен сив жребец, с който тя очевидно водеше безмълвен разговор. Много внимателно тя протегна ръка. Конят пристъпи напред и подуши пръстите ѝ като куче, което иска да го погалият.

— Ах, колко си хубав! — възхити му се тя. — Как ми се иска да те угостя с морков!

Ремингтън с разочарование беше научил за плашливостта на своята херцогиня. Той обичаше да язди и имаше планове да покаже на цял Лондон благородното си завоевание, качено на някой чистокръвен жребец. Ето че сега Мадлин се държеше като човек, влюбен в ездата.

— Името му е Диридей и е много буен — поясни той. — Този кон се нуждае от твърда ръка и здрав галоп всеки ден.

— Това се подразбира от само себе си. — Херцогинята погали носа на Диридей и му заговори с онзи бавен и нежен глас, използван от опитните коняри при обзядването на непокорни жребци:

— Диридей. Прекрасно име. На теб ти трябва водач, който да те насочва и обича. Който да ти се... възхищава. — Тя неусетно започна да си тананика.

Ремингтън би казал същото и за бъдещата херцогиня.

При мисълта за снощното нападение му се искаше отново да пребие онези мъже. Ясно бе, че някой е искал да спре точно тях, а не някой друг. Ако беше сам, щеше да ги разпита и да разбере кой стои зад покушението. Но лейди Гертруд и херцогинята бяха в каретата и той трябваше да ги отдалечи от опасността.

Кой е дал поръчката? Мадлин се кълнеше във всичко свято, че не е бил Дики Дрискол. Ремингтън обаче се съмняваше. Дики служеше на херцогинята предано и може би сега се боеше за сигурността ѝ. Определено се страхуваше, че добродетелта ѝ е застрашена — и тук вече беше прав.

Високото ѝ тяло беше облечено в тънка бяла сутрешна рокля, модно одеяние, което в очите на Ремингтън си беше чисто и просто прозирна нощница, диплеща се над голите ѝ крака. Ботушките ѝ от мека кафява кожа бяха в тон с кафявото кадифено наметало, а сламеното ѝ боне беше украсено със закачливи сини панделки. Гърбът ѝ беше изправен, изящните ръце — гъвкави, а пръстите ѝ — дълги и тънки.

Тя беше дъщерята на най-страшния му враг, но това нямаше значение. Досега той не бе пожелавал така друга жена.

Може би снощната атака беше дело на херцога. Той беше изгубил дъщеря си от Найт, който на всичкото отгоре я държеше като пленница в къщата си. Две основателни причини да уреди смъртта му, а Ремингтън добре знаеше колко опасен може да бъде Магнус. Колкото и невероятно да звучеше, херцогът може би беше разкрил истинската му самоличност. В този случай без съмнение той беше поръчал покушението.

Разбира се, имаше и друга врагове. Мъже, с които Ремингтън търгуваше. Мъже, които го презираха заради домогванията му до английската аристокрация. Ремингтън не отхвърляше нито една възможност. Ето защо ходеше въоръжен навсякъде — било с нож, било с бастун със златна дръжка — и внимателно анализираше всяка ситуация. Нямаше да умре сега. Не и когато беше толкова близо до своето отмъщение.

Той остави кобилата и се приближи до херцогинята, която възхитено галеше буйния жребец.

— Диридей е истинска фурия, освен ако не го направлява опитна ръка.

— Мога да го яздя — прошепна тя.

— Според моите сведения...

— Мога да го яздя!

Нямаше ли да спре да го изненадва това момиче? Ако продължаваше така, нищо нямаше да остане от самообладанието му, а той обичаше да държи нещата под контрол. Затова я беше проучвал. Затова я беше шпионирал.

Ами ако тя беше на ръба на нервен срыв? Ако искаше да яхне този вихрогон с надеждата да му избяга?

Той щеше да разбие подобни илюзии още сега. Ремингтън се огледа наоколо. Конярите бяха изчезнали веднага щом двамата с Мадлин се зададоха към обора. Единствено неспокойните движения на конете нарушаваха възцарилата се тишина. Време беше да разбере от какво тесто е замесена херцогинята. Време беше да разбере дали във вените ѝ тече студена синя кръв, или и тя е нормална жена. Той закричи към нея с леката стъпка на боен разузнавач.

Без да съзнава каква опасност я грози, Елинор почна да гали Диридей. Жребецът я беше очаровал. Обичаше ездата, обичаше да става едно с животното, което се носеше като вятъра. Заради детската злополука на Мадлин тя рядко се качваше на кон. За сметка на това често седеше в карета и на носилки, правейки компания на братовчедка си, докато другите профучаваха в галоп на коне, каквито Елинор копнееше да поязди.

— Не можеш да си представиш колко ме ощастливи — подхвърли мистър Найт.

Изведнъж Елинор осъзна, че той е много близо. Както винаги, Ремингтън заемаше твърде много пространство, дишаше твърде много въздух и ѝ замайваше главата.

— И как така? — Щеше ѝ се да се дръпне, но не искаше да се отдалечава от Диридей.

— Този кон беше първоначалният ми избор за теб. — Найт също погали носа на коня. Непостоянното и капризно животно разпозна господарска ръка и отговори с доволно цвилене.

Елинор се отмести и стисна оградата на бокса. Много добре. Диридей обичаше мистър Найт. В това нямаше нищо изненадващо. Ако не се намираше в такава неловка ситуация, и тя щеше да го обожава. Всъщност се налагаше да посвети вниманието си на коня, за

да не зяпне влюбено Ремингтън. С един поглед бе обхванала тъмносиния му костюм за езда с кройка, която подчертаваше широките му рамене, тънкия му кръст и мускулестите бедра. Черните му ботуши бяха лъснати до блясък. Русата му коса бе разрошена — сякаш бе свалил шапката си, оправяйки с пръсти немирните кичури.

Нищо в изражението му не загатваше за среднощното им приключение, а тя още не можеше да го забрави. Изпитваше омерзение при мисълта, че сърцето ѝ затуптя по-силно, докато той се биеше, че усети порив да му се притече на помощ, когато той и сам се справяше добре. Ремингтън беше силен и здрав мъж, мъж, за чийто произход не знаеше нищо. Лорд Фанторп доста живо беше изтъкнал този факт, а отговорът ѝ дори сега я караше да се черви: бе нарекла мистър Найт изтънчен.

И защо? Въпросът не ѝ даваше мира. Мъчеше се да си внуши, че не е искала между двамата мъже да възникне раздор. Че е свенлива и не е могла да понесе мисълта за сцена. Със сигурност не се е стараела да защити чувствата на мистър Найт. Този мъж многократно бе доказал, че е безчувствен като камък.

Той още галеше жребеца, но гледаше нея. Мълчанието ги обгърна — мълчание, което очевидно не го притесняваше.

Но на нея ѝ бе неудобно. Винаги когато помежду им настъпеше пауза, тя изтърсваше нещо глупаво. Нещо издайническо. *Но не и този път.*

— Диридей е идеалният избор за мен — тросна му се тя.

В отговор той изръмжа ниско и гърлено, като хищен звяр:

— Радвам се да узная... че яздиш... както на мен ми харесва.

Елинор се изчерви и се размърда неловко. Зърната ѝ щръкнаха — корави пъпки, копнеещи за неговото докосване.

Как го беше постигнал? Тя бе посочила най-очевидния факт, а той ѝ беше дал да разбере, че съвсем не говори за коня.

Ремингтън откопчи пръстите ѝ от оградката на бокса и ги целуна.

— Според мен лейди Гертруд се справя добре като компаньонка — каза той.

Елинор кимна, онемяла от беглото докосване на устните му, което бе накарало кожата ѝ да настръхне. Ремингтън сложи ръка на рамото ѝ.

— Толкова добре, че с теб не сме останали и миг насаме.

— Сега сме сами. — Колко глупаво беше да му напомня!

— Вярно е. — Той си затананика доволно.

— Време е да си ходим. — Елинон се опита да се измъкне, да се подчини на инстинкта си да избяга.

Ремингтън я заобиколи и тя се озова с гръб към оградката.

— За щастие, лейди Гертруд не язди и не намира повод за безпокойство, че сме решили да се отдадем на такова невинно забавление.

— Така е. — Елинон се помъчи да му даде твърд отпор, но гласът ѝ затрептя въпросително.

— Лейди Гертруд е лишена от въображение. — Очите му я гледаха безмилостно на слабата светлина, както сокол гледа апетитна мръвка. Свободната му ръка лека-полека се обви около кръста ѝ. — Интересно дали ти си по-различна от нея.

Кога ситуацията беше станала взривоопасна?

— Аз не съм трудна за разбиране.

— Ти си загадка, която чака майстора си. Ще ми се да узная как предпочиташ да се целуваш: със затворена уста... или с отворена...

Очите и се отвориха широко.

— Дали обичаш да търкаш гърдите си в моите.

Тя ахна ужасено.

— Къде са най-чувствителните ти зони, когато мъжка уста — моята уста — броди по тялото ти.

Тя отново щеше да ахне, но удовлетворението, което се изписа по лицето му, я накара да се въздържа. Да, той я бе шокирал и се бе насладил на реакцията ѝ. Но Елинон мразеше да се държи като страхливка. Копнееше да му го върне тъпкано и тази нужда ѝ даде сили да отвърне:

— Можеш да ми задаваш такива въпроси и може би, ако аз пожелая, ще научиш отговорите. Но не си въобразявай, че ще ги получиш просто така.

— Да задавам въпроси. Каква уникална идея. — Хитра усмивка заигра по кадифените му устни. — Да, ти би могла да ми кажеш отговорите, разбира се, но предпочитам сам да ги откроя. — Той я притегли плътно към себе си.

Открития? Елинон можеше да му разкаже едно-две неща. Обичаше да я прегръща толкова силно, че гърдите ѝ да се търкат в

неговите. А това в комбинация с веселите искрици в погледа му беше причина незабавно да се махне оттук.

Тя се извъртя, отскубна се и побягна. Той се втурна след нея. След няколко метра я настигна и я хвана през кръста. Така я притисна, че тя не можеше да помръдне.

Елинор се втренчи в светлосините очи и от все сърце си пожела да не беше толкова неопитна в любовта. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна, както сега.

— Няма да ти сторя зло. — Гласът му беше дълбок и зноен. — Няма да те похитя. Само ще те целуна.

Само ли? *Само?* Никой никога не я беше целувал и ако Ремингтън я докоснеше с чувствените си устни, тя щеше да бъде белязана до живот от него.

— Не тук. — Тя погледна към отворената врата на конюшнията. Напомнеше ли му да се държи прилично, той сигурно щеше да се укроти. Вместо това Ремингтън отвори вратата на най-близкото отделение и я вкара светкавично вътре със същия финес, с който я беше въртял вчера на танците.

— Сламата е чиста, отделението е закътано. Не се притеснявай от конярите. Никой няма да ни прекъсне.

С поведението си тя целеше единствено да го отблъсне. Сега този мъж се държеше така, сякаш тя учтиво го бе помолила да ѝ прави компания насаме.

— Не бива... не можем...

Белите зъби се откроиха на обветреното му лице и той така я нагласи в ръцете си, че равновесието ѝ да зависи изцяло от него. Единствено палците ѝ докосваха пода.

— Не знам как успях да издържа толкова дълго.

За какво говореше Ремингтън? Та те се познаваха едва от два дена. Тогава видя изражението му и разбра, че за него два дена са цяла вечност. Той си харесваше нещо и го взимаше незабавно. Сега искаше нея.

Устните му я докоснаха и тя затвори очи. Първата ѝ целувка. Уста в уста, нежна, търсеца.

Елинор се опита да си внуши, че това не се случва. Мадлин не искаше този мъж и нямаше да се венчае за него, но все пак не беше редно да целува годеника ѝ.

Но прашенето на сламата под краката ѝ и миризмата на коне направиха този миг неумолимо реален. Копчетата на жакета му се впиха в гърдите ѝ. Ръцете му я милваха с вещица, която подсказваше, че обуздаването на непокорни жени не му е чуждо, а целувките му... целувките му говореха, че той е звяр с неутолима чувственост.

Меките му като коприна устни бяха опитни в любовното изкуство и ѝ доставяха наслада. Той едва докосваше устата ѝ и Елинор неусетно вдигна лице, както цветето следва слънцето, копнеейки да го вкуси повече.

За първа целувка не беше зле, но Елинор остана неудовлетворена. Това я изненада. Струваше ѝ се, че опитен мъж като мистър Найт... О, не че дръзваше да си представя такива неща, но понякога в главата ѝ се промъкваше порочна мисъл: този мъж сигурно се целува прекрасно. Всъщност определено бе очаквала той да се справи по-добре. А какво стана? Остави я да копнее за нещо повече от това повърхностно докосване.

Ето защо, когато той поднови действията си по омагьосването ѝ, тя пламенно впи устни в неговите, приласка го с нежен шепот и се отърка в него. Отначало той се поколеба, но после задълбочи целувката. Устните му се разтвориха леко, сякаш я подканваха... предизвикваха... да направи същото. Елинор отвори уста и диханията им се смесиха.

Все едно размениха частица от душите си. Тя пое дъха му и изпита чувството, че го е вкусила целия, което я изплаши — и заинтригува. Прищя ѝ се да опознае аромата му, тялото му, докосването му. Трябваше да го опознае целия... поне в този момент не можеше да мисли за друго.

Но този миг никога нямаше да се повтори. Повече не биваше да го целува. Нямаше да целуне никой мъж. А така желаше Ремингтън.

Желаше го.

Думите отекнаха в съзнанието ѝ. Изведнъж здравият ѝ разум се възвърна. Тя се отскубна от него, подпря се на стената и притисна ръка към сърцето си.

— Навярно ме смяташ... за разпусната.

Той не ѝ се присмя и отвърна сериозно:

— Не, смятам те за самотна.

— Какво? Самотна ли? Не съм самотна! — Тя си имаше своите задължения. Имаше си и своите роднини. Животът ѝ беше полезен за другите.

— Целувката ти беше на жена, която открай време стои зад прозореца на живота и наднича вътре с трепет, но не ѝ стига кураж да почука на вратата и да влезе.

— Не е вярно! — *Дяволите да го вземат, точно така беше!*

Той не ѝ обърна внимание.

— Тези дни вече приключиха. От каквото и да си се страхувала досега, знай че то не може да се сравнява с мен.

Не бе нужно Ремингтън да настоява. Тя вече се боеше от него.

Той свъси вежди и очите му проблеснаха сурово:

— Чуй ме. Отсега нататък няма да се отделяш от мен и за миг. Без значение какво става, все едно дали ти харесва или не, всяка вечер ще се прибираме у дома заедно. А стъмни ли се... ще ти покажа всички чудеса на желанието. Страстните ни нощи ще надминат и най-смелите ти мечти. Аз многократно ще те докарвам до ръба на мястото, от което няма връщане. Ще се гърчиш над мен и под мен, ще галиш всеки сантиметър от кожата ми, ще живееш от целувките ми. Докато един ден не се събудиш и не откриеш, че аз съм във всичките ти мисли. Аз и насладата, която ти доставям. Проникването ми в теб. Тогава ще се отърсиш от всяка печал и ще бъдеш моя завинаги.

Тя го зяпна с широко отворени очи, докато тялото ѝ пулсираше от докосването му — и, по-лошо, от думите му. Беше загазила.

Трябваше да му признае истината. Този фарс не можеше да продължава. Мътните ги взели и Мадлин, и умния ѝ план, и всичко, което Елинор ѝ дължеше. Ремингтън трябваше да спре да парадирва с нея като със своя годеница. Тя би могла да се прибере вкъщи — където и да беше това — да се сгуши в леглото и да благодари на щастливата си звезда за успешното бягство. И да мечтае за него, да докосва тялото си, представяйки си, че ръцете му я милват.

— Ти не си тази, за която те мислят — яростно изрече той.

От ужас гърлото на Елинор се сви на буца. Той вече знаеше!

— Не. — Гласът ѝ изскърца. — Не съм.

Ремингтън се протегна и отново я притегли към себе си. Но сега ѝ показва какво въздържание е проявил предишния път.

Той плъзна ръка по врата ѝ и пръстите му се заровиха в остриганите кичури. Устата му я завладя, езикът му се плъзна между зъбите ѝ, изисквайки незабавен отклик. Когато реакцията ѝ закъсня, той ухапа долната ѝ устна.

Тя простена — несигурен вик на изненада.

Той беше вътре.

Първите им целувки бяха опознаване, възможност за него да я вкуси, възможност за нея да свикне с него.

Езикът му изпълняваше поредица от ритмични движения в устата ѝ. Нежните ѝ устни отстъпиха пред атаката му. Елинор не знаеше какво да мисли, какво да прави... но това нямаше значение. Той беше поел контрол. Сега липсваше нежността на първите му целувки. Сега Ремингтън сърдито и яростно търсеше удовлетворение.

Без да я изпуска, той се втренчи в нея:

— Нищо от хорските клюки по твой адрес не е вярно. Информирали са ме погрешно.

Елинор се опита да отговори, да обясни, но изгуби равновесие. Тя беше висока жена, но Ремингтън я вдигна сякаш бе лека като перце. Той коленичи и я положи на една сламена бала, затискайки я с горещото си и кораво тяло. В конюшната беше топло и сумрачно. Сламата пукаше под тях, облъхвайки ги с мириса на жито. Той се отърка о нея и тя усети как твърдата му мъжественост се опря в корема ѝ.

Ремингтън отново я целуна, милвайки я с устни, изкушавайки я с език. Страстта му беше толкова силна, че тялото ѝ се гърчеше под порива му. Елинор не разбра как този мъж с желязно самообладание толкова неочаквано се беше превърнал в див и опасен тип. Беше зърнала звяра, дебнец под цивилизованото лустро, но никога не си бе представяла, че ще стане обект на атаката му.

Но Ремингтън ѝ се беше нахвърлил и не даваше пукната пара за нейната неопитност. Той улови китките ѝ и ги намести около врата си. Помежду им имаше само дрехи, които не представляваха никаква преграда срещу лудостта, която го беше обзела, и чийто огън започваше да пламти у Елинор.

За нейна изненада тялото ѝ откликна страстно. Тя искаше да забие нокти в гърба му, да разреже ризата на гърлото му и да забие

зъби там, искаше да обвие крака около кръста му. Лудата му страст обхвана и нея.

Елинор бе готова да се закълне, че в този миг земята под нея се разтърси от силата на преживяването им. Или нещо дълбоко в нея се бе пробудило? Нещо важно?

Дланите му галеха нейното тяло, откривайки очертанията на хълбоците ѝ, бавеха се на едно място, сякаш копнееха да научат повече. Коляното му се плъзна между бедрата ѝ, предизвиквайки у нея пулсации, които се разпространиха до корема и гърдите ѝ. Кожата ѝ сякаш гореше в треска. Сърцето ѝ бумтеше в гърдите, които бяха подути и болезнено чувствителни. Тялото ѝ линееше от нуждата тази целувка да продължи вечно.

Не. Елинор искаше целувката да прерасне в нещо друго, нещо повече.

Ремингтън се отмести и се хвърли върху сламата толкова внезапно, че тя изстена от изненада.

— Мамка му. — Тонът му преливаше от язвителност. — Искам да те обладая, но не бива. Не тук и не сега.

И тя искаше същото.

Определено не тук и не сега.

— Не мога да обезчестя бъдещата си съпруга в конюшната — свирепо продължи той. — Ти си млада дама от благороден произход, не някаква си уличница.

— Не, определено не съм уличница. — Тя опря пръст на нежните си устни. Нищо не се бе променило. Трябваше да му каже коя беше в действителност. Трябваше да го направи сега.

Но не искаше. Харесваше целувките му. Искаше още.

— Сърдиш се.

Той пое дълбоко дъх, за да успокои дишането си, и отговори.

— Не на теб. Сърдя се на себе си, защото стигнах прекалено далеч прекалено бързо. Щях да... — Нямах да ѝ каже какво беше на път да направи, затова повтори: — Ти си млада дама от благороден произход.

Елинор щеше да приеме всяка негова целувка. И нещо повече: сама щеше да му даде аванси, пък да става каквото ще. Поемаше отговорността за действията си.

Можеше да бъде глупава. В края на краищата и тя беше член на фамилията Де Лейси.

Неговата херцогиня яздеше, сякаш бе родена на седлото, и направляваше коня с елегантна непринуденост. Тук, на пътеката в Грийн парк, безупречната ѝ фасада се пропука и тя се превърна в жена, отдадена на блаженството. Сякаш вятърът в косите ѝ и огромният звяр под нея я караха да забрави това, което трябваше да бъде, и събуждаха истинската ѝ природа.

Ремингтън искаше тя да се държи така и с него. Искаше да го язди диво и страстно, докато на лицето ѝ е изписано ликуване, а тялото ѝ отново и отново го поема в себе си.

Мамка му, адски трудно беше да язди с такава ерекция! Трябваше да задържи вниманието си върху Мадлин, в случай че тя реши да му избяга, не да зяпа полюшването на гърдите ѝ. Годеницата му яздеше достатъчно добре, за да му се изплъзне, ако ѝ се отвори възможност.

Грийн парк беше доста приятно място в непосредствена близост до Бъркли скуеър. В горичката му имаше павилион, а пасящите около него крави допълваха идиличния пейзаж. Аристократичните лондончани идваха тук, за да се преструват, че са в провинцията на чист въздух и наблюдаваха доенето на кравите и храненето на кокошките, а понякога и собственоръчно се заемаха с тези задачи. Пътеките за яздене даваха на Ремингтън известна сигурност. Тук жребецът му можеше да я настигне, а той действаше светкавично, когато залогът беше висок. Но Мадлин можеше да се шумугне в някоя пресечка от претоварения лабиринт на лондонските улички и да му избяга.

За в бъдеще щяха да посещават парка с коняр, който да държи поводите.

Разбира се, веднъж привържеше ли я към себе си с оковите на плътта, щеше да има контрол над нея. При тази мисъл той осъзна, че ерекцията му въобще не е отминала. Успееше ли да се съсредоточи върху местонахождението на Мадлин, а не върху хубостта ѝ... но годеницата му го привличаше като ярък пламък в свят на мрак и тъга.

Тя спря, потупа коня по врата и се усмихна чаровно на Ремингтън:

— Чувствам се великолепно. Благодаря ти.

Това беше друга работа. Тя не се държеше като херцогиня. Всяко нещо, което и даваше или правеше за нея, я изненадваше, плашеше и объркваше. Конят беше първият му подарък, който Мадлин прие безрезервно. Повечето аристократи живееха в свят, изпълнен с привилегии, където и най-малкото им желание беше закон. Защо годеницата му се изненадваше, когато той ѝ угаждаше? И кога предишната му решимост да я постави на колене се беше преобразила в желание да изпълни всеки каприз на тази чаровница?

— Всичко наред ли е? — несигурно попита тя.

— Да, защо? — Само ако не беше опитал вкуса на самотата по устните ѝ и не беше осъзнал, че същата самота цари в душата му...

— Гледаш ме така навъсено! — Тя сведе поглед към Диридей и го погали още веднъж. — Не съм го наранила с буйната си езда, нали? Не забелязах никакъв проблем, но толкова отдавна не съм яздила хубав жребец, че...

— Конят е добре. — Ремингтън се подразни, че тя толкова бързо бе пренасочила вниманието си от него към Диридей.

Целувките в конюшната го бяха разтърсили до дъното на душата му. Преди да срещне Мадлин, той беше набелязал плана за прелъстяването ѝ. Агресивно ухажване през първите три дена, изпълнено с жадни погледи и томителни милувки, които трябваше да я привикнат към близостта му. Първа целувка на бала и втора, по-дълбока, след като гостите си отидат. След този момент чак до брачната им нощ — артилерийски огън от ласки за премахване на враждебността ѝ с цел подготовка за финалното обладание. Не го интересуваше, че дори не познава Мадлин, желаше я и без да я е виждал. От надеждни източници знаеше, че е хубава и представителна, а той обичаше жените: техните усмивки и тела, бърбенето им, дребните им изблици на гняв.

Но тогава херцогинята се появи и обърка всичките му замисли. Как, по дяволите, да си държи ръцете далече от нея, когато тя го предизвикваше на всяка крачка? Отказа да носи дрехите, които ѝ беше купил. Отряза косата си. Отвърна на целувките му. И на всичкото отгоре всяко нейно опълчване я караше да разцъфти.

И най-лошото: това му харесваше. Обичаше вирнатата ѝ брадичка и нахалните забележки, които извираха от устните ѝ. Насърчаваше я да гледа на света с високомерието, което така го дразнеше у другите аристократи. С безизкусната си женственост тя го оплиташе в мрежите си.

Ремингтън повика с жест коняря.

— С дамата ще се поразходим.

— Да, сър. — Човекът пое юздите.

Ремингтън слезе от коня, отиде до Диридей и протегна ръце към Мадлин.

Очевидно нещо в неговото изражение бе издало похотливите мисли, които се въртяха в главата му, или може би годеницата му си припомни случката в конюшнията, защото първоначално се поколеба, а после бавно се плъзна от седлото. Той я хвана и за един кратък миг най-безсрамно я притисна към себе си, а след това я остави да стъпи на земята.

Конярят поведе конете към бистрия ручей в горичката.

Днес слънцето грееше, но небето на хоризонта бе покрито с навъсени сиви облаци и Ремингтън отново си помисли, че се задава буря. Във въздуха се носеше острата миризма на желязо, сякаш чукът на стихията се канеше да опустоши лондонските улици, доказвайки превъзходството си над човека.

Въпреки всичко повеят на вятъра беше топъл, а денят — изпълнен с възможности. Ремингтън посочи павилиона.

— Какво ще кажеш да се поразходим и да видим кравите?

Тя тръгна пред него — прекрасно женско тяло, обгърнато в сив като мъглите костюм за езда, който очертаваше сочните му извивки. На шапката ѝ се вееше яркочервено перо, а ресните на стилния ѝ шал се полюшваха около врата и. Дупето ѝ се въртеше при всяка крачка.

— Ако искаш да знаеш, веднъж доих крава. Бяхме в Италия на един планински път. Застигна ни ужасна виелица и ние се скрихме под първия покрив, който се оказа обор с пет крави. Собственикът не се виждаше никъде. Бяхме гладни, а кравите мучаха все по-жално, тъй като никой не идваше да ги издои, затова Дики ни показа как се прави. Вечеряхме топло мляко. — Тя се изкиска, унесена в спомени за европейската си обиколка.

А той се унесе в спомена за онова, което се случи в конюшнията.

Мадлин не трябваше да му бяга. Той се беше втурнал подире ѝ като разгонен жребец, надушил кобила. Малко оставаше да я покрие, но се удържа с последните си остатъци здрав разум.

— По време на пътуването преживях много приключения. — Елинор го погледна и съблазнително изпърха с мигли. — Ще бъдеш изумен да научиш какви неща ми се случиха.

Какво правеше с него тази жена? Един поглед и той я следваше по петите като чезнещ от любов младок! Преди два дена тя не смееше да го погледне в очите. Няколко нищо и никакви целувки, и тя вече флиртуваше.

— Някой ден ще ти разкажа всичко... ако ме помолиш както подобава. — Те тъкмо минаваха покрай дървена решетка, от която се спускаше водопад от рози. Елинор спря и повдигна един розов цвят с нежните си пръсти, усмихна се на красивите листенца, затвори очи и вдъхна дълбоко великолепно ухание.

— Обичам рози, особено жълтите. Те не се ценят като червените, но винаги внасят разнообразие. Аранжирайте ги в букет с лавандула и ще имате божествен аромат плюс невероятна красота. Сложете ги във ваза сами, и те ще кимат на всеки, който минава покрай тях.

Едно беше да прескочи няколко стъпки в ухажването и да целуне Мадлин, преди да му е дошло времето. Друго беше да ѝ се нахвърли като ненаситен войник, възбуден от битките и въздържанието. Когато Ремингтън изготвяше плана си да прелъсти херцогинята, той беше пропуснал два важни момента: Не беше очаквал, че тя ще реагира, все едно него е чакала цял живот... не бе очаквал и собствената си необузdana страст.

Тя продължи с равен тон:

— Мистър Найт, ще ми отговорите ли, или ще продължите със загадъчното си мълчание, което не ми говори нищо, но казва на нашата публика всичко?

— На нашата публика? — Ремингтън най-сетне излезе от унеса си.

— По пътеките се разхождат много хора. Яздат, вървят, разменят си поздрави и се интересуват от нас. Ако само мълчите, докато аз говоря, ще ви лепнат етикета „грубиян“ и в Лондон ще плъзнат клюки, че сме се скарали. Оттам пътят до слуховете за развален годеж и несъстояла се сватба е много кратък.

Тя да не би да се бунтуваше? Той я хвана за ръката и я накара да спре.

— Няма да има никакъв развален годеж, а сватбата ни ще се състои както е предвидено. Оженим ли се, ти ще носиш моя пръстен, ще ходиш с моите дрехи и ще ми се подчиняваш безпрекословно. — Ремингтън зачака възраженията ѝ или поне някаква проява на непокорство. Вместо това тя напрегнато се вторачи над рамото му към алеята за конете.

Той не можеше да повярва. Говореше ѝ, чертаеше бъдещия им съвместен живот, а тя дори не го слушаше!

Очите ѝ се отвориха широко. Ремингтън се обърна и видя едно черно, мършаво, средноголямо куче да подтичва по пътеката пред един буен жребец. Модно облеченият младеж на седлото не обръщаше внимание на кучето и конят щеше да го стъпче с копитата си.

Мадлин извика, откъсна се от Ремингтън и хукна към ездача, който извика стреснато и рязко дръпна юздите.

Ремингтън изкрещя някакво предупреждение и хукна след нея. Мадлин сграбчи кучето през корема и без да го изпуска, се търколи на крайпътната трева с едно плавно движение.

Ездачът се мъчеше да укроти уплашения жребец. Кучето лаеше все по-силно. То се измъкна от хватката на Елинол, изкуцука и спря на няколко метра от нея.

— Добре ли си? — Ремингтън коленичи до нея. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Искеше му се да я разтърси яростно. Или да я прегърне. Не беше наясно кое от двете.

— Да. — Криво-ляво Елинол се изправи. Той се опита да я задържи на място от страх, че тя може да е ранена, но да не го съзнава. Елинол го плесна през ръцете и запълзя към страхливото куче.

— Да не се удари, красавице моя? — изтананика тя. Красавице? Кучето беше порода „улична превъзходна“. То приличаше на норвежка хрътка, която е била изкълпана с гореща вода и се е свила наполовина. Козината му — на жълтеникавокафяви и черни петна — беше сплъстена, а коремът му бе хлътнал. То смърдеше на боклук — вероятно се беше ровило из буницата да търси храна.

Когато херцогинята го приближи, то оголи зъби и изръмжа. Мадлин протегна към него юмрук. Свитите ѝ пръсти сочеха надолу.

— Горкичката!

— Внимавай! — сърдито я предупреди Ремингтън. Мътните го взели, тази жена умееше да се натриса на неприятности!

— Внимавам. — Ръмженето премина в скимтене и Мадлин почеса кучето по врата. — Тя няма да ме ухапе.

Очевидно беше права, защото уличната превъзходна втрени големите си кафяви очи в херцогинята, която я галеше по главата, и зарови муцуна в гърдите ѝ.

Мадлин прокара пръсти по задния ляв крак на кучката, която изскимтя.

— Наранена си — прошепна тя.

На Ремингтън му се щеше да изтърси, че въобще не му пука за някакво си куче, но се въздържа. Той също обичаше животните. По дяволите! Неговата херцогиня за малко не беше загубила живота си заради един помияр.

Зад гърба му се разнесоха тежки стъпки. Младежът крачеше към тях и удряше с камшика по облечената си в ръкавица длан. Целият беше преbledнял.

— Госпожице! — трескаво поде той. — Милейди, какво си въобразявахте, че правите? Едва не ви прегазих!

Ремингтън се изправи, за да се разправи с него, но преди да е казал и дума, Мадлин скочи като разгневена фурия:

— Какво правех ли? *Вие* какво правехте? За малко да смачкате кучето! — нослето и страните ѝ поаленияха от ярост. Очите ѝ блестяха като сапфири. Едната ѝ буза беше окаляна, шапката ѝ бе застанала накриво, но това нямаше значение, защото всичката страст, която бе вложила в сутрешната целувка, сега бе съсредоточена в защитата на бездомната кучка

— Но това беше един въшлив помияр! — Във враждебния тон на младежа се долавяше чувство на вина. Тогава той съзря красотата на херцогинята и изведнъж се напери: изпъчи гърди, изправи рамене. Очите му не можеха да се откъснат от прелестното и лице.

— Струва ми се, че сме се срещали, но не помня къде...

— Така ли са ви възпитали? — фучеше Елинон. — Да прегазвате невинни животни?

Ремингтън се отдръпна и скръсти ръце. Младежът беше сразен и без негова помощ.

— Чакайте малко! — Очите ѝ се присвиха. — Познавам ви! Вие сте лорд Моугър.

— Да. Виконт Моугър, на вашите услуги. — Младежът свали шапка и се поклони в закъснъл опит да направи добро впечатление на красавицата пред себе си. — А вие сте...?

Елинор не беше нито впечатлена, нито поласкана.

— Познавам майка ви. Тя би ви напляскала хубаво заради това, което сторихте.

Лицето на Моугър се обагри в червено.

— Не ѝ казвайте!

— Няма, ако ми обещаете за в бъдеще да внимавате повече. Следващия път няма да съм наблизко, за да спася поредното куче. Спомням си какво прекрасно момче бяхте. Обичахте животните. Щяхте да се чувствате виновен, ако бяхте сгазили кучето.

— Да... права сте. — Умолителният поглед на Моугър беше точно кучешки. — Съвсем отскоро придобих този дорест жребец и исках да се поперча с него, но това не е извинение... — Младежът започна да рие пръстта с крак и тогава Ремингтън осъзна, че е наблюдавал майсторско изпълнение. Мадлин беше превърнала разярения младок в заслепен от любов и разкаяние слуга само с няколко точни думи. Сега Моугър я боготвореше.

— Знам, че вече няма да повторите простъпката си — утеши го Елинор.

— Кълна се — непринудено се усмихна Моугър. Най-неочаквано Ремингтън осъзна, че младежът е доста хубав и изпита ревност.

— Мадам, бихте ли ми казали коя богиня на справедливостта ме спаси от грешния път? — помоли се Моугър.

Елинор примигна объркано.

— Говори за теб — студено я осведоми Ремингтън и извърши представянето. — Ваша светлост, това е виконт Моугър. Моугър, това е маркиза Шеридан и бъдещата херцогиня Магнус.

— Вие сте херцогиня Магнус? — опули се младият мъж. — Посетихте ни едно лято преди осем години, но тогава не ви намирах за толкова красива.

Думите му бяха твърде искрени, за да прозвучат като комплимент. Елинор потръпна, сякаш я бяха ударили. Ремингтън поднесе ръката ѝ към устните си.

— С всеки изминал ден тя хубавее все повече и повече.

— Личи си! — Моугър се поклони повторно, сякаш копнееше да заличи нетактичната си забележка. — Нейна светлост грее като слънцето в пълния му блясък.

Мадлин се изненада още повече, ако това беше възможно.

Увлечение, осъзна Ремингтън. Този младок беше увлечен по неговата херцогиня. Но тя си беше само и единствено негова. Другите мъже можеха да му завиждат, но не и да заемат мястото му.

— А аз съм мистър Ремингтън Найт. — Той зачака, но лицето на Моугър остана безизразно. Очевидно младежът не беше чул клюките. — Утре вечер с херцогинята даваме бал, за да отпразнуваме обявяването на годеча ни. — Ремингтън доволно видя как физиономията на Моугър помръкна, щом младежът осъзна, че слънчевата богиня е забранена територия. — Надявам се, че ще ни окажете честта да присъствате.

— Да, разбира се. Благодаря ви. За мен ще бъде чест. Сър. Мадам. За мен беше удоволствие да се запознаем. — Моугър повдигна шапката си за поздрав и спря погледа си на Мадлин, но мъжествено се отправи към коня си, качи се как да е на седлото и препусна.

Мадлин не видя как той си тръгна, което беше известна утеха за Ремингтън. Вместо това тя отново коленичи при кучето. Той клекна до нея и повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Остави този помияр. Добре ли си? — попита той и трепетно зачака отговора.

— Да — весело отвърна Мадлин. — Естествено.

Ремингтън улови ръката ѝ и смъкна скъсаната ѝ ръкавица. Дланта ѝ беше ожулена, един от ноктите ѝ — счупен. Не се съмняваше, че тя или си е обелила коляното, или си е навехнала китката, или пък се е наранила по друг начин, но не си го признава. Сега непосредствената опасност беше отминала и той искаше да я раздруса здраво.

— Ти рискува си живота си за един мелез! Как можа?

Кучето настръхна и оголи зъби.

— Долу! — изсъска Ремингтън и кучето седна на мястото си, но продължи да го гледа предпазливо и той разбра: този помияр се беше лепнал за Мадлин.

— Може би някои хора казват същото за теб. — Изражението ѝ беше странно, сякаш беше чула гадни клюки по негов адрес.

И него ли беше защитила като това безпризорно псе? И него ли беше взела под крилото си — или му се беше присмяла, съгласявайки се, че той е нечистокръвен по рождение? Това не биваше да го засяга по никакъв начин, но Ремингтън откри, че когато става въпрос за Мадлин, всичко го засяга. И защо?

Защото беше увлечен. Увлечен... безумно влюбен в жената, на която за нищо на света не биваше да дарява любовта си.

Елинор се размърда притеснено под погледа на мистър Найт. Той я пронизваше с поглед, сякаш искаше да прочете какво се мъти в главата ѝ.

Добре. Все пак не биваше да се сблъсква с истината посред Грийн парк, нали? Такова нещо не бе човеколюбиво.

Тя запристъпва от крак на крак, мъчейки се да облекчи болката от натъртеното. След като вълненията по спасяването утихнаха, дланите ѝ започнаха да смъдят, а коляното да пулсира. Не че се оплакваше. Мистър Найт щеше да изтъкне, че това е резултат на собственото ѝ неблагоприятие, а точно сега очите му бяха студени и сериозни. Разкошната му чувствена уста беше здраво стисната.

Очите му се притвориха и когато той отново я погледна, тя не съзря в тях упрек — или интерес.

— Не знаеш що за куче е това, нито пък откъде идва, но без съмнение лорд Моугър е прав: то е въшливо.

Гневът ѝ отново се надигна.

— Значи трябва да ме е грижа само за обезпаразитените животни с подходящо родословие? Благодаря ви, сър, но няма да стане. Ненавиждам жестокостта, особено спрямо горките твари, които са напълно безпомощни да си помогнат. А ако не сте способен да видите смисъла в грижата за унижените и оскърбени души, мога единствено да ви съжалявам.

— Не и с цената на живота ти — хладно отвърна той. Елинор сви рамене, защото осъзнаваше болезнено ясно, че Ремингтън е загрижен за нея само защото я мисли за херцогинята.

— Моят живот не е чак толкова важен. — И тогава някакво неочаквано негодувание я накара да възрази: — О, забравих, аз съм пропускът ти за висшето общество.

Очевидно той не можеше да търпи цинични забележки, особено от нейна страна, защото гласът му съдържаше предупреждение:

— Мадлин...

Мадлин. Тя не беше Мадлин, а Елинон, но сега не беше време за признания. Тя посочи нещо зад гърба му.

— Имаме си публика. — Публиката включваше гости от бала у Пикардови и неколцина непознати хора, облечени по последна мода — очевидно благородници. Всички я зяпаха, без да крият удивлението си, а две дами се изкискаха пронизително.

За нейно учудване тя не беше толкова притеснена, колкото ядосана. Да, мразеше да прави сцени, но тези хора имаха нужда от полезно занимание от това да се хият на спасяването на някакво си куче.

— Горкичкият мистър Найт — измърмори тя под носа си. — Планът ти да смаеш елита с парите си и годеницата си не тръгна както трябва. — Тя отново клекна при кучето и остави този мъж да се оправя както знае.

Но Ремингтън я изненада. Той се обърна към насъбралото се множество със съвсем истинска усмивка. Един джентълмен особено прикова вниманието му. Благородникът беше облечен безукорно: надиплено шалче, снежнобяла риза и черни ботуши, лъснати до блясък. Човекът изглеждаше истински ужасен от случилото се и Елинон небрежно си помисли, че когато Мадлин най-сетне пристигне в Лондон, ще завари репутацията си стъпкана в прахта. Обаче въобще не се трогна при тази представа, само дето нетърпението ѝ нарасна.

Къде се губеше братовчедка ѝ? С всяка изминала секунда положението ставаше все по-лошо.

— Брамъл! — възкликна Ремингтън. — Колко се радвам да ви видя.

Брамъл. Елинон беше чувала това име. Контето Брамъл беше арбитърът на английската висша класа, човекът, който губеше часове, за да нагласи идеално шалчето около врата си, човекът, който не даваше и пукната пара за аристократичния престиж и цяло състояние — за перфектния си външен вид.

Елинон добре си даваше сметка, че видът ѝ съвсем не е съвършен. Всъщност беше раздърпана и изцапана. Без капка разкаяние си помисли, че сега мистър Найт го е загазил.

— Мистър Найт. — Контето Брамъл излезе напред и се поклони на Елинон. — Вярвам, че досега не съм имал удоволствието да се запознаем.

Елино́р почеса за последно кучето по шията и се изправи, докато Ремингтън ги представяше един на друг.

— Ваша светлост, струва ми се... че обичате кучета? — Контето Бра́мъл огледа внимателно сцената на събитията.

— Намирам, че те са по-достойни за доверие от много хора — отвърна Елино́р с вродената си прямота.

— Не познавам куче, достойно за доверие.

— А познавате ли човек, достоен за доверие? — Тя говореше за малката тълпа зад гърба му, хората, които снощи се трупаха около нея, а след днешния ден щяха да я избягват. За нейно изумление контето Бра́мъл схвана намека и се усмихна.

— Ваша светлост е съвсем права — каза той и добави с тих глас, който издаваше искрена загриженост. — Боя се обаче, че сте съсипали костюма си за езда.

С дързост, която изненада дори нея, Елино́р заяви:

— Аз съм херцогиня Магнус. Аз диктувам модата. Утре всички дами ще яздят със скъсани ръкавици и кривнати шапки.

Бра́мъл внезапно прихна.

— За мен ще е чест да се поразходя с вас.

— Към конете. Предполагам, че трябва да се прибера и да се приведа в приличен вид.

— Към конете, разбира се — съгласи се контето Бра́мъл.

Двамата закрачиха към гората, където ги чакаше конярят.

Мистър Найт и кучето ги следваха крачка назад.

— Разбирам защо отсъствахте от Лондон толкова време, ваша светлост — поде контето Бра́мъл, когато се отдалечиха от тълпата. — Ако ми позволите дързостта да ви дам един съвет... вие имате свой собствен стил и, както подозирам, естествено предразположение към неприятностите.

— Това е вярно — обади се мистър Найт.

Елино́р го удостои с яростен поглед и провери как се справя куцукащото куче. То вървеше, но си личеше, че няма да издържи още дълго. Тя насочи вниманието си към Бра́мъл, преструвайки се, че го е слушала през цялото време.

— Онези хора още ли ни гледат? — попита контето с уморено махване на ръката.

— Разбира се — отвърна Ремингтън. — Теб винаги те гледат, Брамъл.

Мазното му ласкателство стресна Елинон, но отговорът на контето Брамъл я стресна още повече:

— Моята популярност е кръстът, който трябва да нося. — Той говореше сериозно и Елинон се смая при тази самомнителност. — Ваша светлост, не бих ви предложил нищо толкова скандално като предишното ви бягство...

Само да знае какъв скандал ще се разрази, когато Мадлин пристигне в Лондон!

— ...но трябва да продължите, както сте я подкарали. Вие сте бъдещата херцогиня. Вие ще диктувате модата. Вие сте красавица — аз току-що го потвърдих. Имате невероятен стил. Никога не се извинявайте за ексцентричните си прищевки. — Погледът му се плъзна по разкъсания ѝ костюм за езда. — Но имайте предвид, че добре облеченият пътник е щастлив пътник.

Елинон с мъка удържа смеха си. Подозираше, че и мистър Найт едва се удържа да не прихне. Но тя не беше като него. Той не беше като нея. Да мисли, че двамата може да са на едно мнение по който и да е въпрос, беше доста стряскащо.

Контето Брамъл беше изрекло присъдата си над нея и сега се обърна към Ремингтън.

— Мистър Найт, правилно ли е да предположа, че сте ми изпратили покана за бала си?

— Съвсем правилно — увери го Ремингтън.

— Ще дойда. — Контето Брамъл превзето притисна ръка към челото си. — Днес удължих разходката, натоварвайки прекомерно деликатния си организъм. Сбогом, ваша светлост. Сбогом, мистър Найт. — Той заситни напред.

Елинон и Ремингтън го изпроводиха с поглед.

— Ами хубаво. — Устните на мистър Найт бяха подозрително нацупени. — Всичко мина добре.

Сърцето ѝ се сви. Тя бе права. Той се смееше тихомълком на контето Брамъл. Чувствата им бяха в пълен синхрон. Как я безпокоеше тази мисъл! По-късно, в тъмнината на нощта — за жалост време, в което се будеше, изгаряна от копнеж по мистър Найт — тя щеше да направи преоценка на взаимоотношенията им.

— Несъмнено мина добре. Защото аз съм бъдещата херцогиня и ще диктувам модата. — Тя се наведе и нежно погали кучето.

— Какво правиш с това... животно?

Елинор не знаеше какво прави, но отговори, без да се замисли:

— Сприятеляваме се. — Тя вдигна помиярчето, внимавайки да не засегне наранения му крак. То беше точно толкова леко, че да може да го вдигне, и точно толкова тежко, за да ѝ е трудно да го носи. Тя го нагласи под мишницата си и с усилие закрачи към Диридей. Дългите крака на кучето стърчаха напред, ръцете ѝ отмаляха от тежестта му. Дланите ѝ бяха ожулени, болката в коляното се обади, и Диридей изглеждаше безкрайно далеч.

Сърдитият Ремингтън преспокойно крачеше до нея, но не предложи да ѝ помогне.

— Сега какво, отмъщаваш ли си? Защото те принуждавам да се омъжиш за мен? — попита той.

Те стигнаха до конете и навлязоха сред дърветата, скривайки се от слънчевите лъчи и от полезрението на любопитните зяпачи, които чакаха скандалната херцогиня да се прояви отново. Конярят дискретно се отдръпна.

Задъхана, Елинор остави кучето на земята и то веднага се сгуши в краката ѝ. Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Мистър Найт, знам, че ви е трудно да си го представите, но не всичко, което казвам или правя, е свързано с вас. Всъщност светът не се върти около вас. Луната свети на нощното небе и без ваша помощ. Моето съществуване не зависи от вас. — Тя наведе, за да вдигне кучето. — А сега ще заведа приятелката си вкъщи и ще я изкъпя — без да си помисля за вас дори един-единствен път.

— Чакай! — Мистър Найт я дръпна, карайки я да се изправи. — Повече няма да толерирам това безразсъдно поведение.

Този мъж за пореден път я обърка.

— За какво безразсъдно поведение става дума?

— Недопустимо е да не мислиш за мен — каза той, обви ръка около кръста ѝ, и я целуна.

Първата им целувка беше нежна и изкусителна, втората — ненаситна... и изкусителна. Тази отново беше различна. Той нежно гризваше долната ѝ устна, напомняйки и да мисли за него, а щом тя понечи да възрази, той я целуна вълнуващо порочно. Искаше цялото ѝ

внимание и благодарение на големия си опит знаеше как да го получи. Прелъстяваше я със зъби и език. Устните му се движеха върху нейните, докато тя престана да усеща шарената сянка на дърветата, уханието на розите, повей на ветреца, лая на кучето, гласа на контето Брамъл и дилемата, пред която беше изправена. Всяка мисъл и всяко чувство бяха заличени от натиска на тялото му и от удоволствието, което този мъж ѝ доставяше.

И тогава той я пусна. Едната му ръка я придържаше за лакътя.

Елинор се опита да събере нещо от достойнството си и малко от благоразумието си.

Колкото повече го опознаваше, толкова повече губеше представа за себе си.

Той ѝ помогна да се качи на седлото. После ѝ подаде кучето. Тя нагласи своята любимка под ръката си, шепнейки ѝ успокоителни думи, и тръгна към дома на мистър Найт.

Беше плашещо да се промениш коренно за толкова кратко време от една проста целувка. Дали Мадлин въобще щеше да я познае? А дали тя самата щеше да се познае, когато дойдеше времето да отстъпи правата си върху мистър Найт?

Щеше ли да се оттегли без бой?

Ремингтън крачеше в галерията над преддверието.

— Проклетото куче трябва да се разкара.

Неговата херцогиня се облягаше на парапета и гледаше как прислужниците търчат насам-натам, изпълнявайки задачите, оставени за последния момент: нареждането на масите, изстудяването на бутилки шампанско, пълненето на вазите с купища жълти рози. Тя се обърна и погледна кучето, което се влачеше подире му. Въпреки че лицето ѝ остана сериозно, тя цялата грейна от радост.

— Колко пъти да казвам, че тук, в Англия, никой не си позволява да ругае в компанията на дами?

Но, по дяволите, тя изглеждаше божествено в роклята от тюркоазена коприна, която превръщаше очите ѝ в два огромни искрящи сапфира. През късите кичури беше промушена тюркоазена панделка, украсена с диаманти, които блещукаха като звезди в нощта на косата ѝ.

Това бяха нейните собствени дрехи, разбира се. Нейната собствена панделка. Нейните собствени диаманти. Тя още отказваше да носи купеното от него, но макар че не го подозираше, скоро нямаше да има друг избор.

Междувременно това куче му вървеше по петите. Ремингтън спря до Мадлин ѝ посочи обвинително животното:

— Виж го. Ръси черни косми по белите ми чорапи и жълти косми по черните ми бричове.

Положението не е чак толкова лошо. — Тя се усмихна и на двама им — уверено и чаровно. Ремингтън почувства как нервите му се отпуснаха. Мадлин толкова рядко си позволяваше да се усмихва така. — Мистър Нйт, трябва да признаете, че Лизи е много по-привлекателна след банята си.

— Лизи ли? Коя е Лизи? — Боеше се, че знае отговора.

— Вашето куче.

— Тя не ми е куче, пък и на кого би му хрумнало да я кръсти така? — Той щракна с пръсти на лудуващата Лизи. — Седни!

Уличната превъзходна незабавно се подчини и провеси език. Очите ѝ го гледаха с обожание. Измита и подсушена, Лизи изглеждаше по-представително и — господ му беше свидетел — миришеше несравнимо по-добре, но вместо да храни чувства на благодарност към спасителката си Мадлин, тя се беше лепнала за него. Следваше го нагоре и надолу по стълбището, кипреше се на персийския килим в спалнята му и лаеше камериера му.

Неговата херцогиня не изглеждаше обидена от измяната на кучката. Вместо това си умираше да го дразни и да го взима на подбив.

— Мистър Нйт, вие сте много красив независимо дали имате косми по бричовете си или не.

— Хм. Благодаря. — Той се изпъчи в официалния си фрак. — Щом казваш. Но не знам дали това е истински комплимент.

Тя го погледна, а после обърна глава, сякаш така щеше да скрие чувствените искрици в очите си.

— Уверявам ви, че е.

Ремингтън се усмихна, чудейки се каква ще е реакцията ѝ на драматичното съобщение, което беше подготвил за края на вечерта.

Лейди Гертруд се затича към тях в празничната си премяна и плесна с ръце:

— Деца, деца, побързайте! Гостите всеки момент ще пристигнат. — Строгийт ѝ поглед се устреми към Лизи. — И скрийте кученцето някъде. Знаете, че лейди Фендсуърт изпада в ужас при вида на тези животни.

Лизи излая укорително

— Съжалявам, но не можем да те оставим да плашиш гостите — каза лейди Гертруд, все едно кучето можеше да я разбере.

Лизи обаче въздъхна, сякаш наистина разбираше.

— Марш тогава — нареди лейди Гертруд и се отдалечи по коридора.

— Добре. Лизи отива в коша си. — Ремингтън се отправи към стаята си и усети как нещо го гризна по ботуша. Той се обърна, изгледа ядно кучето, което заподскача от радост, че най-сетне е успяло да привлече вниманието му.

— Знаеш ли сега какво ще каже камериерът ми? — Той посочи олигавената си пета. — Ще каже... да те изкъпем още веднъж!

Лизи така размаха черната си опашка, че омете парапета. Освен това Ремингтън можеше да се закълне, че глупавото куче му се е усмихнало.

Мадлин се изкиска приглушено, сякаш не смееше да даде воля на веселието си. Но после се отпусна и избухна в смях.

Херцогинята рядко се усмихваше, и то обикновено от вежливост. Почти не се усмихваше от щастие, а Ремингтън никога, ама никога не я бе чувал да се кикоти. Сега това глупаво куче с лигав език и странна привързаност към него — и неговите ботуши — я беше развеселило и той чу редкия, сладък звук. Смяхът ѝ го изпълни с възхитително усещане. Ако Лизи беше причината за радостта ѝ, тогава тя беше любимото му куче. Той клекна и я погали по главата.

— Браво, браво. Добро куче.

Неистовите опити на Лизи да оближе лицето му предизвикаха у херцогинята нов изблик на смях.

Докато я слушаше и се бранеше от езика на Лизи, Ремингтън си постави нова цел. Щеше да се погрижи оттук нататък Мадлин да се смее по-често.

Свещите обливаха балната зала в златисто сияние. Пъстроцветното множество от гости танцуваше, пиеше или разговаряше. Този прием, отбелязващ годиша на бъдещата херцогиня Магнус с Ремингтън Найт, беше огромен успех, като се изключи, че...

— Магнус пристигна ли? — Ремингтън улови икономата за ръката.

— Не, сър. — Бриджпорт се поклони и прошепна: — Няма го в Лондон.

— Копелето не благоволи да дойде дори на годиша на дъщеря си.

— Сър, може би го е срам да погледне хората в очите след това, което е причинил на херцогинята.

— Може би. — Обаче Ремингтън много се съмняваше. Магнус беше груб английски булдог, който пиеше като смок и пилееше пари на хазарт без угризения на съвестта. А под веселата му фасада се криеше жесток човек, който не се спираше пред убийство, за да постигне своето. Беше ли открил коя е истинската му самоличност? Да не би

сега да се криеше в някое от именията си, кроейки безжалостни планове срещу него?

Утре щеше да изпрати хората си да открият местонахождението на Магнус. После собственоръчно щеше да го навести, за да изтръгне признание от проклетия херцог и да разбере какви други пъклени дела е замислил. Ремингтън дори не беше сигурен дали Магнус няма да унищожи собствената си дъщеря, вместо да допусне брака ѝ с човек без титла.

Но засега вечерта вървеше добре и часовникът скоро щеше да удари полунощ. Полунощ...

— Сър, да се приготвяме ли за наздравицата? — попита Бриджпорт.

— Незабавно. — Докато запотените чаши с изстудено шампанско обиколяха залата на сребърни подноси, Ремингтън бърбеше с гостите, гризваше малко съомга и винаги, винаги заставаше така, че да не изпуска Мадлин от поглед.

Тя стоеше неподвижно и предразполагаше гостите. Изслушваше всеки коментар, отнасяше се сериозно към всеки, докосваше събеседниците си по ръката и сякаш все повече и повече жени идваха при нея да си поговорят. Не да я ласкаят или да обменят клюки, а да ѝ разкажат за себе си. Мъжете се стичаха към нея като мухи на мед и един по един се влюбваха дълбоко.

Но как да ги вини? Какво беше казал онзи глупак, виконт Моугър? „Нейна светлост грее като слънцето в пълния му блясък.“ Абсолютна нелепост, като се изключи, че беше истина.

Ремингтън не беше предвидил, че красотата на Мадлин ще създаде такива усложнения. Естествено той си даваше сметка, че одобрението на Брамъл и собственият ѝ невероятен стил са я превърнали в сензация, а влюбването в нея сега е последният вик на модата. Също така знаеше, че увлечението на джентълмените по нея е повърхностно и когато Мадлин стане омъжена жена, в техните очи ще изгуби съблазънта на невинна девойка. Той с нетърпение очакваше този ден, защото — за свое собствено удивление — всеки чезнец поглед, отправен в нейна посока, го пробуждаше като нож. Откри, че му се ще да я дръпне настрана и да ѝ обясни, че другите мъже са неверни и непостоянни, докато той самият е... Но не. Нямахше да ѝ признае, че е заплепен от нея. Нежните ѝ ръце можеха да сграбчат

сърцето му и да го разкъсат. Освен това ако собственото му увлечение не беше повърхностно, значи беше... какво?

Огромни сини очи, неуверено държание, рядка усмивка, сочно тяло, несекваща вяра в доброто, милосърдие и остър ум, който тя добре прикриваше...

Мадлин любезно се освободи от малката тълпа около себе си и тръгна из залата. Спря в ъгъла при компаньонките на знатните дами и размени няколко думи с тях. Жените се развълнуваха и неловко отговориха на въпросите ѝ. Херцогинята нареди да им бъдат поднесени напитки и подноси с храна и ги остави да пируват. Компаньонките се нахвърлиха на храната, но от време на време предпазливо поглеждаха към господарките си, сякаш по-късно очакваха възмездие.

Ремингтън повика Бриджпорт и му нареди да се погрижи до края на празненството компаньонките да не остават без лакомства. После отново застана така, че да държи Мадлин на мушка. Щеше му се да бръкне в мозъка си и с нокти да изстърже влечението си към нея. Тази лудост не биваше да продължава. Не и сега. Не и когато плановете му щяха да се увенчаят с успех. За следващата си маневра се нуждаеше от хладен и незамъглен от страстта ум. Тази жена не биваше да го разсейва повече.

Фантастична жена, но все пак жена.

Не я разбираше. Там беше проблемът. Тя беше красива, но нямаше съзнание за красотата си. Беше богата, но не и алчна. Беше тиха и кротка, но яздеше безстрашно и бранеше като лъвица някакво си улично псе.

Заради нея Лизи беше огризала най-хубавите му ботуши с острите си зъби. Заради нея бе поръчал да декорират цялата къща в червена и жълта коприна. Заради нея се бавеше да предприеме следващата стъпка от отмъщението си. Но затова пък с нетърпение бе обмислял първата им брачна нощ. Копринени чаршафи, деликатеси и най-нежното прелъстяване на света.

И сега, най-накрая... Ремингтън кимна на Бриджпорт и потърси своята херцогиня. Докато вървеше към нея, тя го гледаше сериозно и замислено.

— Много си красива тази вечер — каза той.

— Благодаря ви, сър. Ще желаете ли нещо?

— Ела с мен.

Тя склучи умолително длани, сякаш знаеше плановете му.

— Нужно ли е?

Жената пред него бе претърпяла такава метаморфоза през последните няколко дни. Беше отрязала косата си. Вече не се страхуваше от своята публичност. Беше като озарена от някакво вътрешно сияние. С всеки изминал ден ставаше все по-прелестна и той никога нямаше да я остави да си отиде.

— Твърде късно е да ми обърнеш гръб.

Тя въздъхна треперливо.

— Започвам да се боя, че това е истината.

Найт ѝ предложи ръката си и я поведе към платформата, на която свиреше оркестърът. Музикантите схванаха какво се очаква от тях и гръмнаха фанфари.

Гостите се обърнаха усмихнати. Мислеха си, че знаят какво предстои — обявяването на годежа.

Но не бяха познали. Освен него единствено Бриджпорт бе посветен. Ремингтън помогна на Мадлин да изкачи стъпалата на подиума. Тя му хвърли агонизиращ поглед, но той пренебрегна сценичната ѝ треска, която бе решила да се появи точно сега. Ремингтън застана до нея и извади една малка кутийка от джоба си. Всички разговори замряха. Той се обърна театрално към насъбралото се множество и гласът му прокълтя в цялата зала:

— Благодаря ви, че тази вечер дойдохте тук, за да отпразнуваме заедно годежа ми с Мадлин де Лейси, маркиза Шеридан и бъдещата херцогиня Магнус. За мен е голяма чест да сложа този венчален пръстен на ръката ѝ... — той отвори кутийката и показа на Елинор великолепния сапфир в златен обков — който избрах така, че да подхожда на прекрасните ѝ очи.

Той смъкна ръкавицата от ръката ѝ и в залата избухнаха аплодисменти.

Но не всички ръкопляскаха. Лейди Шапстър беше пристигнала рано и през цялото време не беше спряла да зяпа херцогинята. Ремингтън не хареса злобния блясък в присвитите ѝ котешки очи и се погрижи Мадлин да не се озове и за миг насаме с нея.

Лорд Фанторп също не ръкопляскаше. Ремингтън не беше изненадан. В клубовете, както и на бала у Пикардови, старецът се

отнасяше към него с ледено пренебрежение, Фанторп беше като останалите — мъже и жени, които нямаха нищо против да пият шампанското му и да се гощават на трапезата му, но не желяеха да го признаят за един от тях.

Въпреки всичко благодарение на застъпничеството на принца и на брака с херцогиня Магнус, Ремингтън щеше да стане част от елита... и най-после щеше да отмъсти за страданията на сестричката си, а духът на баща му щеше да намери покой.

Той пое ръката на Мадлин и усети как за секунда тя се стегна, противейки се на собственическата му претенция. Ремингтън я погледна в очите и видя, че е обзета от паника.

— Не се съпротивлявай. — Гласът му беше мрачен, зноен шепот. — Ще те сложа своя пръстен.

Дързостта ѝ утихна. Погледът ѝ помръкна. Тя покорно зачака той да извърши делото... но за свое изумление Ремингтън също изпита моментно колебание.

Пръстенът трябваше да бъде този на майка му. Невестата трябваше да бъде неговата любима.

Но онези мечти бяха погубени преди двайсет години в огнената трагедия, и нищо не можеше да ги възкреси — тях или семейството му. Той можеше единствено да се надява, че сватбата с дъщерята на херцог Магнус ще облекчи болката или поне че ще има с кого да я сподели.

Неговата херцогиня наблюдаваше как Ремингтън слага пръстена, който ѝ легна идеално. Той повдигна ръката ѝ и камъкът заблещука на светлината от хилядите свещи.

— Благодаря ви, приятели мои, че споделихте с нас този момент. Да празнуваме! Вдигнете чаши за наздравица!

Гостите пиха за много здраве и щастие. Но Ремингтън не беше свършил. Той погледна Мадлин в очите и обяви, без да изпуска ръката ѝ:

— За мен този миг е безценен. Кентърбърийският архиепископ ми даде специално разрешително. Сватбата ни ще се състои в църквата Сейнт Джеймс... вдругиден.

Докато смисълът на казаното от мистър Найт достигаше да съзнанието ѝ, Елинор усети как балната зала, гостите, полилеите — всичко затрептя и се смеси в едно. Помисли си, че ще припадне, както си стои на подиума, но странно: гласът му ясно отекна в главата ѝ.

— С божията благословия ще живеем щастливо сред вас до края на дните си.

Това не ѝ прозвуча като обещание, а като заплаха. Той щеше да наложи на висшето общество своите собствени правила, а тя беше инструментът на неговата амбиция.

— Дишай — тихо ѝ заповяда той.

Дробовете ѝ си поеха въздух и тя осъзна, че известно време не е дишала.

— Усмивай се — нареди ѝ той.

Тя се усмихна несигурно. По грейналите лица на околните разбра, че всички считат притеснението ѝ за нещо естествено, а поведението на мистър Найт — за невероятно романтично. Очевидно никой не се интересуваеше, че годежът е резултат на една позорна игра на карти. Със светлорусата си коса, която обкръжаваше лицето му като ореол, нейният паднал ангел беше омаял елита.

Той ѝ помогна да слезе по стълбите.

Е, не целия елит. Лейди Шапстър въртеше в пръстите си недокосната чаша с шампанско, гледаше Елинор и се чудеше кога е най-удобният момент да хвърли бомба със закъснител. Младата жена потрепери от злобата ѝ, но мистър Найт бе този, който изпълваше мислите ѝ. И най-големите злодеяния на мащехата ѝ бледнееха в сравнение с Ремингтън и неговите кроежи.

Веднага щом краката ѝ стъпиха на дансинга, оркестърът подхвана менует. Другите двойки бързо се присъединиха към тях. Мистър Найт беше съгласувал всичко за постигане на максимално въздействие и на пръв поглед сцената беше като излязла от приказка.

Но Елиноор още беше замаяна от удара му. Не можеше да се омъжи за него след два дни. Трябваше да му го каже. Но въпреки че Ремингтън танцуваше с несравнима грация само на метър от нея, делеше ги безкрайно разстояние. Маската му се състоеше от чаровна усмивка и мътен поглед, който прикриваше тайните, стаени в душата му. Общите чувства помежду им бяха илюзорни. Този синеок дявол беше надянал пръстен на ръката ѝ, а сега я заплашваше с незабавна женитба.

И защо? Елиноор не разбираше защо му е да се ожени за бъдещата херцогиня Магнус. Той твърдеше, че иска да придобие богатства и висок социален статус, но тя не му вярваше. Имаше още нещо, спотайващо се зад привидната му усмивка, нещо враждебно, което я плашеше.

Танцът свърши. Господата се струпяха около Ремингтън и започнаха да го тупат по гърба, обсипвайки го с поздравления.

Елиноор се отдръпна. Обзе я отчаяно желание да изчезне, да се скрие, но бягството беше немислимо.

Хорация първа отиде при нея.

— Ах, ти, хитрушо! Даже не ни намекна, че сватбата е толкова близо!

— Нали? — пошегува се Елиноор, оказала се не по-добре осведомена от Хорация.

Лейди Пикард се втурна към тях с пялата решимост на вряла и кипяла клюкарка.

— Честито, ваша светлост! Ах, колко ли сте доволна!

— Не ми стигат думи да опиша чувствата си — отвърна Елиноор със свито сърце. Ами сега какво да прави? Съветът на Мадлин изникна в съзнанието ѝ: *„Когато те обземат съмнения, ще се замислиш: Как би постъпила Мадлин в тази ситуация? И действаш.“*

Без съмнение това беше най-глупавият съвет, който Елиноор беше чувала някога. Изобщо не ѝ помагаше. Ама изобщо.

Мистър Кларк Окснард бързо се доближи до нея заедно с дребничката си съпруга. Той ѝ се усмихна весело, а закръглените му бузи бяха зачервени от удоволствие.

— Ремингтън, когато ме помоли да ти стана кум, няхах представа, че ще бъде толкова скоро. Честито, ваша светлост, честито!

— Да, прав си.

Елинор нищо не разбираше, но не даваше пукната пара.

— Моите благопожелания, ваша светлост. — Гласът на мисис Окснард беше изненадващо дълбок за такова миньонче. Зорките ѝ очи не пропуснаха нито една подробност от изражението на Елинор. — Женитбата е много вълнуващо нещо, но е свързана с доста притеснения и тревоги. Може би ще си поприказваме на по чаша чай като две омъжени жени?

Мисис Окснард говореше толкова спокойно и естествено, че на Елинор ѝ се прищя да оброне глава на рамото ѝ и да си поплаче.

— Много ще се радвам — отвърна тя. — Благодаря. Контето Брамъл се понесе към тях, размахвайки кърпичката си, за да му проправят път.

— Ваша светлост, какви превъзходни новини. Скоро ще сте омъжена жена. Кой, ако не мистър Найт, ще атакува там, където другите отстъпват, и ще завладее смятаното за непревземаемо?

Нима скоро ще бъда превзета? Предполагам, че така ми се пада. — Задето се представям за тази, която не съм.

Младият лорд Байрон вдигна прочувствения си поглед към нея.

— Такъв романтичен жест може да ме вдъхнови за някоя поема. Епическа поема. Или пък за сонет.

— Не се съмнявам, че мистър Найт ще бъде във възторг. — Елинор отстъпи назад. Всъщност беше убедена в противното.

— Скъпо момиче! — Лейди Гертруд се повдигна на пръсти и целуна Елинор по бузата. — Толкова се вълнувам! — високо изрече тя, после продължи шепнешком. — Това ще пресече в зародиш слуховете за това къде живееш. Да знаеш как съм облекчена! Прислугата дрънка наляво и надясно. Още няколко дни и с репутацията ти щеше да е свършено!

В това отношение лейди Гертруд грешеше, защото лейди Шапстър преднамерено бавно оглеждаше корема на Елинор. С онзи свой спокоен, самоуверен, дружелюбен тон, който докарваше Елинор до сълзи, мащехата ѝ заговори:

— Не си губиш времето. Май не случайно си се разбързала към олтара?

Всички гости останаха втрещени.

Мистър Найт се завъртя като гневен вихър. Гостите едновременно отстъпиха назад.

Но за пръв път лейди Шапстър не успя да засрами или сплаши завареницата си. Може би Елинор бе пораснала. Може би последните четири години, последните няколко дена, последните няколко минути ѝ бяха разкрили къде се крие нейното истинско нещастие. Каквато и да беше причината, внезапният изблик на гняв заличи всички тревоги от съзнанието ѝ. Не се нуждаеше от закрилата на мистър Найт. И сама щеше да се справи.

Елинор се обърна към мащехата си с хищническа усмивка:

— Лейди Шапстър, върнах се в Англия преди седмица. Ако желаете да сплетничите, знайте, че този слух няма да намери почва.

Лейди Шапстър примигна, сякаш някое миловидно котенце ѝ се беше нахвърлило с ноктите си. После устните ѝ се опънаха в ужасяваща усмивка и тя пристъпи напред. Преди да е успяла да каже и дума, вбесената лейди Гертруд се намеси:

— Лейди Пикард, не намирате ли онази забележка за ужасно пошла?

— Така е, наистина. — Лейди Пикард изглеждаше искрено потресена, като жена, която няма нищо против малко клюки, но се ужасява от подобни неуместни сцени.

— Лейди Шапстър. — Ремингтън я хвана за ръката. — Не помня да съм ви канил на годежа си.

Лейди Шапстър му се нахвърли със зъби и нокти, като тигър, заклещен натясно:

— Веднага разбрах, че не сте изпратили поканата поради недоглеждане, затова...

— Не беше недоглеждане. — Мистър Найт сякаш плюеше думите. — Грубите, зловни жени не са ми по вкуса. Със сигурност не искам такива личности да присъстват на годежа ми.

Лейди Гертруд потупа Елинор по ръката и измърмори някакво несвързано утешение.

— Но точно за това трябва да ви предупредя! Вие не искате да се ожените за нея! — Тя посочи Елинор с дългия си показалец.

Елинор искаше да скочи и да я стисне за гушата, за да спре гадния, мазен, обвинителен тон.

Мистър Найт оголи зъби и когато заговори, гласът му едва се чуваше:

— Не ми казвайте какво искам и какво не. Не знаете нищо за мен и за плановете ми. Сигурен съм, че горите от желание да си тръгнете. Ще ви изпратя до вратата.

— Каква сцена! — измърмори контето Брамъл. — Толкова е тъжно да наблюдаваш залеза на една навремето прочута красавица.

Ремингтън не му обърна внимание, обаче лейди Шапстър го чу. Тя удостои Елинор с отровен поглед и ѝ се закани:

— Кълна се, ще си платиш, задето ме унижи така!

— Милейди, ако искате да стигнете до вратата читаво, мълчете! — предупреди я Найт.

Елинор пресекиливо си пое дъх. Беше се опълчила срещу мащехата си и бе излязла от сражението невредима. Не можеше да я победи истински, преди да е излязла насреща ѝ под собственото си име, но засега дори беше благодарна на тази жена. Лейди Шапстър ѝ бе дала шанса да избяга, макар и за миг, от задушавация интерес на гостите.

— Извинете ме. Виждам една приятелка, която трябва да поздравя.

— Разбира се, мила. — Лейди Гертруд я потупа по ръката. — Иди да се освежиш.

— Непременно. Благодаря ви, лельо. — Елинор положи големи усилия да не хукне, защото знаеше, че всички погледи са устремени към нея. Тъй като нямаше и най-бегла представа накъде отива, тя се помъчи да върви по права линия. Знаеше само, че трябва да се махне оттук, преди да е припаднала.

Отворената към градината врата обещавахе прохлада под булото на мрака. Ето защо Елинор се насочи натам, но иззад цветето до стъкления прозорец се разнесе съскане:

— Хей, мис!

Елинор заобиколи голямата саксия и видя клекналия на пода червенокос мъж. За момент мъката, която я изпълваше, се превърна в надежда. Досега той винаги успяваше да ѝ помогне. Нямаше да я разочарова и сега.

— Дики! Какво правиш тук?

— Спасявам ви. — Дики Дрискол надникна към дансинга, където двойките се накланяха и изправяха в сложните движения на менуета. — За пръв път мога да говоря с вас без мистър Найт или

копоите му да ме засекаат. Идвайте! — Той се изправи и крадешком изприпка към вратата. — Да се махаме!

— Точно така! Да се махаме! — Тя го последва на терасата, опивайки се от свободата си. — Искам да изчезна от това място преди... просто трябва да се махна.

— Шт! — Дики я поведе надолу по стълбите. — Найт има хора навсякъде. Хич не ми беше лесно да стигна дотук и не искам пак да ме изхвърлят безславно.

— Искаш да кажеш — както онзи ден, когато ни спипаха, докато бягахме от конюшните.

Градинската пътека не беше осветена и Елинор не видя лицето на Дики, но чу униинето в гласа му:

— Хич не ми беше забавно, мис Елинор.

— Онези мъже не те биха, нали? — тя се напрегна.

— Не, мистър Найт ги инструктира само да ме изхвърлят и те спазиха — горе-долу — заръката му.

— Значи Ремингтън е удържал на думата си. — Елинор се отпусна. Той ѝ беше обещал, че Дики няма да пострада.

Тя беше обещала да не бяга.

Но мистър Найт не ѝ бе казал, че ще се оженят незабавно!

— Побързайте, мис! — пришпори я Дики.

И какво като Ремингтън не ѝ беше казал цялата истина? Тя не беше настояла да я чуе. Просто му беше обещала, че няма да бяга. Не беше поставила ограничения и условия.

— Дики, не мога да дойда с теб. — Тя спря неохотно.

— Как така не можете? — Дики я задърпа. — Това не ви е играчка, мис. Чух го. Този мъж съобщи за сватбата ви вдругиден, а нейна светлост никаква я няма. Не знам къде се е запиляла, обаче знам, че тука сме изправени пред криза.

— Разбирам те. Повярвай ми, Дики, разбирам те. Но факт е, че обещах на мистър Найт да не бягам отново.

Елинор трябваше да остане. Беше дала дума.

— Об-бещала? — изпелтечи Дики, който познаваше чувството ѝ за дълг. — Не, мис Елинор, не сте чак толкова глупава. Кажете ми, че не сте скочила сама в капана.

Тя сложи ръка върху рамото му.

— Дики, копоите му се канеха да те пребият. Не можех да го допусна. Затова обещах да остана при него, докато той не ми разреши да си отида.

— Боже, ако не бях добър протестант, щях да кълна и проклинам. — Дики стоеше неподвижно със сведена глава. — Мис, какво ще правите? Ще си признаете ли?

— Да си призная? Не! — Предпочиташе да е много, много далеч, когато Ремингтън разбереше измамата ѝ.

— Не можете да се ожените за него, докато ви мисли за херцогинята. Този мъж ще ви убие, когато истината излезе наяве.

— Разбира се, че няма да се омъжа за него. Не мога. — Защото това не беше правилно. Не смееше да си признае колко добре се чувства: беше сензацията на Лондон, яздеше прекрасен кон, от време на време си позволяваше по някоя дързост, и — много рядко — лукса да изкаже мнението си. Не ѝ се мислеше как подскачаше сърцето ѝ, когато мистър Найт я поглеждаше със светлосините си, изгарящи очи, фантазиите, в които тя се женеше за него, можеха да ѝ докарат единствено болка и раздор, а тя и бездруго си имаше достатъчно проблеми.

— Дики, хрумна ми нещо. Написвам бележка. Ти я носиш на Мадлин. Ще ѝ съобщя за сватбата и тя ще ми се притече на помощ.

— Ами ако е заета?

Елинор стоеше в мрачната градина. Новият пръстен тежеше на ръката ѝ. Ветрецьт си играеше с листата на дърветата. Свежият въздух изпълни дробовете ѝ. В душата ѝ започна борба. Борба между старата, мекушава Елинор и новата Елинор, която искаше да се роди. Старата Елинор беше покорна и понасяше без хленч поднесеното ѝ от живота. Новата Елинор се бореше за своето щастие, без да се интересува от последиците.

Мадлин не желаше мистър Найт. За разлика от новата Елинор, която копнееше отчаяно за него със сърцето си и тялото си. Ако Мадлин не се появи навреме, за да спре сватбата...

Заговори новата Елинор:

— Ако Мадлин не се появи навреме, за да спре сватбата, такава е волята на съдбата. А сега мисля да отида и да си взема едно питие. — *Дано с негова помощ заглуша писъците на старата Елинор в главата си.*

— Какво искате да речете, мис, как така волята на съдбата? —
Гласът на Дики беше пресипнал от ужас.

— Искам да кажа, че ако Мадлин не се появи навреме, за да ме
спре, ще се оженя за мистър Нйт.

Ремингтън се сбогува с последния гостенин и остана сам. Херцогинята я нямаше никаква. Преди половин час я беше видял как изчезва по стълбището, но не я бе забелязал да слиза. Надяваше се гостите да са помислили, че тя се е прибрала у дома си. Не биваше да узнаят, че живее при него, защото щяха да решат, че вече е отнел девствеността ѝ.

Той угаси няколко от пращящите свещи.

А нищо не беше толкова далеч от истината, мамка му! Няколко целувки, макар и страхотни, надали можеха да се квалифицират като позорно деяние. Щеше му се да обуздае нетърпеливото си тяло и с достойнство да изчака наистина краткия срок до първата брачна нощ.

— Ще желаете ли още нещо, сър? — Бриджпорт изглеждаше свеж като кукуряк, което беше поредното доказателство, че английските икономисти са невероятно издръжливи.

— Това беше всичко, Бриджпорт. Предай на прислужниците, че съм доволен от представянето им и след неделя ще получат премия.

Бриджпорт се поклонил и отиде да надзирава почистването.

Докато сваляше ръкавелите си, Ремингтън от немай-къде се зачуди дали херцогинята се е съвзела от шока, че след трийсет и шест часа ще бъде негова съпруга. На първо време беше приела нещата добре. Нито пища, нито припадна, не отказа да има каквото и да било общо с него и не прокле баща си, а той бе подготвен и за четирите реакции. Вместо това го беше погледнала объркано с големите си очи. Видът ѝ беше като на мече, което стои безпомощно пред пушката на ловеца. Той почти изпита вина заради неочакваното си съобщение.

Но Мадлин имаше връзки. Ако знаеше намеренията му, щеше да вземе мерки, а той не можеше да допусне развалянето на годежа.

Тогави един от неговите хора му обади, че Дики Дрискол е в градината и Ремингтън проследи своята херцогиня, за да види дали ще опита да му се изплъзне. Тя не избяга с Дики и кой знае защо той остана адски доволен. Оставането ѝ най-вероятно се дължеше на

дадената дума. Семейство Де Лейси беше известно с това, че спазваха поетото обещание. Ето защо беше останала, не от някакво си желание да му стане съпруга.

Но дори и така той беше потресен из основи. Аристократката, която живееше под покрива му, си държеше на думата.

Ремингтън свали фрака си и се запита дали тя не е надарена и с други добродетели. Докато минаваше покрай библиотеката на път към стълбището, един леко завален глас го повика дружелюбно:

— Мистър Найт, за мен е удоволствие да ви видя пак.

Той спря и погледна към мрака, който се разливаше от откренатата врата на библиотеката.

— Ваша светлост?

Тя излезе на светло. Както и по-рано, копринената рокля обгръщаше великолепното ѝ тяло, но едната ръкавица я нямаше, панделката ѝ се беше килнала над едното ухо, а остриганите ѝ кичури стърчаха диво. Беше красива, възбуждаше похотта му и се клатушкаше като потъващ кораб.

— Мистър Найт, трябва да ви честитя — поде тя с усмивка, която изглеждаше прекалено весела за трезв човек. — За млад ерген дадохте страхотно парти.

— Колко вино изпи? — Въпросът му беше логичен.

— Вино ли? Какво вино? — Тя се направи на самата невинност и поклати енергично глава, уж за да изрази възмущение. — Ще е неприлично да се накъркам на собствения си годеж. — Мадлин спря до него и заби пръст в гърдите му. — Нали?

Ремингтън се взря в тънкия пръст, който се премести нагоре и накриви шалчето му. Годеницата му беше пияна. Кога успя? Допреди час нищо ѝ нямаше.

— Съвсем не. Кога, ако не на собствения си годеж, да му отпуснеш края?

— Шалчето ти е омачкано. Ти си американец. Трябва да те предупредя. Според Брамъл омачканите шалчета не са шик. — Дланта ѝ раздърпа шалчето докрай, разваляйки каквото беше останало от хубавия възел. — А твоето сякаш е отгпкано от кон. — Мадлин се олюля назад. Ремингтън я улови за ръката.

— Виждам. Обаче празненството свърши, така че няма значение. — Дали това беше реакцията на годеницата му при вестта, че твърде

скоро ще се омъжи за него? Предполагаше, че неласкавият за самолюбието му отговор е „да“.

Но Мадлин беше такава чаровница, а датата на венчавката ѝ дойде като гръм от ясно небе. Този път щеше да я извини.

— Искаш ли да те заведе в спалнята ти?

— О, много сме палави — отвърна тя с крива усмивка. При нормални обстоятелства Ремингтън би се съгласил, но не можеше да се възползва от жена, която обикновено не пиеше повече от глътка вино.

— Колко изпи?

— Една мъничка чашка. — Тя му показва количество колкото напръстник.

— Със? — Той я поведе към стълбището.

— С бренди. — Тя изговори думата чувствено.

— Една мъничка чашчица или няколко мънички чашки?

— Е, може и да са били две — склони тя, докато се изкачваха по стълбите. — Или седем. Абе цифрата пет нещо ми се върти в главата. Ти знаеш ли, че много ме бива по математика?

— Нямах представа. — Той знаеше къде е спалнята ѝ, разбира се. Откакто тя беше пристигнала, всяка нощ той слизаше пред вратата ѝ, стискаше ключа в ръката си, преценяваше за и против... наслаждаваше се на очакването.

— Много съм силна по математика и езици, което ми беше добре дошло по време на пътуването. И в язденето — аз съм великолепно ездачка. Всички така казват. — Гласът ѝ стана по-дълбок и по-дрезгав. — И в чукането. Страхотна съм в чукането.

Той спря толкова рязко, че Елинор за малко не се катурна на пода.

— Олеле! — извика тя. — Хей, моряко, развей флага, като си решил да променяш курса.

— И кой те научи да се чукаш? — попита той с привидно небрежен тон.

— Онези кадъни.

Ремингтън се втрени в нея. От една страна, беше убеден, че тя го будалка, а от друга — че в това състояние не може да лъже.

Тя тържествено отвърна на погледа му, вдигна ръка и погали лицето му.

— Даваш ли си сметка колко си хубав? О, да. Това е факт! Тази вечер, докато ми наливаше чашчица бренди, Хорация ми каза, че дамите говорят как им се искало да те хванат за пакета и да ти смъкнат бричовете, за да видят какъв подарък им е приготвил дядо Коледа. Или пък беше новогодишен подарък? Не помня.

— Поласкан съм. — Трябваше да открие какво има предвид под „страхотна съм в чукането“. Не го вярваше. За бога, та тя дори не умееше да се целува! Той плъзна ръка около талията ѝ и я насочи към пейката в прозоречната ниша. Сграбчи един свещник и го закрепил върху перваза.

— Какви кадъни?

— Дамите от бала...

— Не, какви кадъни са те научили да се чукаш? — Хладнокръвието му го напусна и сърцето му заби ускорено. Ремингтън злобно разпусна завесите на нишата и ги дръпна, осигурявайки им затворено, интимно пространство, идеално за разпит.

— Ще ми се да обръщаш повече внимание на думите ми. Вече ти казах. Онези от харема.

— Харем ли?

Беше живяла в харем?

Беше ли спала с мъж? Той се изправи пред нея и попита с най-страшния си глас:

— Какъв харем?

Мадлин не изглеждаше впечатлена от вълчата му свирепост.

— Не съм ли ти разказвала? — Тя отметна глава назад и се отпусна на възглавниците, подпрени на стената. На прозореца имаше пердета, спиращи силното течение, от което пламъкът се олюляваше. Навън вятърът стенеше и фучеше из тесните лондонски улички. — Сега всичко ми се струва много забавно.

Забавно ли? У него се надигна безпокойство.

— Разкажи ми.

— С братовчедка ми поискахме да видим Константинопол — всъщност идеята беше моя — но нещата така се объркаха, че после си държах устата затворена. Когато отидохме там, имаше един мъж — всъщност много мъже — и почти никакви жени. Странно място. Този мъж значи, с черни вежди, черни очи и черна брада, беше богат. И

могъщ! — Гласът ѝ затихна в шепот. — Бей. Взе ни за близначки — нали знаеш, че близначки са две сестри, родени едновременно...

На масичката в ъгъла имаше ваза с рози. Уханието им напомни на Ремингтън за вчерашната езда в Грийн парк — за смелостта ѝ, за красотата ѝ (изплува му онова сравнение със слънцето). Дали не бяха злоупотребили с нея в Константинопол? При тази мисъл в гърдите му пламна ярост, но гласът му остана ласкав.

— Знам какво са близначки. Разправи ми за харема.

— Държиш на своето, а? — Тя погали жилетката му. Пръстите ѝ се задържаха на бродираната коприна. — Ти си един много умен мъж.

Той не беше умен. Беше тъп като дървник, щом се връзваше на хвалбите на една пияна жена.

— Радвам се, че мислиш така.

— Не разбирам защо ме принуждаваш да ти разправам тези работи. Щеше да ми спестиш толкова неудобства, ако ме беше проучил предварително.

За какво говореше тази херцогиня?

— Положих доста усилия.

— Сигурно. Май не мога да ти призная истината, а? — Тя описа широк кръг с ръка.

— Можеш. — Той улови ръката ѝ и погали пръстите. — Ще бъда твой съпруг. На мен можеш да кажеш.

— Изглежда си прав. — Тя очевидно се двоумеше. — Но това би значело да изменя на убежденията си. Не. Не мога да ти призная нищо, но ти можеш да предполагаеш.

Тя се втрени в него, сякаш очакваше да види тайните си в очите му, докато истината беше, че Ремингтън не даваше пукната пара за тях. Не и сега. Не и когато тя му беше казала, че знае доста неща за секса.

— Какво го интересуваше бея, че може да сте близначки?

— Хареса бялата ни кожа, реши, че може да ни оправя и двете едновременно, затова ни затвори в харема си. Ей така. На бърза ръка. — Елинор се опита да щракне с пръсти, но нищо не се получи. Тя се вгледа в ръката си и опита пак. Нищо.

Ремингтън се озова впримчен в кошмар от гняв и състрадание

— Какво направихте?

Тя удари с ръка по дървения перваз и това, изглежда, я удовлетвори.

— Пробвахме да се оплачем на властите, но там няма закон срещу подобни посегателства. Какво варварство!

— Кажи ми какво стана с теб. — *Кажи ми дали те изнасилиха. Кажи ми какво ще трябва да сторя, за да успокоя страховете ти.*

— Не искахме да оставаме в харема. Другите жени ни намериха за много особени, понеже животът там им харесваше. Бонбони през цялото време, бани без капчица свян — ако можеш да си представиш рояк жени, които се къпят заедно и взаимно си търкат телата...

Той отлично можеше да си представи.

— Все приказваха за усещането да поемеш мъж в себе си и за начините жената да удължи удоволствието. Наложниците се упражняваха една върху друга и това беше доста скандална гледка. — Елинор се изправи с широко отворени очи. — Не знаех, че съществуват подобни неща.

— Боже мили. — По принцип нищо не можеше да го шокира, но това беше прекалено. Тя е била затворница с жени, които живееха, за да доставят на мъжа удоволствие, а онзи бей я беше... пожелал. Естествено. Никой мъж не можеше да ѝ устои. В края на краищата, била е в харем...

Не беше девица. А той не се сърдеше, че тя има опит, само че е била насилена. Беше се побъркал.

— Да! — Тя поклати глава. — Разбира се, ние слушахме и наблюдавахме. Другояче нямаше как. Бяхме отвратени! — Ужасената ѝ физиономия светкавично се смени със свенлив кикот. — И любопитни.

Щеше му се да разбие нещо. Стената. Вазата. Вместо това той нежно отметна един кичур от лицето ѝ.

— Беят нарани ли те?

— Да знаеш какви неща ни показаха наложниците! Това, което се случва между мъжа и жената. Знаеш ли, че мъжете обичали да къпят оная си работа в женската уста?

— Да, знам. — И му харесваше, но точно в момента не му се мислеше за това.

— Знаел си? — Тя насочи поглед към слабините му, сякаш платът на панталоните му беше прозрачен. — Нима? И правил ли си го? Вярно ли е, че мъжкия атрибут набъбва и се уголемява? А защо става така?

Той я накара да седне и я погледна в очите.

— Какво ти направи беят?

— Беят ли? — тя сякаш не разбираше. — Затвори ни в харема си и отпраши нанякъде.

Ремингтън се облегна на стената и облекчено затвори очи.

— Ако обичаш, слушай какво ти приказвам. Ако внимаваше повече, нямаше да ми задаваш този въпрос — оплака се тя.

— Значи още си девствена?

— Сър! Как може да се съмнявате! — Косата ѝ беше разрошена като след бурна нощ с любовник. Гърдите ѝ бяха пристегнати в корсажа, но така изкусително преливаха от деколтето, че той искаше да ги целуне. Очите ѝ бяха помътнели от умората и алкохола и за пръв път, откакто я познаваше, Мадлин се усмихваше без стеснение. Меките ѝ червени устни бяха леко отворени, белите ѝ зъби блестяха. През цялата вечер — мамка му, откакто се бяха срещнали — тя го дразнеше и изкушаваше с високото си стройно тяло и с тези огромни сини очи.

Тя беше невинна девица с опит на куртизанка. Усещаше желанието му, но по-важно: тя също го желяеше и не знаеше как да се справи с чувствата си. Той беше изплел коварна паяжина около спечелената на карти годеница, а сега откриваше, че и тя го е оплела в мрежите си. Не можеше да мисли за друго, освен какво ще е да я притежава. Не можеше да мисли за друго освен за брачната им нощ. Дори плановите му за отмъщение отстъпиха на второ място пред всепоглъщащата нужда да я обладае.

Тя продължаваше да говори и изведнъж отново привлече вниманието му:

— Ако поема твоята мъжественост в устата си и я засмуча, по никакъв начин няма да опетня невинността си. Или? — Тя се излегна порочно на възглавниците и го погледна замислено.

Костваше му огромно усилие на волята да не се съгласи, защото въпросната мъжественост нарасна и така изду панталоните му, че копчетата заплашваха да се скъсат. Той бавно се изправи, за да облекчи натиска.

— Напротив.

— Но нали няма да проникнеш в катеричката ми — заинати се тя с упоритостта на пияниците.

Той не знаеше как да обори този аргумент, но ако Мадлин не престанеше с приказките, скоро щеше да разбере цялата истина за

секса.

— Но... предполагам, че си прав. — Лицето ѝ помръкна. — Все пак и това е проникване...

— Да. — Ремингтън се гърчеше в агония.

Тя вдигна ръка и със замъгленото си от похотта зрение му се стори, че Мадлин отново посяга към шалчето му. Вместо това ръката ѝ се плъзна по ерекцията му.

— Това ли е оная работа? — изкиска се тя. — Очевидно е тя, освен ако не си напъхал полицейска палка в джоба си.

Щеше му се да ѝ каже, че не е възпитано да се смее, докато държи в ръка члена му, но докосването ѝ толкова много му допадна, че не намери сили да възрази. Нека се смее колкото ѝ душа иска, докато пръстите ѝ изследват размерите му. Тя обаче стана по-сериозна:

— Колко е голям и дебел. Започвам да си мисля, че актът между мъжа и жената е невъзможен. Не разбирам как това нещо ще влезе в мен. Позата ми се струва неудобна, а по размер мисля, че сме несъвместими.

— Ще стане. — Ако не спреше да го гали, ей сега щеше да ѝ покаже колко лесно ще стане.

Не биваше да забравя стратегията си. Планът му беше да я обладае след съответния обред. Първо щеше да заведе своята херцогиня в църквата, а после щеше да принесе девствеността ѝ върху олтара на отмъщението.

Семейството ѝ беше длъжник на неговото, и тя щеше да плати. Или по-точно казано, щеше да направи първата погасителна вноска.

Но докато тя си играеше с копчетата, случайните ѝ докосвания изпращаха стрелички на блаженство — или може би на болка? — по тялото му.

— Да го извадя ли? — попита тя. — Може ли да го видя? — Нетърпението ѝ бе най-мощният афродизиак на света.

— През първата брачна нощ.

Елинор се нацупи и долната ѝ устна се изду съблазнително.

— Не. Искам сега. — Тя започна да го разкопчава.

Той улови ръката ѝ в своята:

— Направиш ли го, ще ти се случи случка... извън границите на приличието.

— Мисля, че ние отдавна преминахме всякакви граници — изкикоти се тя и отново се опита да го разкопчае. — Не бива да бъдем тук сами. Не бива да живея в твоята къща. Така че защо да не...

Значи не беше чак толкова пияна.

— Защото не мога да..._се овладея?_ — *Не, изключено беше да си го признае. Тук трябваше да се пипа тънко.* — А ти знаеш ли, че и един мъж може да окъпе интимните части на жената с устата си?

Очите ѝ се отвориха още по-широко и част от блясъка им се позагуби.

— Честно?

— Честно.

— Сигурен ли си? Наложниците никога не са отваряли дума за това. — Неговата херцогиня не криеше недоверието си.

— То е нещо, което мъжът прави на жената, когато иска да ѝ покаже що е сладострастие. — И нещо повече. Мъжът го правеше, когато искаше да задоволи жената, но не беше нужно Мадлин да знае всичко. Добре е някои неща да останат изненада.

— Но това очевидно е нещо много...

— Много?

Тя подбра думите си внимателно:

— Жената трябва да има голямо доверие на любовника си, за да му го позволи.

— Вярно е. Но с подходящия любовник усещането е несравнимо... поне така са ме уверявали. Мъжката уста изследва и целува, вкухва и ближе — засмуква съвсем лекичко...

Елинор прибра колената си и изстена в потвърждение на думите му.

Ремингтън метна няколко възглавници на пода и коленичи върху им. Устните му се доближиха до нейните.

— Ще те целуна. Нали помниш предишните ни целувки? — Тонът му стана гърлен и съблазнителен. — Харесаха ти, нали?

— Много. — Гласът ѝ потрепери.

Тя беше толкова доверчива. Безумно честна и открита.

— Езикът ми влезе в устата ти и я вкуси. Ето така. — Той докосна срамежливото цвете на устните ѝ, което сега разцъфтя. Тя шумно си пое въздух.

Ремингтън я обожаваше. Обичаше дъха ѝ с мирис на бренди, обичаше ръцете ѝ около раменете си, обичаше пръстите ѝ в косата си. Алкохолът беше отслабил задръжките ѝ, езикът ѝ първо погали неговия, после превзе устата му: гризна устните му, облиза зъбите му. Под тихата фасада у неговата херцогиня се криеше дръзка и безсрамна сирена, която го привличаше неумолимо. Той щеше да събуди чувствените инстинкти, които засега само дремеха у нея. Ремингтън нежно засмука връхчето на езика ѝ. Тя задъхано се отпусна назад и той започна да смъква ръкавицата ѝ.

— Представяш ли си да повтора същото... там долу? — Все така нежно той целуна меката и бяла свивка на лакътя ѝ. — Представяш ли си го?

— Да — тихо отвърна тя.

Ремингтън издърпа ръкавицата докрай и целуна всеки от пръстите ѝ поотделно, после вкуси дланта ѝ.

— Този брак не е по твой избор. Мога да уталожа много малко от твоите страхове, но гарантирам, че ще сбъдна всичките ти страстни копнежи — дори преди да си ги осъзнала. Имаш ли ми доверие...

— Не — отвърна тя, без да се замисля.

Той видя страха в широко отворените ѝ очи, червените петна на страните ѝ, треперещите ѝ уста.

— ...да ми позволиш да ти доставя удоволствие?

Тя остро си пое дъх и той разбра колко я е изкушил с предложението си. Ако не беше пийнала, щеше да побегне от него с писъци, но нейните собствени скрити желания я правеха мека и податлива като глина в ръцете му.

Той разпери ръцете ѝ и ги постави отстрани на възглавниците.

— Аз съм мъжът, когото чакаш цял живот. — Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

Тя се сепна.

Той нежно ги погали с длани и плътта ѝ пламна при докосването му. Пръстите му полекичка се плъзнаха между коленете ѝ.

— Позволи ми да ти доставя наслада. — Той вдигна хлъзгавата коприна до кръста ѝ.

Елинор панически го заудря по раменете и се опита да събере краката си.

Но той не ѝ даде. Стоеше на колене пред нея и дори на мъжделивата светлина имаше привилегията да види... всичко. Краката ѝ бяха дълги и изящни. Прасците бяха обути в бели копринени чорапи, придържани от жартиери. Бедрата ѝ бяха бели и силни. С такива бедра тя можеше да язди кон... или мъж и да контролира всяко негово движение. Гнездото от къдрави косъмчета между краката ѝ беше черно, а под него надничаше изкусителната розова цепка.

— Идеално. — Той надникна в очите ѝ. — Красиво.

Погледът ѝ беше възмутен, но все пак... не светеха ли в него искрици на надежда и възбуда? Тя го желаше. Търсеше познанието. Искеше да изпита греховното блаженство.

А той искаше да я въведе в порочните наслади. Щом приключеше с нея, в главата ѝ нямаше да остане нищо освен него и урока му.

Белегът на коляното ѝ привлече вниманието му и Ремингтън плъзна палец по него.

— Горкото ти коляно! Кога го обели?

— Метнах се на земята, докато... спасявах Лизи.

— Трябва да ми обещаеш, че никога вече няма да вършиш такива глупости. — Той целуна раната, но устните му не бързаха да се отместят. — Горкото ти коляно. Обещавах ли?

— Не мога да обещаая подобно нещо. — Тя сви пръстите на краката си. — Дори на теб.

— Упорита жена.

— По принцип не съм упорита. Всъщност дълго време бях... отстъпчива.

Той се засмя весело.

— Променяш се пред очите ми. Но ако отстъпиш само този път и разпериш ръце на възглавниците, ще ти бъда много благодарен.

Елинор преглътна:

— Не мисля...

— Не е по силите ти да ме отблъснеш, а и не искаш. Ръцете настрани и се отпусни.

Елинор постепенно се отпусна на пейката.

— Но исках... аз да ти доставя удовлетворение.

Неговата девствена херцогиня беше съвършено открита. Вратата на крепостта беше отворена. Тя му имаше доверие, в противен случай

никога нямаше да му се отдаде.

Той ѝ се усмихна все още невярващо и прокара пръсти по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Не сега. Тази нощ е само за теб. — Той улови погледа ѝ, вдъхвайки ѝ увереност, докато ръката му приближаваше целта си. Колкото по-далеч отиваше, толкова по-гореща ставаше тя. Тялото ѝ беше като печка, която излъчва жегата. Лека-полека сърцето му ускори ритъма си и той се възбуди като нея, но не само от страст... а и от съзнанието за собствената си власт. — През брачната ни нощ, когато най-после потъна в теб, ще изгорим и ще се превърнем в пепел.

Тя се поизправи.

— Моля те... Не бива...

Ремингтън беше направо разгонен. Членът му заплашваше да скъса копчетата. В същото време потайността на тъмното място, порочните томления на красивата му годеница, усещането за власт го караха да обуздава страстите си и да се съсредоточи върху Мадлин. Дланта му покри гнездото къдриви косъмчета.

— Успокой се. Обещавам тази нощ да не те обладая.

— Не е там работата. Въобще не би трябвало да вършим такива неща.

— Тук се крие част от чара му. — Пръстът му се плъзна по гънките почти без да докосва кожата, обаче погледът ѝ се премрежи. — Отпусни се. Ще правя с теб каквото си искам, а на теб ще ти хареса.

— Не бива.

Ремингтън се засмя.

— Ако се съпротивляваш, ще завържа ръцете ти с шнуровете на завесите и ще си изцяло в моя власт — любезно изрече той. При ужасеното ѝ ахване пръстът му се плъзна в сърцевината ѝ.

Тя беше гореща и влажна от желание и тялото ѝ застина неподвижно — не от страх, а от страст, която не знаеше как да намери излаз.

— Да те вържа ли? — прелъстително попита той. — Тогава няма да страдаш от чувство за вина и ще можеш да обвиняваш само мен. Ще кажеш, че си нямала избор, защото съм те принудил.

Тя не даваше вид да го слуша, но той знаеше, че думите му достигат до нея. Очите ѝ бяха затворени, главата ѝ беше отметната назад, а пръстът му изследваше глъбините ѝ. Тя беше придърпала една

възглавница пред гърдите си и я стискаше с две ръце. И него щеше да прегръща така, когато му дойдеше времето.

Палецът му се плъзна в нея, за да потърси възелчето на възбудата ѝ.

— Разполагаме с цялото време на света, за да опитаме всяка поза, всичко, за което си слушала в харема, всичко, което аз знам, и всичко, което ни хрумне на момента.

Сега краката ѝ се обвиваха около него и го стискаха. Без въобще да е наясно какво прави, тя се опитваше да го поеме в себе си. Ремингтън беше възхитен от плътските ѝ инстинкти. Радваше се да узнае, че тази толкова нежна и сладка жена е способна да пламне в такъв огън само от едно докосване. А той съвсем нямаше да се задоволи с едно докосване.

Ремингтън сведе глава между краката ѝ, вдъхвайки женското ѝ ухание.

— Мое мило момиче, това е първата от хилядата ноци. Набий си го в главата: ще те имам по всеки възможен начин, а ти ще ме молиш за още.

Очите ѝ се отвориха и тя сякаш понечи да възрази. Но преди думите да излязат от устата ѝ, той притисна устни към нежната ѝ сърцевина, отвеждайки я в рая.

19

В два часа следобед небето над къщата се продъни от гръмотевиците.

Елинон рязко отвори очи и се втренчи в тавана на неосветената спалня. Заслуша се в дъжда, който чукаше по прозореца. Една светкавица за малко не я ослепи. И тогава се сети...

Снощи се беше напила. Някои хора не помнят нищо от пиянските си изстъпления, но тя нямаше този късмет.

Зарови лице в ръцете си и потрепери от срам.

Помнеше... всичко.

О, божичко, всичко до последния великолепен, разтърсващ момент.

Мистър Найт ѝ беше показал неща, за чието съществуване тя дори не подозираше. Само защото беше отказала да замине с Дики Дрискол, губейки последния си шанс да избяга от тиранията на Ремингтън, само защото се измъчваше от решението си да остави всичко в ръцете на Съдбата, само затова се бе напила. И той естествено се бе възползвал от нея. Кадъните я бяха предупредили, че това е типичното мъжко поведение в тези случаи.

Но само защото бе потърсила облекчение в едно-две питиета, не значеше, че е редно мистър Найт да се възползва от опиянението ѝ, за да я прелъсти.

Ох, защо не премълча за престоя си в харема... Елинон изстена от чувството на унижение. Ама че идиотка беше! Сега мистър Найт беше наясно, че тя е запозната с неща, които повечето англичанки не можеха да си представят... и ѝ беше преподал първия си урок по страст.

Тя дръпна завивките над главата си, сякаш по този начин щеше да прогони спомените от изминалата нощ.

Но така само видя неясните контури на голото си тяло и това ѝ напомни как се озова без нощница в леглото си, което пък я подсети за...

Кадъните ѝ бяха казали, че контактът с мъж е път към екстаза. Не ѝ бяха казали, че един-единствен пръст в нея може да я шокира. Да я бележи. Дори сега, докато лежеше, омотана в завивките, усещаше докосването му там, долу. Тя притисна длани към слепоочията си, като ли че така щеше да заличи спомена за случилото се.

В същото време плъзна пети нагоре по дюшека и раздалечи крака, за да издигне юргана като палатка над себе си. Защото без значение колко унижена се чувстваше от реакциите си снощи, все едно колко си повтаряше, че той се е възползвал от безпомощното ѝ състояние, тя още го желаше. Мислите ѝ се въртяха единствено около него.

Той вече я беше развратил, защото пръстите ѝ се плъзнаха по корема ѝ, за да се заровят в косъмчетата между краката ѝ. Ръката ѝ спря несигурно, ала волята ѝ се оказа слаба в сравнение със спомена. Пръстите ѝ внимателно се плъзнаха в малкия отвор. Всичко беше хем същото, хем много различно.

Нищо, казано от наложниците, не я беше подготвило за вълнуващите усещания, които езикът му беше предизвикал с движенията си по нежната плът на женската ѝ сърцевина. Беше си помислила, че ще припадне от удоволствието, което ѝ доставяше топлината му, дъхът му. Мрачният тесен свят на това място се бе превърнал в една мъждукаща точка съзнание. Всичките ѝ усещания се съсредоточиха дълбоко в утробата ѝ.

Дори сега споменът за действията му я накара да се овлажни и набъбне.

Споменът за устните му, езикът му... които умело разгаряха страст, там, където допреди малко не съществуваше нищо. Постепенно усещането се превърна от чисто удоволствие в непоносим напор за освобождение. Кожата ѝ, цялата ѝ кожа руменееше от желание. Зърната ѝ щръкнаха и опънаха плата на ризата ѝ. Дълбоко в утробата ѝ се зароди напрежение, като че ли цялото ѝ тяло се приготвяше за мига, от който зависеше всичко.

Когато Ремингтън нежно беше засмукал най-чувствителното ѝ място, едно възелче, тя беше започнала да стене от болка. От екстаз. Беше надигнала хълбоци, гърчейки се под устата му. Сякаш е знаел какво щеше да се случи, той продължи да я смуче, карайки я да изкачва множество върхове на удоволствието. И когато тя най-сетне бе

утихнала, зашеметена, трепереца от изтощение, той отново бе мушнал пръста си вътре, издигайки я до нови върхове, по-високи от първите.

Най-накрая Елинол беше свършила. Не защото не можеше да продължи още, а защото той й беше позволил отдих. Беше се отпуснала на възглавниците, онемяла от наслада. Ремингтън се беше засмял доволно — триумфиращ, гръмогласен смях — и я бе отнесъл в спалнята й.

Там я очакваше Бет, готова да й помогне със събличането.

Но мистър Найт на бърза ръка отпрати камериерката, положи Елинол на леглото и я съблече сам.

Ах, да можеше да забрави изражението му, когато бе смъкнал роклята й! Ах, защо бе толкова радостна, че той направо се побърка от желание!

Гледаше я — само по риза и чорапи — а очите му бяха като горещи въглени. Гърдите му се повдигаха и спущаха мощно, а женските инстинкти й шепнеха, че той я желае. Жената на леглото се опиваше от желанието му, което разгаряше нейното и доказваше властта й.

Брендито беше прочистило главата й. Най-вероятно венчавката нямаше да се състои. Може би това беше единственият й шанс да познае мъжката ласка.

Ето защо го беше оставила да гледа до насита. Когато той не даде знак, че ще дойде при нея, тя разхлаби връзките на корсажа си. Изу ризата си през глава, освобождавайки гърдите си.

Единствено запъхтяното му дишане нарушаваше тишината в спалнята. Той я изпиваше с поглед и вниманието му събуди увереността й. Тя метна ризката на пода с грациозни движения и тялото й изпълни еротичен танц на съблазняването.

Той я зяпна и лицето му почервения.

Тя повдигна едното си коляно и развърза жартиерата.

Погледът му се плъзна надолу към влажната й цепка. Вече беше видял всичко, но изглежда, това нямаше значение. Тя посегна към другото си коляно, но той я спря и улови глезена й. После сам развърза жартиерата със сръчни движения и я захвърли настрани. Свали чорапа от крака й, мятайки го при жартиерата. Елинол остана гола-голеничка.

Ремингтън обгърна лицето й с ръце, бързо я целуна по устата и се втрени в очите й.

— Не и преди сватбата!

Това не беше отказ, а заплаха, защото той я огледа от глава до пети с изгарящия си поглед, а ръцете му се свиха в юмруци. Не я беше докоснал, понеже иначе нямаше да спре — знаеха го и двамата.

В известен смисъл това се оказа триумф за Елинон. Той си отиде, а тя заспа с усещането, че е победителка.

Дори сега, когато унижението я заливаше на вълни и ѝ се струваше невъзможно някога да го погледне отново, без да умре от срам, не ѝ се искаше нищо друго, освен да се отпусне в прегръдката му и телата им да се слоят.

Не можеше да познае самата себе си. Старата благоприлична Елинон почти беше изчезнала, победена от толкова много обстоятелства: връзката ѝ с Мадлин и тайните, които беше научила от нея, преживелиците им през годините на странстване и, най-важното, срещата с мистър Найт. По-точно казано, желанието ѝ към мистър Найт. Каквато глупачка си беше, тя го обичаше. Обичаше го... новата Елинон беше щедра на това чувство.

Любовта. Тя беше променила всичко: прогони страховете ѝ, превърна света в пъстроцветна дъга. Снощи Елинон дори се беше изправила срещу лейди Шапстър — и беше победила. Животът ѝ се променяше.

Тя се променяше.

Беше влюбена.

Елинон се изтърколи от леглото, облече пенъора си и позвъни за Бет. Камериерката се отзова незабавно, шетайки наоколо с лъчезарна усмивка. Лейди Гертруд също беше станала.

— Най-последно! Мистър Найт ни нареди да те оставим да се наспиш, но за утре имаме да свършим толкова много неща, че не знам как ще се оправим. Типично мъжка работа! Искат всичко наготово, а ние все гледаме да им угодим. — Старата дама се изкикоти. — Не сме ли глупачки?

Елинон решително завърза пенъора около кръста си.

— Какво трябва да направим?

— Булчинската ти рокля, скъпа. — Лейди Гертруд склучи ръце в радостно предчувствие. — Мистър Найт ти е избрал невероятна рокля, а шивачката вече е тук и те очаква за проба.

— Не е прилично мистър Найт да купува булчинската ми рокля.
— Елинон вирна брадичка и изведнъж осъзна колко абсурдно е поведението ѝ. Ако се оженеше за този мъж, това щеше да стане под фалшивата ѝ самоличност. Нелепо беше да капризничи за булчинската си рокля.

— Прилично е да ти купува всичко от момента, в който се ожени за теб, докато смъртта ви раздели — строго заяви лейди Гертруд.

Стомахът на Елинон се стегна на топка.

Лейди Гертруд май забравяше, че тя не е Мадлин. Дали Елинон не я беше разбрала погрешно? Ами ако старата дама не знаеше истината? Нервността ѝ ясно се долавяше в напрегнатия ѝ глас:

— А прилично ли е да се омъжа за него?

Лейди Гертруд я изгледа проникателно от разрошената глава до босите пети.

— Ти си красива, умна, от благородно потекло. Мистър Найт може да обърне целия свят в търсене на съпруга, но няма да намери по-прекрасна жена от теб.

Елинон изумено погледна старата дама.

— Значи наистина смятате, че трябва да се омъжа за него!

— Точно така. Всички бракове минават през известни перипетии в началото. Сигурна съм, че и вашият няма да прави изключение. — Лейди Гертруд махна някакво мъхче от ръкава си. — Известни перипетии, неизвестни перипетии — кой знае? Но двамата сте хубава двойка и — прощавай за откровеността — умирайте да се хвърлите в леглото. Ако мистър Найт не беше насрочил сватбата за утре, непорочността ти щеше да е в опасност.

Лейди Гертруд и представа си нямаше колко е близо до истината.

— Освен това да не мислиш, че някой ще те спаси? — Старата дама погледна към прозореца. Бурята вилнееше навън. — Задържи ли се такова време, ще се смяташ за щастливка, ако успееш да стигнеш до църквата. Улиците в Лондон са наводнени, същото е и с пътищата в цяла Англия. Бет казва, че силният вятър е съборил камбанарията в Чийпсайд.

— Да, госпожо, времето е ужасно — съгласи се Бет.

— Както виждаш, мила племеннице, в това отношение нямаш избор. Ама съвсем никакъв! — философски каза лейди Гертруд и сви рамене. — Но пък няма човек има никакъв избор, когато се жени?

Момичето изпълнява волята на родителите си, а младежът все е недоволен, докато не открие сладостите на брачното ложе.

Значи лейди Гертруд беше наясно с истинската самоличност на „Мадлин“ и все още намираше, че тя трябва да се ожени за Ремингтън.

Е, чудесно. Значи бяха на едно мнение.

— Мистър Найт отиде в банката да нагледа делата си, но ми каза да ти предам, че ще те чака утре в църквата в десет часа.

— А няма ли да го видя днес?

— В никакъв случай! На лош късмет е да видиш младоженеца преди венчавката. — Лейди Гертруд се усмихна скръбно. — А тази венчавка и бездруго предизвиква съдбата.

Елинор се разкъсваше между облекчението и разочарованието. Разочарование, защото не можеше да диша без мистър Найт. Облекчение, защото още не смееше да го погледне в лицето... след снощи.

Докато стърчеше на табуретката наред спалнята и шивачката ѝ пробваше красивата рокля, за да я поправи където е нужно, Елинор гледаше как дъждът се стича по прозорците и се зачуди дали Мадлин ще се появи навреме, за да спре сватбата.

На следващата сутрин Ремингтън стоеше на стъпалата на черквата „Сейнт Джеймс“ и слушаше как камбаните отброяват десет часа. Сватбата трябваше да е започнала. Неговата херцогиня закъсняваше.

— Типично по женски, а? — Кларк го потупа по рамото.

— Да закъснееш за собствената си сватба!

Обикновено Ремингтън обичаше хора с жизнерадостен характер, но сега веселият глас на Кларк му лазеше по нервите.

— Ще дойде скоро. — Той впери поглед в улицата, мъчейки се да чуе трополенето на каретата.

Не можеше да е открила начин да му избяга в последния момент. След нощта на годежния бал би трябвало да е пречупена. Беше готова да му се отдаде във вихъра на страстта, а той, глупакът, не се беше възползвал от щедрото ѝ предложение. Искаше да я подготви за бурната брачна нощ. Беше се придържал към първоначалния си график. С надеждата, че тя ще оцени самообладанието му.

Но графикът беше нищо в сравнение с огромното му желание. Освен това може би Мадлин не беше оценила по достойнство почтените му намерения и се беше почувствала отхвърлена. А през трийсетте часа, които бяха минали оттогава, тялото му си беше отмъстило на всичките му почтени намерения, правейки ги на пух и прах. Ремингтън бе прекарал това време в състояние на полувъзбуда с изключение на моментите на пълна възбуда. Не беше намерил облекчение никъде, дори при обсъждането на печалбите от корабите му. Черен ден — една жена да го отвлече от търговските му дела.

Но това не бе каква да е жена. Тя беше неговата херцогиня. Тялото ѝ бе рай, откликът ѝ — чиста страст. Когато най-сетне я проснеше под себе си, нямаше да я остави на мира дни наред...

Но докато това станеше... Първо трябваше да мине сватбата, после сватбената закуска, после сватбената вечеря, после... Боже мили, ама той какво си е въобразявал? Не можеше да изкара и пет минути,

без в главата му да се появят мисли, в които я люби до прималяване. А сега трябваше да чака с часове?

Кларк се залюля на пети. Чувстваше се неловко поради закъснението на Мадлин и нервното мълчание на Ремингтън.

— Времето можеше да е по-зле. Ако бурята не беше спряла, това вече щеше да е катастрофа.

— Да.

По улиците имаше сума ти локви. Облаците закриваха слънцето. Вятърът фучеше и стенеше — а херцогинята на Ремингтън никаква я нямаше.

— Валя половината нощ. — Кларк вдигна поглед към облаците, които се разпръскваха. — Мислех, че този порой никога няма да спре. Бях решил, че ще трябва да опънем балдахин пред църквата, за да може годеницата ти... какво е това?

И Ремингтън чу шума. Тропотът на карета. Неговото ландо се появи иззад ъгъла и съвсем спокойно спря пред църквата.

— Ето ги! — провикна се Кларк. — Твоята херцогиня пристигна! Значи в края на краищата ще се ожени за теб. Ах ти, щастливецо, не заслужаваш подобна красавица.

— Напротив. — Ремингтън наблюдаваше със сурово задоволство как тя подава ръка на лакея и слиза от ландото. Сякаш товар се смъкна от раменете му. — Заслужавам я.

Тя носеше булчинската рокля, която той й беше избрал. Най-накрая се беше облякла по вкуса му.

Роклята беше от бяло кадифе, което обгръщаше тялото й с ласката на любовник. Елечето й в италианско синьо така съблазнително очертаваше гърдите й, че гърлото му пресъхна от желание. Мадлин беше с бели кожени ботушки и великолепна шапка, също в италианско синьо. Разбира се, букетът й беше от жълти рози. Първоначалният му план включваше бели рози, защото според него те допълваха съвършения ансамбъл. Но старият му идеал за съвършенство се беше променил и сега той имаше очи единствено и само за своята херцогиня. Всичките й желаниа трябваше да бъдат изпълнени.

Тя напомняше ангел — а само той знаеше колко земна беше. Само той познаваше вкуса й — женствен и топъл. Само той знаеше как изглежда тя без дрехи. Стройна и дългокрака, с високи твърди гърди,

увенчани с розови зърна. Чупката на кръста ѝ, извивката на хълбоците, онова местенце между бедрата... Най-голямото му желание беше да я зърне в булчинска рокля.

Сега не можеше да дочака момента, в който щеше да смъкне разкошната ѝ премяна, за да се наслади на дантелената риза, която тя носеше... или би трябвало да носи, по дяволите! Беше я избрал специално за този ден. Дали я е облякла?

Не беше редно да попита лейди Гертруд. Леля ѝ сигурно нямаше да обсъжда охотно бельото на Мадлин с него. Обаче той трябваше да знае. Пот изби по челото му, докато пресмяташе колко време ще мине, докато открие сам.

Но докато той имаше очи само за своята херцогиня, тя имаше очи за всички, но не и за него. Страните ѝ бяха поруменели и тя се държеше сковано, сякаш той щеше да я обвини в нещо — липса на свян може би или сладострастие. Щеше да си поговори с нея и да ѝ обясни, че не е мъж, който мисли лошо за жените, които се наслаждават на научените уроци.

Но щом тръгна към нея, кочияшът скочи от капрата и му препречи пътя. Ремингтън спря неохотно.

— Да, Джон?

Джон отдаде чест и заяви на висок глас:

— Сър, моля да простите закъснението ни. Бяхме възпрепятствани на Бонд стрийт. Някакъв глупак стреля по нас и подплаши конете.

Ремингтън се вцепени, но съзнанието му препускаше бясно.

— Стрелял е по вас?

— Стрелял е по вас? — извика и Кларк.

— Не мога да си го обясня, сър — продължи Джон, вече по-тихо — но бих се заклеял, че изстрелът беше насочен точно към конете.

— По дяволите! — Гневът на Ремингтън избухна, дълго потискан, опасен гняв по адрес на херцог Магнус. Погледът му се насочи към лейди Гертруд и Мадлин. Лелята се суетеше с роклята на племенницата си. Мадлин придърпа бонето си, сякаш можеше да се скрие цялата под него.

— Дамите, изглежда, са добре — забеляза Кларк.

— Да, сър — отвърна Джон. — Лейди Гертруд си попищя, но нейна светлост е храбра като лъвица!

— Слава Богу, че всичко е наред. — Кларк поклати глава. — Но ако бях суеверен, бих нарекъл това зла поличба.

— Поличба? Дявол го взел, това не е никаква поличба. Това е покушение!

— Какво искаш да кажеш? — Очите на Кларк щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Втора атака срещу моята карета за по-малко от седмица — осведоми го Ремингтън.

— Нима предполагаш, че?... — стъписано поде Кларк. — Така де, дали това е свързано с нещата, които ми разказа?

— Несъмнено — отвърна Ремингтън. — може би има и други, които желаят смъртта ми, но малцина са в състояние да действат. А ти видя ли човека с оръжието? — Въпросът бе зададен на Джон.

— Не сър, наоколо нямаше жива душа, но няхах и време да се оглеждам. Горкият Родерик — това е сивият жребец, който трябваше да оставим, сър — куршумът близна ухото му. Той се развилия, разбира се, и дамите здравата се раздрусаха, докато усмиря екипажа. — Джон измъкна кърпичка от джоба и обърса потта от намръщеното си чело. Лицето му беше посивяло, ръцете му трепереха. — Не че се хваля, сър, ама някой по-неопитен кочияш нямаше да го обуздае.

Един от лакеите, който държеше ръката си под особен ъгъл, сякаш беше навехната, се приближи до тях.

— Да, сър, мистър Найт, той е прав. Аз изхвъркнах отзад и помислих, че каретата ще се преобърне, но Джон успя да усмири конете. Това е най-доброто каране, което някога съм виждал!

Ремингтън беше подбрал слугите си с оглед на техните умения, лоялност и готовността им за бой. Вече на два пъти през последната седмица се беше оказало, че изборът му е бил правилен. Щеше му се да е доволен от проявената далновидност, но не беше. Сърцето му бе свито.

Той сведе поглед и видя, че ръцете му се свиват в юмруци и се отпускат. Беше предоставил на своята херцогиня покрив над главата ѝ, храна и нови дрехи. След църковния обред тя щеше изцяло да зависи от него, а той я излагаше на опасност. Да, той беше мишената на тези нападения, но тя можеше да се окаже жертвата.

Той, който бе планирал всяка стъпка от отмъщението си толкова грижливо, не беше помислил за това.

А може би преди да срещне Мадлин просто не му е пукало?

— Някой да има зъб на нейна светлост? — попита Джон.

— Надали — отговори Кларк. — Повечето булки не отиват до черквата с каретата на младоженеца, ето защо подозирам, че Ремингтън е бил мишената.

Мъжете неловко се взряха в околните сгради.

— Да, знам — отвърна Ремингтън. — Не е никак приятно да разбереш, че работиш за някой, който е взет на мушка. Въпреки това се налага да ви помоля да останете, за да ни закарате вкъщи. На връщане няма да се отбиваме никъде.

Джон — обучен възрастен мъж — кимна сериозно. Лакеят не беше толкова врял и кипял, затова едва потисна усмивката си.

— Когато се върнем на Бъркли скуеър, почерпете се в кръчмата за моя сметка. Всъщност обиколете няколко кръчми. Изразете недоволството си от мен. Вижте дали по мой адрес не се носят клюки. Някой се опитва да ми мъти водата. — Ремингтън много добре знаеше кой е този някой, но искаше да е наясно какви други проблеми да очаква. — Разочарованите слуги са благодатна почва за клюки и може би някой ще ми потърси

Джон кимна, но лакеят, който беше избран заради якото си телосложение, а не заради мозъка си, възрази:

— Ние не сме разочаровани. Даже сме много очаровани.

Джон го плесна и го хвана за ръката.

— Хайде, идвай. Ще те светна.

Кларк дръпна Ремингтън:

— Лейди Гертруд намира за странно, че още не си дошъл да поздравяш годеницата си.

Ледена тръпка пробягна по гръбнака му. Ами ако опасност грози Мадлин на стълбите пред църквата? Той тръгна към нея.

— Ела — извика на Кларк. — Придружи лейди Гертруд. — Която също беше в опасност.

Неговата херцогиня се притесни от него, но на Ремингтън не му пукаше. Искаше тя да се махне от улицата.

— Мистър Найт, трябва да ви кажа нещо — отпаднало му съобщи тя.

— След церемонията — той я повлече за ръката.

— Сър, много ще се ядосате.

— Вече съм много ядосан. — Той я прекара през разтворените двери.

— Много съжалявам, сър. — Тя стисна букета с треперещите си ръце. — Бихте ли ми казали поради каква причина?

Тя питаше от чиста любезност, реши Ремингтън, и се обърна към нея в относителната безопасност на преддверието.

— Надявам се, че не си била ранена.

— Какво? Не, добре съм, въпреки че според лейди Гертруд пътуването с твоите карета е истинска авантюра. — Елинон скри лицето си в букета, после се обърна към отворените двери и зарея поглед в облаците, сякаш търсеше отговор. После проточи врат към улицата, като ли че някой рицар щеше да я спаси от този брак. — Виж, наистина трябва да ти кажа нещо.

— Знам защо се смущаваш от погледа ми — рече той и я потегли навътре.

Тя рязко вдигна глава.

При вида на сладкото ѝ, разтревожено лице решимостта му се усили. Трябваше да доведе плана си докрай. Трябваше да гарантира нейната сигурност.

Без оглед на опасността, обстоятелствата или обкръжението им Ремингтън още по-силно изпитваше нуждата да я направи своя. Трябваше да постави брачната халка на пръста ѝ, за да знае всеки мъж, че тя е забранена територия. За да го знае и самата Мадлин. Искаше с всеки свой дъх тя да мисли за него. За неговото клеймо.

За пръв път изпитваше такава несигурност с жена и това нямаше нищо общо с аристократичния ѝ произход или с факта, че я е спечелил на карти. Просто неговата херцогиня беше неуловима и му се изплъзваше. Винаги беше на път да му избяга и сякаш никое клеймо не можеше да я задържи в света му.

— Не си въобразявай, че си ми паднала в очите, защото ми показва най-сладката страст, която съм имал привилегията да наблюдавам — заговори я той с тих глас, предназначен единствено за нейните уши. Толкова скоро щеше да я има. Да я люби.

Тя издаде някакъв несвързан звук и трескаво се огледа за лейди Гертруд и Кларк.

— Те не могат да ни чуят. Нарочно ни оставиха сами. — Това поне беше вярно. Двамата бяха отделени от останалите участници в

церемонията. — Обещавам, че отново ще изживееш същата лудост... макар и не толкова сладка. Не бой се. Никога не съм наранявал жена, а ти... ти си специална. Ще бъдеш моята съпруга. — Той нежно прокара пръсти по устните ѝ. — Обещавам ти, че ще си щастлива. Вярваш ли ми?

За негова изненада речта му не уталожил страховете ѝ. Дори видът ѝ станал още по-окаян. Тя хвърли изпълнен с копнеж поглед към църковните двери, сякаш се надявала, че някой може да влезе през тях.

— Да, вярвам. Само че... Мистър Найт, чуйте ме, моля ви.

Той деликатно запуши устата и с ръка.

— След церемонията.

Тя се загледа в него, но сякаш не го виждаше. Като ли че погледът ѝ беше обърнат навътре и в последния момент търсеше бягство.

— Никой няма да ти се притече на помощ — тихичко каза той.
— Вече е твърде късно.

Тя придоби решително изражение, вирна брадичка и отсече:

— Знам. Ще ми се наложи да изпълня решението си.

— И то е?

— Ще се омъжа за теб.

Обзе го чувство на триумф. Тези думи беше чакал. Нямахше да има противене в последната минута. Неговата херцогиня щеше да изрече клетвите си и всичко щеше да мине като по вода.

— Ела тогава. — Мистър Найт ѝ подаде ръка, повеждайки я към нефа. — Дойде времето за венчавката ни.

Елинор примигна няколко пъти, за да привикнат очите ѝ с мъжделивата светлина. Таванът на църквата беше толкова висок, че не се виждаше. Няколко човека седяха на задните скамейки. Лицата им бяха скрити от сенките. Вероятно това бяха любопитни зяпачи или доброжелатели, чули съобщението на мистър Найт за часа и датата на сватбата. Със сигурност никой не се изправи, крещейки името ѝ, или това на Мадлин. И слава богу, защото тя желаше тази сватба да се състои. Грях или не, Елинор копнееше да се омъжи за Ремингтън.

Ето там. Право пред нея. Олтарът. Свещите в големите златни канделабри горяха. Пламъците им бяха точици светлина. Свещеникът, облечен в стихаря си, ги чакаше, а енорийският псалт стоеше до него. Черквата беше огромна, но на Елинор пътеката до олтара се видя твърде къса. Отлитаха последните ѝ мигове като свободна жена.

Те застанаха пред олтара. Тя вдъхна уханието на пчелен восък, лекия мирис на прах, старинност и святост. Кларк и лейди Гертруд застанаха до тях като свидетели.

Свещеникът беше възрастен мъж с очила, които едва се крепяха на носа му. Старческите му ръце с изпъкнали вени трепереха под тежестта на овехтялата Библия с кафява подвързия. Той ѝ се усмихна добродушно и мрежа от ситни бръчици покри лицето му.

— Аз съм пастор Гилбърт, мило момиче, и ще имам честта да проведа брачната церемония. — Той укорително изгледа мистър Найт. — Обичам да опознавам младите хора, които ще венчавам, и помолих да дойдете на разговор с мен, но вашият годеник не искаше да се бави. Днешните младежи са толкова заети...

— Да, точно така — намеси се лейди Гертруд. — Човек никога не знае какво може да се случи, ако сам не надзирава всичко.

— Пастор Гилбърт, може ли да видя листа с имената, които са ви дадени — попита Елинор без капчица такт.

Някой на задните пейки се изкашля силно.

— Какво? — Ремингтън я изгледа предупредително. — Да не мислиш, че ще допусна грешка? Относно женитбата си?

Елинон се изкашля нервно.

— Аз... въз... бих искала да се уверя, че всичко е наред, преди да продължим.

— Ако смяташ да създаваш проблеми... — страшно ѝ се закани Найт.

При този тон белите рунтави вежди на пастор Гилбърт се вдигнаха неодобрително. Свещеникът обви ръка около раменете на Елинон.

— Отгук, мило момиче. Ще поговорим насаме отзад.

— И аз ще дойда — обади се лейди Гертруд, след което успокои мистър Найт. — Искаме този брак да бъде напълно законен, нали?

Гърбът на Елинон настръхна, докато вървеше към кабинета на мистър Гилбърт и тя се досети, че Ремингтън я гледа гневно, мъчейки се да разбере какво е намислила. Той беше подозрителен и изпълнен с недоверие, а тя беше глупачка, щом правеше това. Но съдбата беше изрекла тежката си дума. Освен ако нещо не прекъснеше церемонията — освен ако Мадлин, Дики или херцогът не пристигнеха — Елинон щеше да се омъжи за мистър Найт.

Елинон затвори вратата след тях и грубо каза:

— Нека видя рождените свидетелства. — Когато изненадата се изписа по лицето на духовника, тя добави по-настойтелно:

— Рождените свидетелства, ако обичате. — С някакво смътно удивление осъзна, че звучи като братовчедка си във властно настроение, но „херцогинският“ тон на Мадлин винаги постигаше резултати.

Сегашният случай не беше изключение. Пастор Гилбърт отвори молитвеника си и извади малък лист с няколко надраскани имена.

— Никога не съм виждал някой да се притеснява за такова елементарно нещо. — Той пое ръката на Елинон и попита: — Сигурна ли сте, че всъщност точно това искахме да обсъдим? Може би се нуждаете от тактика за обуздаване на буйния ви съпруг? Той изглежда много властен, което може да изплаши едно младо момиче.

— Той е властен. — Елинон не обръщаше внимание на собствените си думи. — Но мен не ме е страх. — Тя видя, че е

шокирала пастор Гилбърт и побърза да замаже гафа си. — Лейди Гертруд многократно ме е поучавала как да бъда добра съпруга.

Лейди Гертруд склочи ръце и кимна набожно.

— Аха. — Свещеникът погледна старата дама над очилата си. — Много добре. Радвам се, че сте имали почти майчинска подкрепа, която да ви преведе през буйните води на брака. Елиноор погледна листчето, изцъка неодобрително и се обърна към пастор Гилбърт:

— Точно от това се боях. Тук пише Мадлин Елизабет Елиноор Джейн де Лейси. Аз съм Елиноор Мадлин Ан Елизабет де Лейси. Мадлин и Елиноор са често срещани имена в рода Де Лейси и моят безценен мистър Найт ме е объркал с братовчедка ми.

— О, боже! — свещеникът изхриптя ужасено.

— Не върви да изрека клетвите под чуждо име, нали? — попита Елиноор.

— Разбира се, че не. — Мистър Гилбърт отиде до бюрото си, разви капачето на мастилницата и написа новото име. — Това би било незаконно.

— Значи не можем да го допуснем. — Елиноор посочи вратата. — И след като сега всичко е наред, ще започваме ли?

— Да, но... сигурна ли сте, че единствено това ви тревожи?

Мога ли да отида в ада, като се представям за някой друг?

Нямаше как да зададе въпроса си, нито пък имаше сигурен отговор. Ето защо Елиноор поклати глава и се понесе към вратата. Когато отново застана до мистър Найт, той мушна ръката ѝ под своята и я стисна здраво, сякаш дори сега се боеше, че тя може да му избяга.

Елиноор го погледна крадешком. Той изглеждаше ядосан от забавянето ѝ... не го беше виждала само вчера, но дори за това кратко време беше забравила колко е красив. Висок, с широки рамене, които изпъваха черния жакет, и с дълги мускулести крака, които я навеждаха на богохулни мисли дори тук, в църквата. Русата му коса блестеше като злато. Суровото му лице я мамеше да очертае с пръст скулите и силната челюст. А устните му... искаше да ги почувства върху себе си. Светлосините му очи бяха студени, освен когато я гледаха. Тогава я изгаряха като нажежени въглени.

Този мъж беше в състояние да покори която и да е жена от елита. Ухажването му вероятно нямаше да е по изпитаните методи, но със сигурност щеше да даде резултат. Избраницата му би била готова на

всичко за него, дори ако това значеше да се опълчи срещу родителите си и обществото.

Като нея самата. Тя се женеше за него с измама и с обещанието за болезнен разрыв в не толкова далечното бъдеще. Така го искаше, че изневеряваше на собствените си принципи, но се закле, че ще си понесе последствията, каквито и да са те.

— Бракът е свето тайнство... — разнесе се звучният глас на свещеника и церемонията започна.

Елинор стисна зъби, докато пастор Гилбърт ги поучаваше да встъпят в брак „почтително, смирено, разумно, трезво и със страх от бога“. Зачуди се дали още сега няма да я порази гръм, задето омърсява светите клетви. Зачака мига, който неизменно щеше да настъпи.

— Застанете един срещу друг — нареди свещеникът. Сърцето на Елинор блъскаше тежко в гърдите, докато се обръщаше към мистър Найт, който я изпиваше с мрачния си поглед.

— Повтаряйте след мен. Аз, Елинор Мадлин Ан Елизабет де Лейси, се заклевам да слушам и да се подчинявам...

Мистър Найт се намръщи, но Елинор не му даде време да помисли за промяната и изрече с ясен глас:

— Аз, Елинор Мадлин Ан Елизабет де Лейси се заклевам да слушам и да се подчинявам... — В дъното на църквата се разнесе гръмък смях и мистър Гилбърт се огледа ядосано.

Елинор въобще не трепна.

Нито пък мистър Найт. Цялото му внимание беше насочено към нея. Сякаш я заклинаше да му се отдаде телом и духом, което тя вече беше сторила и нямаше връщане.

Той повтори клетвите си с дълбок глас, който отекна в църквата. Никой не можеше да твърди, че не е чул или не е разбрал.

— А сега ви обявявам за съпруг и съпруга — най-накрая изрече пастор Гилбърт.

Елинор беше зашеметена.

Беше го направила. Беше взела каквото искаше — когото искаше — без да се интересува дали е права, или не и щеше да си понесе последствията. Но не сега. Може би утре или следващата седмица. След известно време, когато ще е обуздала този мъж, когато ще му е показала любовта си и, може би ще го е научила да я обича поне мъничко.

Точно сега Ремингтън я наблюдаваше с хищническа усмивка. Гледаше я както прегладнял човек — вкусно и обилно ядене. Той улови ръцете ѝ, наведе се и я целуна целомъдрено по устните, но в жеста му се усещаше обещанието за много повече.

— Хей, хей, има време за това! — намеси се Кларк. — Честито и на двама ви! Ти случи на мъж! — поздрави той херцогинята.

— Знам. — Тя наистина знаеше. Зависеше от своя избор.

Мистър Найт я погледна намусено.

Лейди Гертруд потърка очите си.

— Винаги плача на сватби. Мистър Найт, бъдете добър с племенницата ми. Тя заслужава по-добра съдба от онова, което е преживяла досега.

Устата на Ремингтън се изви в гримаса, но той кимна.

— Възнамерявам да се грижа за нея.

Пастор Гилбърт ги поведе към вестиария, където младоженците се подписаха в регистъра. Елинон грижливо изписа името си под това на съпруга си. Свещеникът им благодари и те тръгнаха по пътеката. Пастор Гилбърт ги последва, а расото му се развяваше около него.

— Погледнете — подкани ги той. — Слънцето е грейнало. Какъв добър знак! Ще ви върви по мед и масло.

— След мрака идва светлината — изрецитира лейди Гертруд.

В дъното на църквата, пред парадния вход стоеше една жена. Силуетът ѝ се открояваше на бледия фон. Един поглед стигаше на Елинон да разбере, че това не е случайна гостенка. Имаше нещо познато в стойката ѝ...

Когато видя лицето ѝ, Елинон спря да диша, олюля се и се вцепени. Лейди Шапстър. Боже мили! Това беше лейди Шапстър. Добре познаваше подигравателната ѝ усмивка, котешките ѝ очи. Мащехата ѝ беше дошла, за да сее зло.

Цялата ѝ смелост се изпари. Как си бе въобразявала, че истината ще остане скрита?

— Мистър Найт — измърка лейди Шапстър и препречи пътя им. — Колко сте красив в сватбената си премяна.

— Госпожо — той се поклони и се опита да изведе Елинон навън.

Лейди Шапстър отново се изправи пред тях.

— Дойдох специално, за да присъствам на сватбата ви и трябва да се радвате. Толкова малко гости. Никакви приятели. — Тя посочи лошо облечения мъж, който дращеше нещо с калем. — Само един-двама представители на пресата.

Представители на пресата. Нещата вземаха все по-ужасяващ обрат.

— По-добре да си бяхте стояла вкъщи — каза Елинонор.

Но мащехата ѝ никога не би пропуснала шанса да навреди. Лейди Шапстър се усмихна неприятно и бавно поклати глава.

Мистър Найт гледаше ту едната, ту другата. Не разбираше нищо, но това, което ставаше, не му харесваше и той застана пред Елинонор, за да я защити от злобата на най-безскрупулната жена на света. Когато заговори, гласът му беше студен и ясен:

— Лейди Шапстър, не ви поканих и в случай че не сте схванали, изобщо не възнамерявам да ви каня където и да е. Фактът, че се появявате на сватбата ми е израз на нечувано безсрамие. За в бъдеще ви предупреждавам да ни оставите със съпругата ми на мира. — Той закрилнически положи ръка върху гърба на Елинонор и я поведе по стълбите пред църквата.

— Мистър Найт! Такава грубост и то към член на семейството. Това е признак на нечистокръвната ви порода, а вие не искате да ви се носи славата на дръвник. В края на краищата — лейди Шапстър се усмихна злорадо на Елинонор — сега съм вашата любима тъща.

Мистър Найт я удостои с бегъл поглед, сякаш бръщолевенето ѝ не го интересуваше.

— Какви ги говори тази жена? — обърна се той към съпругата си.

Елинонор искаше да побегне, но знаеше, че няма смисъл. Лейди Шапстър щеше да ѝ подложи крак. Щеше да хукне и да разтръби истината из цял Лондон. Нямахше как да избяга от справедливото възмездие. Елинонор беше победена и щеше да си плати. Не можеше да си поеме въздух и едва успя да каже:

— Тя казва, че... казва, че аз не съм Мадлин. Аз не съм бъдещата херцогиня Магнус. Аз съм братовчедката на Мадлин и нейна компаньонка. — Тя събра сетни сили за болезненото откровение. — Аз съм Елинонор.

Ремингтън се втренчи в нея и истината бавно си проправи път в съзнанието му. Парченцата на загадката се наместиха.

— Можех да прекъсна церемонията, мистър Найт — мазно каза лейди Шапстър. — Можех да ви спася от ужасната ви грешка. Не ме поканихте на бала си. Не ме поканихте на сватбената закуска. Пада ви се да сте обвързан с тази малка измамница завинаги.

— Млъквай! — изрева лейди Гертруд.

— Как изобщо смееш да си отваряш устата? — беснееше лейди Шапстър. — Ти си знаела. Не можеш да ме убедиш в обратното. Ти...

— Млъквай! — Лейди Гертруд сведе глава като дива коза, втурна се към опонентката си и я събори на земята.

Пастор Гилбърт закърши ръце. Кларк извика възмутено.

Но въпреки че устните им се движеха, Елинор ги чуваше като в полусън. Те размахваха ръце, но тя едва ги виждаше. Цялото ѝ внимание беше насочено към Ремингтън. Другото нямаше значение.

Светлосините му очи излъчваха лют мраз. Той я гледаше, сякаш тя не беше достойна да целуне земята под нозете му. Ръката му бавно докосна лицето ѝ.

— Мислех, че ти си единствената. — Шепотът му беше наситен с емоции. — Мислех, че ти си жената за мен. Трябваше да се досетя. — Пръстите му се плъзнаха по гърлото ѝ. Не я стиснаха, но тя усещаше стаената заплаха. Лицето му се приближи до нейното. — Твоето семейство е недостойно за доверие. Вече няма да повторя същата грешка.

— Седни, скъпа. — Лейди Гертруд се отпусна на канапето, отпи от брендите си и се загледа в Елинон, която крачеше нагоре-надолу, и в Лизи, която я следваше. — Мистър Найт ще се прибере, когато е готов, а тогава ти ще искаш да си спокойна и уравновесена както винаги.

Елинон дръпна завесите и се втренчи в мрака. Чернотата на нощта не беше смекчена нито от мъгла, нито от дъжд, но вятърът свиреше в стъклата и леденият му дъх близна ръцете ѝ. Тази сутрин след венчавката Ремингтън ги натовари с лейди Гертруд на каретата, а той яхна коня си, за да ги придружи до вкъщи. Уплашената Елинон се опитваше да скалпи някакво оправдание за лъжите си. Но той едва я дочака да влезе в двора и замина нататък, без дори да я погледне.

Оттогава Елинон само седеше на прозореца и го чакаше, но от него нямаше ни вест, ни кост.

— Какъв смисъл има да съм спокойна и уравновесена както винаги, когато мъжът ми копнее за друга?

Лейди Гертруд оправи бургундско червения кашмирен шал, метнат на коленете ѝ.

— Наблюдавала съм ви заедно. Може би той иска да притежава за съпруга херцогиня, но в леглото иска теб.

Елинон се обърна и застана лице в лице със старата дама.

— Бях изоставена от съпруга си в деня на сватбата. И няма как да не забележа, че това не вещае добро за бъдещия ни семеен живот. — Някак смътно тя съзнаваше, че разиграва театър. Е, след събития като днешните можеше да си позволи да драматизира, нали?

— Дрън-дрън, тра-ла-ла. — Лейди Гертруд махна пренебрежително с ръка. — Той ще се върне.

Елинон отново закрачи напред-назад. Беше се преоблякла за сватбената закуска, на която освен нея самата присъстваха Кларк и лейди Гертруд. Бяха си побъбрили по различни незначителни теми и се смутиха един-единствен път, когато Кларк спомена колко ще съжالياва съпругата му, че не е присъствала на венчавката. След това той веднага

беше избягал и през целия дълъг следобед Елиноор не спря да крачи, да чака — и да си спомня. Преоблече се за вечеря с напразната надежда, че Ремингтън ще се върне.

Е, това не се случи и сега тя беше на прага на отчаянието. Бриджпорт влезе в стаята и донесе още една чаша с бренди за милейди и влажен компрес, с който старата дама да охлади пламналото си чело.

Докато наблюдаваше странния ритуал, спомените на Елиноор се събудиха. Смътно видя как лейди Гертруд стои над простряната ѝ мащеха.

— Госпожо, правилно ли си спомням? Наистина ли забихте кроше на лейди Шапстър?

Бриджпорт едва удържа усмивката си.

— Нанесох ѝ удар с глава. Когато човек е дребен като мен, използва каквото му е дал господ. — Лейди Гертруд разтри челото си. — И много се радвам, че го направих. Отвратителна усойница.

— Благодаря ви, че се застъпихте за мен. Вероятно това бе най-смелата постъпка, на която съм била свидетел. — Мислено Елиноор видя как пастор Гилбърт и Кларк помагат на мащехата ѝ да се изправи. Лейди Шапстър беше изтупала полите си, отпращайки с груб жест загрижените джентълмени. Злобата ѝ не бе намаляла ни най-малко. Без съмнение тя винеше Елиноор за претърпяното унижение и тепърва щеше да си отмъщава.

— Ще желае ли мадам чаша ободряващ чай? — попита Бриджпорт.

Елиноор се сепна при мисълта, че той говори на нея. Тя беше господарката на дома и всеки слуга знаеше как точно се е оженила за мистър Найт. Клюката сигурно беше обиколила цял Лондон.

— Не, благодаря, Бриджпорт. Ще се заема с бродерията си.

Бриджпорт изглежда сурово Лизи, която сега ближеше пантофките на Елиноор.

— Мадам ще желае ли да прибера кученцето?

— Не. — Елиноор се наведе и почеса Лизи под ушите. — Тя ми доставя радост.

Бриджпорт сподави въздишката си.

— Отлично, мадам. Бих желал да ви уверя, че когато мистър Найт се прибере, ще прибера животинката до сутринта. Не бива да се притеснявате за добруването на палето.

— Благодаря, Бриджпорт, много мило от твоя страна.

Икономът обаче не си тръгваше.

— Мадам, ръкоделието ви е тук, на масата. Ще изпратя някой слуга да донесе още свещи.

Елинор предполагаше, че и той, подобно на лейди Гертруд, желае тя пак да бъде спокойна и уравновесена. Дори Лизи я погледна умолително с големите си влажни очи. Проблемът със самообладанието беше, че хората очакват от теб да го проявяваш и когато не искаш. Елинор се предаде на неизбежното и седна. Лизи незабавно легна в краката ѝ. Лакеят донесе свещите. Бриджпорт ѝ подаде бродерията, поклони се и дискретно се оттегли.

Елинор погледна към ръкоделието в ръцете си. Това беше ковъор за Магнус Хол в Съфък. Досега беше ушила четири такива. Оставаха ѝ още дванайсет и точно сега не ѝ пукаше дали въобще ще ги довърши.

Все едно колко се опитваше, не можеше да изтрие образа на Ремингтън от съзнанието си. Триумфът му, когато я беше целунал след изричането на обетите. Неверието му, когато мащехата ѝ го беше информирала за измамата. Презрението му, когато осъзна истината. Не се беше оженил за херцогиня. Беше се оженил за една нищо и никаква жена и всичките му излияния, че я иска — само нея — се оказаха крещящи лъжи.

Да, и той беше излъгал. Той имаше не по-малка вина.

Да де, но тя знаеше, че Ремингтън ѝ говори лъжи. Почти не смееше да се надява, че той наистина я желае.

Не „обича“. Не беше толкова самоуверена. Но „желае“.

— Трябва да спреш да се тревожиш — посъветва я лейди Гертруд. — Какъв е смисълът да се поболеееш? Мистър Найт е мъж. Мъжете са просто устроени същества. Щом се прибере, ще го посрещнеш без укор, ще се усмихнеш, ще пофлиртуваш и той скоро ще запее друга песен.

Елинор заби иглата в канавата.

— Простете, милейди, не искам да съм нетактична, но не постъпвахте ли така с покойния си съпруг?

За нейна изненада лейди Гертруд въобще не се подразни. Вместо това потъна в размисъл.

— Разликата е в мъжа. Някои мъже не струват пукната пара. Те са отвратителни задници, на които никоя жена не може да угоди.

Съпругът ми беше от тях. Мистър Найт е различен. Той в никакъв случай не е добричък. Забележи, въобще не твърдя подобно нещо. Но в него има зрънце чест. Не знам защо толкова силно искаше да се ожени за Мадлин, но все още твърдя, че след трудното начало съюзът ви ще просъществува.

Лизи скочи на крака и яростно се втренчи във вратата. Лейди Гертруд махна широко с ръка и извика.

— Чувам ви. Мистър Найт, вие ли сте?

— Не, и никога няма да бъда. — Херцог Магнус влетя в стаята. Лицето му бе като буреносен облак.

Безпомощният и разсърден Бриджпорт го следваше по петите. Той се плъзна към Елинол и прошепна:

— Извинете, мадам. Той се промъкна покрай мен, преди да съобщя името му.

Тя го потупа по ръката и погали наеженото куче.

— Не се тревожи. Магнус е свикнал да прави каквото си иска. — Дори когато желанията му противоречаха на здравия разум.

— Здравей, Магнус — каза лейди Гертруд. — Намерил си кога да дойдеш.

— Тръгнах още в секундата, когато чух, че Найт и Мадлин ще се женят — отвърна херцогът и смръщи чело.

— Но... но... — Елинол го гледаше объркано.

— Къде е онова копеле? Къде е? — Магнус спря и се огледа. — Елинол, Гертруд, радвам се да ви видя и тям подобни, но къде е Мадлин и къде е тоя негодник, който се е оженил за дъщеря ми с такава неприлична бързина?

— Би трябвало да знаеш къде е Мадлин — тросна се Елинол. — Тя е на приема у мистър Ръмбилоу.

— И каква работа има там? — попита Магнус? — Този човек е подозрителен тип, който не заслужава и капчица доверие.

— О, боже! — Сърцето на Елинол се сви. — Когато чухме за Играта на века, Мадлин реши да отиде, за да те спре. Не искаше да проиграеш кралската тиара.

— Не знаех, че си бил готов на такава глупост — намеси се лейди Гертруд.

— Защото не е вярно. — Магнус поклати глава, сякаш не беше чул добре. — Не съм ходил на приема му. Цялата история смърдеше до

небесата, а и да не беше така, тиарата не е моя, за да я залагам.

Какво би спряло човек, проиграл собствената си дъщеря, да заложи безценното притежание на рода Де Лейси? Звучеше нелогично, но Елинор не се съмняваше, че чичо ѝ говори истината. Той беше херцог до мозъка на костите си: уверен, че е добре приет навсякъде, безцеремонен и шумен, с розови бузи и силен глас, който винаги гърмеше. Магнус отиде при лейди Гертруд и надникна в чашата ѝ.

— Бренди. Хубаво. И аз ще изпия едно. — Той се отпусна в един стол, който изскърца под тежестта му. — Ама че глупаво куче имаш, Елинор. — Той щракна с пръсти на Лизи, която го доближи предпазливо и подуши ръцете му, после се остави да я погалят. — Бива ли го за нещо? За лов например?

— Искрено се съмнявам — усмихна се Елинор — но тя е много сладка и обожава мистър Найт.

— В такъв случай никак не е умна — отбеляза Магнус.

Лизи се врътна обидено и се върна при спасителката си.

— Както виждаш, не си прав — отвърна Елинор и почеса Лизи зад ушите.

Бриджпорт донесе на херцога бренди, после очевидно реши, че и Елинор трябва да пийне нещо силно, защото ѝ подаде една чашка с кехлибарената течност.

Елинор се зачуди дали изглежда толкова сломена и пое чашата. После освободи Бриджпорт, който излезе и затвори вратата след себе си.

— Все пак Мадлин ожени ли се днес? — попита Магнус след една щедра глътка.

Преди да отговори, Елинор също отпи. Задави се, изкашля се и отговори:

— Не съвсем, чичо.

— Не съвсем ли? Няма такова нещо като да си малко женен. Или е съпруга, или не е.

Лейди Гертруд се изкикоти.

— Което си е право, право си е.

— Доколкото ми е известно, Мадлин не е женена. — Елинор облиза пресъхналите си устни. — Вместо това аз се омъжих за мистър Найт.

Магнус се опули насреща ѝ и по лицето му се разля широка усмивка.

— Браво, момичето ми, страхотно си се справила! Открай време знам, че си готова на всичко за братовчедка си, но нямах представа, че ще дръзнеш да вземеш мъж като Найт.

— Аз съм не по-малко изненадана от тебе, чичо — сдържано отвърна Елинор.

— Как убеди младежа? — Магнус ѝ намигна. — Или е по-добре да не питам?

— Магнус, ти си абсолютен дръвник — отвратено заяви лейди Гертруд.

За изненада на Елинор херцогът се изчерви.

— Не съм дръвник. Елинор е красавица, а Найт не е сляп.

Елинор ги прекъсна преди дискусиата да е навлязла в още по-интимни подробности.

— Не съм впримчила мистър Найт, както ти намекваш, чичо. Той дори не знаеше коя съм.

Магнус я зяпна неразбиращо.

— Той ме мислеше за Мадлин — поясни Елинор.

Минаха няколко мига, преди Магнус да схване за какво става дума. После той се плесна по коляното и ревна гръмогласно:

— Бива си я тая шега! Не знаел коя си, а? Сбъркал е момата, ха-ха-ха! О, с какво удоволствие ще го разтръбя навсякъде!

— Магнус, недей! — Лейди Гертруд се изправи на стола си. — Мистър Найт е много сърдит на Елинор. Не стига, че историята ще бъде по вестникарските драсканици! Да не подклаждаме гнева му и с твоите подигравки!

— Сърдит е на Елинор, а? Да, разбирам го. — Магнус гаврътна брeндитo си и постави чашата на масата. — Е, дори и да бях изкушен, мисията по възстановяването на семейното богатство ме зове извън Лондон. Точно затова се забавих толкова. — Той се намръщи. — Въпреки че благодарение на нашата малка Елинор семейното богатство май е непокътнато. — Той помълча и добави весело. — И все пак преговорите са започнати и аз няма да ги изоставя.

Въпреки че Магнус не им беше доверил нищо, Елинор знаеше, че той има план как да измъкне Мадлин от натрапения ѝ брак. Убедени, че той ще проиграе безценната тиара, братовчедките бяха

решили, че Мадлин трябва да го последва инкогнито в бърлогата на греха и хазарта. Доколкото Елинонр знаеше, през живота си Магнус не беше свършил и едно нещо като хората. Затова тя попита:

— Какво ще предприемеш, чичо?

— Ще подновя стария бизнес. Тъжно нещо. — Той се размърда неспокойно на мястото си и придоби сериозен вид. — Тепърва ще си проличи дали съм успял. И да не съм, голяма работа.

Елинонр не му повярва, но си имаше достатъчно грижи и без неговите.

— А сега, момичета, кажете ми в какво сте се забъркали — нареди той.

Когато Елинонр привърши разказа си, Магнус сложи ръце на коленете си.

— Е, мътните ме взели. Прощавайте, дами! — Той объркано поклати глава и попита Елинонр: — Значи си се оженила за мистър Найт вместо Мади?

— Да, чичо.

— И онази мръсница мащехата ти те е изпортила?

— Да, чичо.

— Така и не разбрах какво е намерил брат ми в нея. В живота си не съм виждал по-голяма вещица. — Той потърка лицето си и добави, вече по-тихо: — Но какво друго да очакваш от брат ми? Този негодяй... — Магнус се изправи.

— Елинонр, въъ, знаеш ли защо не възразих, когато Мадлин те доведе къщи?

— Ами... никога не съм се питала. — Защото, щом Мадлин решише нещо, баща ѝ обикновено нямаше избор. Но той беше херцогът. Стига да поискаше, отдавна да е вгорчил живота ѝ. Вместо това я щипеше по бузките и се отнасяше към нея със същото безразличие, което проявяваше към дъщеря си.

— Боях се, че ако останеш там, ще си отидеш скоропостижно. Ще се изгубиш в гората... ще паднеш по стълбите...

Лейди Гертруд си пое дъх:

— Мислиш, че мащехата ѝ е убийца?

— Мисля, че е по-добре човек да си няма вземане-даване и с брат ми, и с жена му. — Магнус я изгледа непреклонно.

Два чифта очи се впиха в Елинонр, която се размърда неспокойно.

— Връщам се в клуба си, а утре заминавам за Съсека — Магнус се надигна от стола. — Гертруд, наглеждай племенницата ми.

— Това и смятам да правя.

Лизи изляя.

Магнус я хвана за муцуната и я погледна в очите.

— Да, и ти също. — Той целуна Елинор по челото. — Поздравления по случай сватбата ти, скъпа. Не се оставяй на мистър Найт и помни: ти си по-силна от лейди Шапстър. Фрасни я по носа и сто на сто ще я нокаутираш.

Трогната от неговата загриженост, Елинор отговори:

— Благодаря ти, чичо. Ще го запомня.

Елинор се събуди изведнъж и се загледа в среднощния мрак. Сигурно, това беше цветът на самотата. Единствено оранжевият отблясък на жаравата в огнището осветяваше огромната спалня на Ремингтън, в която тя спеше... сама.

Все едно какво си беше представяла или за какво бе мечтала, мъжът ѝ не се беше върнал в къщата на Бъркли скуеър.

Тя се раздразни от собствените си изпълнени с копнеж илюзии, подходящи за някоя стара мома. Леглото беше високо, колоните му се губеха в мрака. В ъглите му бяха окачени кадифени завеси, матракът беше мек и пухкав. Когато влезе тук, Елинор намери една копринена нощница с дантелена гарнитура в долния край на леглото. Беше си я облякла с надеждата, че той ще се върне. Сега луксозното одеяние чувствено се триеше в хладната ѝ кожа.

Добре де. Нямаше да носи проклетото нещо завинаги. Памукът беше много по-практичен зимно време, фланелената нощница беше единственото, което държеше топло. Разбира се, ако Ремингтън благоволи да сподели леглото ѝ, тя щеше да е облечена само в горещото си желание.

Глупави копнежи. Кога беше изгубила почва под краката си, отдавайки се на мечти и самоизмами?

Тя се плъзна от леглото и отиде боса към огнището. Щом не можеше да заспи, поне да се порадва на веселите, пращящи пламъци.

Тя коленичи пред камината и първо хвърли няколко съчки, после добави дебели цепеници, които да поддържат огъня през остатъка от тази безкрайна нощ. Загледана в жълтите и червени пламъци, тя се зачуди дали Ремингтън ще се върне някога. Може би щеше да изживее живота си сама — девица, изоставена от мъжа си през първата брачна нощ.

Ако съдеше по убийственото му изражение тази сутрин, Елинор щеше да извади късмет, ако въобще оцелее. Тя не го познаваше. Никой

не го познаваше. Въпросите, които лорд Фанторп ѝ беше задал, започнаха да я тормозят. Кой беше мистър Найт? Откъде беше?

Струваше ѝ се, че съзира у него наченки на доброта... но това беше преди. Преди да го предаде.

Течението донесе миризма на тютюн, карти, стара кожена тапицерия. Елинор настръхна. Тя вдигна глава и погледна към креслото отдясно.

Там — черно петно на черен фон — се изтягаше мистър Найт. Той още беше със същия костюм от сутринта, но жакетът му го нямаше, а сатенената жилетка беше разкопчана. Беше разгърден. Елинор виждаше загорялата кожа на врата му и гърдите му, обсипани с косъмчета. Чертите му бяха същите — сурови и застинали в маска, но по брадичката му беше набола брада. Грижливо поддържаната фасада на изискан джентълмен беше отстъпила място на по-честен и недотам цивилизован образ: на безмилостен господар на улицата.

Той беше потънал в мълчание. Докато я наблюдаваше, златните пламъци се отразяваха в очите му.

Тя се изправи и застана лице в лице с него.

— Мислех те за самата невинност — подхвърли той, все още небрежно изтегнат в креслото.

Ремингтън беше тук. Говореше с нея. Възелът в гърлото ѝ се разхлаби.

— За какво говориш?

Той махна с ръка към нея и разпери пръсти, сякаш за да я сграбчи.

— Това например. Седиш пред огъня, за да видя как тялото ти прозира през нощницата.

Елинор незабавно понечи да се отдръпне. Гласът му я закова на място.

— Недей. Остани, където си. Не съм казал, че ми е неприятно.

— Няма да стоя мирно, докато ти ме зяпаш и обиждаш.

— Напротив. Аз съм твой съпруг и имам право да гледам това, за което платих скъпо и прескъпо. — Светлите му очи блеснаха с дяволски пламък. — Би трябвало да се гордееш с тялото си. Гърдите ти са свършени — заоблени и стегнати. — Погледът му я изяждаше. — И имаш страхотен задник.

Ръцете ѝ не знаеха кое да прикриват първо. Огънят нагорещяваше коприната откъм гърба и, а погледът му я нагорещяваше отпред.

— Бедрата ти... бедрата ти са направо божествени. Стройни, но силни. Когато яздиш — толкова си грациозна на седлото — мога да мисля единствено за това как ще се движиш под мен.

— Мистър... Найт! — Колко жалък и нелеп беше отговорът ѝ...

Той взе една чаша, пълна до половина със златиста течност, поднесе я към устните си, отпи и я постави обратно на масичката до креслото.

— Има един чудноват американски обичай, който ще те помоля да спазваш. Аз съм твой съпруг. Отсега нататък ще делим едно легло. Казвай ми Ремингтън.

Това поне беше лесно, реши тя.

— Нямам нужда от сарказма ти... Ремингтън. — За своя изненада Елинон потрепери от звука на името му, изречено от собствените ѝ устни, сякаш му беше позволила толкова голяма интимност, че никога нямаше да бъде отново същата.

Когато цепениците пламнаха, тя видя лицето му по-ясно. Веждите му бяха черни и прави. Огънят се отразяваше в ледено сините му очи. В кожата между носа и устата му бяха вдлъбнати дълбоки линии. Ремингтън приличаше на дявол — гладен дявол.

Тя отново започна да отстъпва назад.

Гласът му беше толкова зловещ, сякаш беше проговорил самият мрак:

— Остани. Настоявам. Харесва ми как коприната прилепва към бедрата ти и как зърната на гърдите ти стърчат под тънкия плат.

Гласът му беше тих, сякаш той шепнеше на себе си, но всяка дума беше съблазнителна като докосване. Нямаше значение кой е Ремингтън и откъде е. Тази нощ той не бе обладан от враждебност, а от похот. Дамите не биваше да се поддават на долните плътски нужди. Определено не трябваше да изпитват подобни низки страсти. Но Елинон овлажня между краката, а зърната я наболяваха. Цялото ѝ тяло се гърчеше от копнеж. Искаше да избяга... но не далеч, а към и със него.

Откри, че е заела съблазнителна поза: единият крак напред, раменете назад, гърбът извит. Той още я желаше и инстинктите ѝ

подказваха, че нищо друго няма да ги обвърже така, както правенето на любов.

— Моля те, нека ти обясня поведението си.

— Поведението ти? Искаш да кажеш защо се омъжи за мен? — Той се изсмя мрачно. — Не се нуждая от обяснения. Много добре разбирам защо. Заради парите ми.

— Не е вярно! — извика тя, възмутена от факта, че на някой може да му хрумне подобна идея.

— Моля те, спести ми подробностите. Не си слагай още един грях на душата. Че какви други мотиви би могла да имаш? Определено не си се омъжила за мен по любов. Любовта не би те противопоставила на нуждите ми.

Тя се сви под презрителния му поглед. Но тъй като лесно беше усвоила навика да говори истината, отвърна:

— Не съществува нужда да се жениш за херцогиня, а аз не се нуждая от богат мъж. Разказвала съм ти. На шестнайсет можех да взема дъртак, флашкан с пари. Сега щях да бъда богата и весела вдовица.

— На шестнайсет едно момиче е склонно да очаква рицар на бял кон. На колко години си, скъпа?

Гадняр!

— На двацет и четири.

— Че ти направо си стара мома. Вече си била отчаяна, а аз представлявах идеалната плячка! Е, мила моя — той погали ръката ѝ, — ако планираш да ме убиеш, за да присвоиш богатството ми, считай се за предупредена. И преди коварното ти семейство се е опитвало да ме убие. Пазя много добре гърба си.

— Кой се е опитвал да те убие? — Тя издърпа ръката си от неговата. — Ти да не си се побъркал?

— Може би тази вечер съм леко луд. — Пръстите му се сгърчиха, сякаш искаха да я сграбчат, да я дръпнат към него и да не я пуснат никога повече. — Повиках човека, който ви наблюдаваше с братовчедка ти — бъдещата херцогиня.

— Искаш да кажеш, който ни е шпионирал с братовчедка ми.

— Който ви шпионираше — благородно склони Ремингтън. — Стигнахме до съгласие, че трябва да сте се разменили заради

провинциалното увеселение на мистър Ръмбилоу. Херцогинята е там, нали?

— Мисля, че да, но досега вече трябваше да е пристигнала. Много се притеснявам за нея.

— Толкова се притесняваш, че открадна годеника ѝ.

И Елинон можеше да жестока и безскрупулна.

— Мадлин не даваше пукната пара за теб.

— Виж, за това ти вярвам. — Той се напрегна като звяр, готвещ се за скок. — Казваш, че щяла да одобри твоята находчивост. Сигурно си права. Сигурно това е нормалната женска реакция. Сигурно си била натоварена с поръчението да ми кажеш, че тя ще закъснее.

— Не. Планът да се представя за нея беше изцяло на Мадлин. — Елинон си пое дъх, а на лицето ѝ се четеше смущение. — Ти така деспотично нареди тя да се яви при теб незабавно, че се страхувахме от ужасното ти отмъщение, в случай че не се подчиним на волята ти!

— Не тая такава злост.

— Човек, който си търси съпруга на масата за пикет, сигурно не е наред.

— Хм. — Ремингтън потърка брадичката си. — Да. Може би прекалих със заповедническия тон.

— Най-сетне да чуя от теб нещо смислено — каза Елинон. После, защото вече не можеше да се удържа, тя попита: — Ти къде беше?

— В теб заговори истинската съпруга. — Той притвори очи, сякаш се забавляваше. Но за чия сметка? — И като истински английски съпруг, аз бях в клуба си, където играх на карти и мислих. Знаеш ли какво измислих?

Елинон не знаеше, но подозираше, че то няма да ѝ хареса.

— Не.

— Женени сме. Изрекохме клетвите си пред бог и свидетели. Женени сме необратимо, като най-възрастните двойки в Лондон. Разводът ще отнеме години, цяло състояние и парламентарен акт. Няма основания за анулиране. Няма вратичка за бягство. Женени сме.

— Знаем. Аз...

— Недей ме обижда! — Ръката му разряза въздуха като нож. — Недей ми казва, че съжеляваш. Ти ме манипулираше всяка секунда, докато бяхме заедно с уж невинното си изчервяване и безмълвното

обожание в погледа ти. Въобразявах си, че съм спечелил всичко... херцогиня, която мога да обичам, и сладко отмъщение. Вместо това — той стисна юмрук — нямам нищо.

Тя не беше нищо. Тя бе една Де Лейси. Елинон изправи рамене:

— Имаш всичко. Имаш повече, отколкото хората могат да мечтаят.

— Осветли ме, мило момиче. Какво толкова имам? — Циничният му поглед се впи в нея и тя забрави мислите си.

— А-а-а... здрав си.

Той се изсмя остро и Елинон се хвана за сламка:

— Без здраве човек е за никъде. Богатството ти е непокътнато, нали?

— За твое облекчение, да.

— Ти си млад, красив, умен... — Тя си пое дъх и си позволи невероятната дързост да добави. — И имаш мен.

Той се събу и един по един метна кожените си ботуши към вратата. Елинон подскочи, когато те се удариха в дървото и ключалката изтрака.

— Ах, да. Моята мила женичка, която ме направи за посмешище пред цял Лондон. Лондон ли казах? Цяла Англия! Знаеш ли какво приказват за мен в клуба?

Под маската на обидите и сладострастните му атаки тя не бе усетила чувствата му. Той беше гневен. Унижен.

— В клуба казват, че миризмата на английската катеричка е подлъгала американския петльо да падне в тигана.

Елинон беше шокирана. Дори по време на пътешествието не бе чула такава вулгарност.

— Това е ужасно. Как смеят да се изразяват така! Какъв нецензурен език!

— Те са мъже. Мъжете говорят така.

Елинон осъзна, че Ремингтън е повече от ядосан. Той беше бесен. Тя почти виждаше вълните на гняв, които обливат горещите му гърди.

Горещите му гърди. Те сигурно щяха да я стоплят, ако се гушнеше в тях.

— А ти какво отвърна?

— Засмях се. Казах им, че са прави. Казах им, че съм бил толкова хлътнол, че бях готов на всякаква цена, за да се намъкна под полите ти.

Дланите ѝ внезапно овлажняха и тя ги изтри в копринената си нощница. Топлината, която я обля, не беше просто смущение. Не беше и от камината.

— Правил си се на непукист.

— Говорех истината. — Устните му, вълшебните му, великолепни устни, се извиха в иронична усмивка. — Откакто те срещнах, мога да мисля единствено за гърдите ти, за бедрата ти, за... катеричката ти. — Той погали въпросното място и тя потрепери. — И по-лошо: интересувах се от твоето настроение, твоето щастие, твоето удоволствие. Нищо чудно, че главата ми беше празна, когато се оставих да ме отведеш до олтара.

Устата ѝ пресъхна. Той беше заявил ясно намеренията си. Щеше да я обладае, да я направи своя независимо от волята ѝ.

Той беше в правото си, защото бе неин съпруг. Но какво значение имаше правото, когато ставаше дума за нейното тяло, което този звяр поглъщаше с див поглед?

— Ти каза, че си ме вземал за херцогиня, която можеш да обичаш, но говореше на мен. Гледаше мен. Все още можеш да ме обикнеш.

— Не. Бих могъл само ако беше херцогиня. — Отговорът му прониза сърцето ѝ и тя най-накрая се опита да побегне. Той посегна и я сграбчи. — Но аз те желая. Освен това си ми съпруга. — Той улови погледа ѝ. — Ти си моя.

Сърцето ѝ заби бавно и силно. Гърдите ѝ се повдигаха и спущаха, докато тя се мъчеше да си поеме дъх. Ремингтън я желаше. Той имаше всяко право да я обладае, да я превърне в играчка за желанията си и тя не се съмняваше, че ако побегне, той ще я догони.

Но краката едва я държаха, изпитваше немощ... и го желаше. Само ако не беше такава страхливка. Той беше опасен за нея, но как точно?

— Ела тук.

Преди две нощи гласът му я беше милвал любвеобилно, но сега не му беше до такива нежности.

— Ела тук — повтори той и я придърпа в обятията си — и плащай цената за измамата си.

Тя се олюля и го погледна. Защо да се съпротивлява? Още първия път, когато го бе зърнала, той я беше оплел в мрежите си. Тя така и не пожела да се измъкне от неговия плен. И все пак, да поеме този мъж в себе си — това беше необратимо отдаване.

— Ти, малка глупачке! — Той я намести в скута си, дръпна нощницата ѝ нагоре, обърна я с лице към себе си и голите ѝ крака се притиснаха в бедрата му. — Твърде късно се сети да се плашиш.

В това отношение беше прав. Тя се притискаше до мъж, гневен на съдбата си, полудял от похот, а от нея зависеше да го обуздае.

И все пак той беше облечен. Тя — не. Тя беше уязвима. Той — не. Грубият плат на панталоните му дращеше нежната сърцевина между бедрата ѝ. Той намести дупето ѝ точно върху чатала си и се раздвижи нагоре-надолу. Тя усети твърдата му мъжественост. Цепката ѝ овлажня и отново започна да пулсира.

Той нагласи ръцете ѝ върху раменете си и Елинор застана по-стабилно. Лицето му беше точно пред нейното, очите му я изпиваха. Тя се опита да скрие изражението си, защото не искаше той да разбере, че я е възбудил само с докосването му.

Напразно, понеже постоянното движение напред-назад я накара да се вкопчи здраво в него.

— Помниш ли какво ми каза онази нощ? — попита той.

Елинор се изкушаваше да излъже, да каже „не“, но не можеше да се съсредоточи. Не и докато той я люлееше така.

— Помня.

— Каза ми, че искаш да извадиш члена ми и да го окъпеш в устата си.

Желанието ѝ растеше главолмно. Стана ѝ трудно да диша и още повече да мисли. Сега тя се люлееше сама.

Той обгърна с една ръка дупето ѝ, насърчавайки тласъците ѝ, а с другата я помилва по гърдите.

— Но не ти позволих. — Пръстите му очертаха формата на нежните възвишения. — Вместо това аз те окъпах с устата си.

— Да. — Споменът за насладата допринесе за сегашното ѝ удоволствие и тя изгуби представа кое е минало и кое — настояще.

— Сега ще бръкна с пръст там — той се позасмя. — В катеричката ти. — Ръката му се плъзна под копринената нощница и потъна в гънката на дупето ѝ. Пръстът му се завъртя около горещия вход на тялото ѝ. — Тогавя също беше влажна.

Елинор се опита да събере коленете си, но той ѝ пречеше и тя не направи нищо, като се изключи, че движението още повече възпламени сетивата ѝ.

Пръстът му се плъзна надълбоко в хлъзгавата цепка, галейки мекотата ѝ бавно и ритмично.

— Толкова си стегната. Когато вкарам петльото си вътре, ти ще го поемеш бавно. Но веднъж вляза ли, нищо не може да ме спре.

— А дали ще искам да спираш? — Тя едва успя да произнесе думите.

— Така ми се струва. Ти си силна жена, а аз ще проникна в тялото ти, ще те направя моя.

Силна жена. Той я мислеше за силна!

— Дали ще ти хареса да те контролирам, да определям ритъма, да те науча що е наслада?

Не ѝ се мислеше. Просто искаше да се остави на удоволствието.

— Каж ми — заповяда той. — Искаш ли да проникна в теб? Искаш ли да познаеш блаженство, което никой друг няма да ти даде? Искаш ли да те любя всяка нощ, докато ти не заживееш в свят на райски наслади и всичките ти мисли да са за мен?

Думите му бяха пълни със заплаха, не със съблазън.

Да, но в същото време едната му ръка милваше гърдите ѝ, а другата се движеше в нея. Той наблюдаваше лицето ѝ, улавяйки мислите ѝ, както орел улавя плячката си.

— Каж ми.

— Искам те. Затова... — Но преди да продължи мисълта си, преди да обясни защо се е оженила за него, той изтегли пръста си.

Тя изхленчи, завладяна от разочарование.

Тогава, бавно и постепенно, той отново плъзна пръста си в нея. Но този път Елинор потрепери от неловкост. Натискът му се усили и тя застина, боейки се да помръдне, защото болката заплашваше да я разкъса.

— Два пръста. Проправям място за себе си. — Той ѝ се усмихна, оголвайки зъби. — Но май аз върша цялата работа. Ти защо не...

Тя затаи дъх, чудейки се що за изискване ще ѝ отпрати.

— Я ме целуни!

Да го целуне ли? Незначителна интимност, но толкова важна. Лице в лице, уста в уста, дъх в дъха...

— Целуваш се отлично — измърмори той. — Като влюбена жена.

Тя стреснато си пое въздух. Той не го знаеше! Не беше възможно. Нямаше откъде. Беше я обвинил, че се е омъжила за него заради парите му и за своя изненада Елинор откри, че предпочита той да мисли така, вместо да узнае истината: че тя го желае и обича — от дъното на глупавото си сърце.

Не, не искаше Ремингтън да си дава сметка за това, защото така щеше да стане уязвима за мъченията му. Тя виждаше, че той се е замислил. Може би осъзнаваше, че е напипал истината. Не, такъв вариант не я устройваше.

Ето защо тя сграбчи ризата му с юмруци и се наведе към него. В последния миг Ремингтън затвори очи и се отдаде на страстта. Тя впи устни в неговите. Небръсната му брадичка одраска нежната и кожа. Тя го близна с език. Вкусът му беше възхитително мъжествен — на мента

и бренди — и с целувката си тя му показва любовта си, която иначе не смееше да признае.

Той отново пъкна ръка под дупето ѝ и я повдигна. Устните му се раздвижиха срещу нейните, думите му излязоха като дихание в устата ѝ:

Нагоре-надолу.

— Но пръстите ти... — Той обсипа лицето ѝ с целувки, но дори това не я разсея. — Ами ако боли?

Той се отдръпна лекичко, колкото да се усмихне подигравателно.

— Ами ако не боли?

Нагоре-надолу.

Тя внимателно се повдигна и се наниза на пръстите му. Някак си движението я облекчи и напрежението в нея поотслабна.

Тя отново се повдигна, чувствайки как възбудата я обзема постепенно.

— Засега стига — прекъсна я той. — Нямаме повече време. — Изведнъж ръцете му я притиснаха здраво към него и той се изправи.

Елинон зърна лицето му на светлината от огъня, преди той да се извърне и изражението му я уплаши. Всичко, което бяха преживели заедно, беше лъжа. Той не беше цивилизован дивак. Той беше просто дивак, който щеше да си устрои пиршество с нея.

Тя обвини крака около кръста му и той я понесе към леглото.

Елинон се притискаше към него от страх, че той ще я изпусне и когато Ремингтън я положи на хладните чаршафи, по тялото ѝ пробягна тръпка.

— Мистър Найт... Ремингтън... моля те. — Тя се надигна на лакът, докато той сваляше ризата си. Цялото му тяло беше мускули: широките му рамене, коремът. Тънка ивица златни косъмчета се спускаше от гърдите към панталона му, като мъх по праскова. Светлината на огъня милваше тялото му, както на Елинон ѝ се искаше да направи. Той разкопча бричовете си и ги изу. Тя извърна глава.

— Боиш ли се? — Гласът му беше натезал от подигравка. — Така и трябва да бъде. Много съм ти сърдит. И тъй като не ми е в природата да наранявам жени, ще те докарвам до оргазъм — отново и отново.

— Може би наложниците не са ми обяснили правилно. Оргазмът нещо неприятно ли е? — подигра го тя, гледайки го право в очите. Но

колкото и да се опитваше да се концентрира единствено върху изражението му, не можеше да пренебрегне силата на издължените му черти, мускулите на плоския му корем... грамадната му ерекция. Гладката кожа на члена му пламтеше, главичката беше почервенияла от притока на кръв, а дължината му, о, дължината му беше невероятна.

Боже господи!

Той се покатери на дюшека и се настани между краката ѝ.

Ръката ѝ беше привлечена от мъжественото му копие като магнит. Тя прокара пръсти от върха до основата, наслаждавайки се на изпъкналите венички и извивката му, на стоманената му сила под коприненогладката кожа.

— В харема видях картини и статуи, но твоят е наистина нещо забележително!

Той се подпря на ръце, затвори очи и започна да трепери конвулсивно, докато тя си играеше с члена му.

Наложниците се оказаха прави — мъжете обичаха да ги гаят, а тя обичаше да го докосва.

Когато Ремингтън впери поглед в нея, в сенчестите дълбини на очите му нямаше нищо ледено. Те горяха. Той гореше. Ръцете му уловиха внимателно нощницата ѝ и я разкъсаха. Прекрасната дантела устоя, но коприната се предаде с тънък, режещ звук.

Коприна и дантели, луксозни и красиви неща, които той съсипа, сякаш тя не ги заслужаваше. Щеше ѝ се да го удари.

— Защо го направи?

— Пречкаше ми се. — Той отметна скъсания плат.

Ремингтън изпиваше с поглед тялото ѝ и щом зърна блясъка в очите му, Елинон разбра, че той е бил сериозен. Беше разкъсал нощницата, защото му се е пречкала. Но тя щеше да запомни този урок.

— Никога досега не си била с мъж. Не знаеш какво мога да ти причиня. Какви усещания ще събудя у теб. Как мога да забавя идващото удоволствие. Как мога да те тласна към него. — Все още опрян на ръце, той сведе глава и засмука едното ѝ зърно.

Шокът беше заменен от неземни усещания. Тя се изви под него и стисна косата му, мъчейки се да го задържи там, желаейки той да не спира, защото устните му я докарваха до екстаз.

Той се премести на другата гърда, облиза зърното с език. Дразнеше я, играеше си с нея, отказваше ѝ блаженството. Когато заговори, дъхът му погали вдлъбнатинката между гърдите ѝ:

— Кожата ти е сатен: разкошен, чувствителен сатен.

Дали съзнаваше какво ѝ причинява с това ласкателство? Тя изви хълбоци, копнеейки да почувства тежестта му върху себе си. Копнеейки за нещо повече.

Той се отпусна отгоре ѝ. Плътта им пламна. Зърната ѝ се сгушиха в косматите му гърди. Мускулестите му бедра я приковаха на дюшека. Мъжествеността му се притисна между краката ѝ и за пръв път Елинон разбра защо той я беше възбудил с пръсти.

Защото сега имаше представа какво е да те изпълни чуждата плът и тя го желаше неистово. Това, което преди ѝ се струваше естествено — да бъде празна — сега ѝ се струваше непоносимо болезнено.

Тя се притисна към него, търсейки облекчение.

Но не намери такова. Вместо това той взе лицето ѝ в шепи и я накара да застане неподвижно.

— Каж ми какво искаш да направя.

Тя изхленчи. Да му каже? Все едно той не знаеше!

— Каж ми — настоя Ремингтън. — Напътствай ме. Ще сбъдна съкровенията ти мечти, но първо трябва да изречеш думите.

Сега Елинон разбра намеренията му. Той искаше тя да капитулира физически и психически. Искаше тя да мисли за сливането им и да му позволи... пълен достъп до тялото си. През целия си живот тя не беше ругала никого. Но сега постави ново начало:

— Копеле!

— Грещиш. Родих се като дете на женени родители. — Палците му се склупиха под брадичката ѝ, повдигайки лицето ѝ към неговото. — Всъщност те бяха женени доста преди да се родя. Елинон...

Това беше първият път, когато я наричаше по име, и тя добре разбираше значимостта на този момент. Хълбоците му се разлюляха съблазнително.

— Елинон, каж ми какво искаш. — Той отново се размърда чувствено. Дълбоко в утробата ѝ се зароди нужда. — Няма да спечелиш. Ще се подчиниш на желанията ми. Предай се, Елинон. Предай се.

Ремингтън беше прав. Той знаеше твърде много и разбираше реакциите на тялото ѝ по-добре от нея самата. Тя отстъпи с въздишка.

— Искам те... моля те... — Тя обвини крака около кръста му. Не го съзнаваше, но се мъчеше да се нагласи в поза, удобна за проникване.

— За какво ме молиш? — Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, погалиха ги, обсипаха ги с ласки.

Този мъж беше майстор в изкуството на измъчването.

— Моля те, Ремингтън. — Тя умишлено използва името му, за да го умилостиви. — Искам те в себе си. Искам да се изгубим в екстаза... поне за малко. Искам да изпълниш обещанието си и да ми доставиш удоволствие.

Той се изсмя — дълбок, гърлен смях, който отекна в ушите ѝ.

— Значи настояваш да спазя обещанието си. Знаех, че си умно момиче. Сега получих доказателството. Това беше предизвикателство. Отлично. — Ръката му разтвори срамните ѝ устни и Ремингтън се нагласи за проникване.

Но той не бързаше да я вземе грубо. Въздържаше се. Докосна я единствено с главичката на своята мъжественост, и то съвсем леко. Съвсем спокойно и бавно. А тя... тя се нуждаеше от движение, от борба, от скорост, за да облекчи напрежението, което я измъчваше.

— Побързай — примоли му се Елинон. — Ох, побързай, побързай!

Той се засмя иронично и въобще не побърза. Тя отметна глава назад. Сграбчи задника му и заби нокти в стегнатата плът.

— Е, щом искаш, може и да поускоря темпото. — Огромният му член си проправи път навътре, разпъна я и лекият дискомфорт, който Елинон изпитваше, се превърна в болка.

— Какво?... — Тя се помъчи да се изправи. — Но ти ме подготви!

Той я застопори, използвайки предимството на силата си.

— Пръстите ми не са достатъчно дълги.

— Или достатъчно широки — избухна тя.

— Ти да не си мислеше, че ще е лесно? — Той бавно се оттегли и болката отшумя.

Елинон се отпусна и въздъхна.

— Мислех, че ще е хубаво.

Ремингтън незабавно поднови усилията си и безпощадно проникна по-далеч и с по-голяма мощ. Тя се напрегна. Той я превземаше като някаква покорена страна. Въпреки всички свои съвети кадъните не я бяха подготвили за усещането да те обладават. Да те завземат. Той не спря. Не се интересуваше от съпротивлението ѝ, дължащо се на девичи свян. Тялото му трепереше. За миг пламъците осветиха лицето му. Веждите му бяха смръщени, устните — стиснати. Челюстта и скулите изпъкваха, а погледът му я пронизваше, сякаш виждаше всичките ѝ мисли като на длан: нейния бунт, нейната несигурност, изплъзващия ѝ се контрол над мисли, чувства, тяло.

Дюшекът под нея се тресеше. Уханието му — топло и чувствено — изпълваше ноздрите ѝ. Болката се усилваше, докато той си проправяше път навътре и тя затисна с ръка устата си, за да потуши напирания стон.

Тъкмо когато болката беше най-силна, той спря напълно неподвижно. Сякаш се приготвяше за велико събитие.

И тогава щурмува напред.

Нещо в нея се скъса. Тя се надигна от дюшека, готова да се бие, за да се освободи.

Но той я прикова надолу със силата си. Слабините му се търкаха в нейните, предизвиквайки калейдоскоп от реакции. Този път, когато Ремингтън се оттегли, тя затаи дъх и в нея пламна искрата на желанието, а когато той повторно щурмува глъбините ѝ, от искрата лумна пожар. Елинор си помисли, че с течение на времето правенето на любов може да ѝ хареса, че може би ще успее се нагоди към него, но той не ѝ даде време. Просто наложи лудешки ритъм и тя се озова в положението на догонващ. Чувстваше се като кораб, оставен на милостта на стихииите, подмятан от океанските вълни, тласкан към някакъв непознат бряг. Не че огънят в нея нямаше значение, но болката и удоволствието така се смесиха, че тя не можеше да каже къде започва едното и къде завършва другото.

Ремингтън щеше да ѝ наложи волята си, а тя, която не бе познала мъж, щеше да плати цената за измамата си.

Елинор се озова в различен свят, където всичко ѝ беше чуждо: тежестта му, мириса му, грубите му ласки — сякаш тя беше играчка в ръцете му. Ритъмът, който ѝ налагаше, беше бърз, но плавен, нежната ѝ сърцевина се отваряше, за да поеме всеки негов нашественически

тласък. Тялото ѝ знаеше това, което тя само подозираше: че обладанието е старо като човечеството, но всеки път е уникално. Събрани от съдбата или от случайността, не беше важно. Двете тела се сливаха и ставаха едно.

Тя опря пети в таблата на леглото и раздвижи хълбоците си в неговия ритъм. Ръцете ѝ се плъзнаха по плещите му.

Наложниците ѝ бяха обяснили, че дълг на всяка жена е да докара мъжа до върховния момент.

Елинор не даваше пукната пара за върховния му момент. Не и сега. Не и когато всеки тласък милваше дълбоко утробата ѝ, а удоволствието, обещаното удоволствие, главоломно се приближаваше към нея.

Тя го прегърна. Преплетените им тела им бяха влажни от пот. Силните му мускули бяха изопнати, докато той се движеше в нея.

Никакви пътешествия, никакво изкуство не можеше да се сравнява с тази тръпка и всеки миг от любовенето тя изпитваше искрена радост.

С всяка изминала секунда Ремингтън ставаше все по-властен, все по-моцнен. Когато тласъците му се ускориха, той изръмжа гърлено:

— Предай се.

— Какво? — Да отстъпи? Не. Не, той как си представяше, че в главата ѝ е останала и една мисъл? Сега? Тази нощ? Да се предаде, да отстъпи, когато всичките ѝ желания се изчерпваха с копнежа да стигне до онзи предел, до онези чувствени усещания, които тялото ѝ с трепет предчувстваше?

Той обгърна в шепи главата ѝ, изпълвайки я докрай със своята същност. Взря се в очите ѝ, улови погледа ѝ, предизвика я. Целуваше я с език, забиваше мъжествеността си докрай в нежната дълбина. Изпълни я със себе си и заповяда:

— Елинор, дай ми каквото искам. Предай се... сега.

Тялото ѝ се разтърси в тръпките на великолепен оргазъм, сякаш беше очаквало думите му. Екстазът се зароди дълбоко в нейната утроба и кръвта ѝ закипя. Кожата ѝ пламна. Тя се уви плътно около него и се опита да го притегли още по-дълбоко, когато по-дълбоко от това не бе възможно. Любов и страх, победа и плам се бореха в душата ѝ, докато тя не издържа и започна да стене:

— Ремингтън! Ремингтън!

Бентът на неговата собствена страст се отприщи и най-накрая той отметна глава назад, затвори очи и по лицето му се изписа блаженство.

Сега бяха заедно. Общата им страст набра сила и ги докара до сладка лудост, която ги претопи в една душа, едно тяло, един човек.

Постепенно лудостта им утихна и най-сетне те се отпуснаха морно на леглото в господарската спалня.

Той още държеше главата ѝ в шепи. Още я гледаше в очите, сякаш за да е сигурен в безусловното ѝ отдаване. Той още беше огромен и твърд в нея, докато тя... тя беше удивена, изтощена, покорена. Беше му се отдала докрай — с цялата страст и любов, на които беше способна.

Но нямаше смисъл от подобно признание. Той нямаше да ѝ повярва, защото си беше съставил ужасно мнение за нея.

Но Елинор щеше да си отмъсти.

Не беше прекарала две седмици в харем за едното нищо.

Опустошен от похотта, Ремингтън лежеше, провесил единия си крак от леглото, а другия пъхнат под женското бедро. Очите му изпиваха Елиноор.

Тя отговори дръзко на погледа му, сякаш той не беше заровен дълбоко в плътта ѝ.

Какво трябваше да направи, за да покори изцяло тази жена? Чувстваше, че е изтощена. Тялото ѝ тръпнеше под неговото. Преди малко се беше понесла по вълните на поредица оргазми, които го бяха запратили към върха като мощно подводно течение. Но ето, че тя отново го предизвикваше и безмълвно настояваше той да се предаде, както тя бе сторила.

Това беше изключено. Тя не беше съпругата, която бе спечелил на пикет, и съответно щеше да си получи заслуженото, задето беше направила Ремингтън Найт на глупак.

Щеше да се заеме с наказанието ѝ веднага щом си възвърнеше енергията. Точно сега той едва събра сили да се повдигне от нея, преди да я е задушил с тежестта си.

Но колко омразна му беше мисълта да излезе от нея! Тази нощ бе сторил всичко възможно, за да я бележи като своя, и все пак... все пак... отново я искаше. Частицата разум, която беше останала в главата му, знаеше, че това е нелепо. Тя беше недокосната. Въпреки предварителната любовна игра той ѝ беше причинил болка. Тя не можеше да го поеме отново. Но тази жена, със своята скромност и пристъпи на смелост, като ли че много лесно се беше изплъзнала от властта му.

Еднакво нелепо беше да си въобразява, че отново може се възбуди, за да повтори обладаването. Беше се изразходвал толкова яростно, че от очите му бяха потекли радостни сълзи. Беше се изпразнил до капка в нея. Той, който можеше да задоволи една жена пет пъти подред, беше изцеден и омаломощен.

Ремингтън внимателно се отдели от съпругата си. Най-накрая очите ѝ бавно се затвориха, сякаш сънят я оборваше, и тя простена тихичко, когато той излезе от утробата ѝ. Ремингтън се отпусна до нея и изпъшка. Трябваше да я завие с одеялото, защото въпреки пламтящия огън в спалнята беше хладно. Преди броени минути я беше довел до оргазъм и разкъсаната и нощница не представляваше защита срещу студа.

Той погледна бялото тяло до себе си: млечната кожа, разкошните гърди, плоския корем, туфичката косъмчета, която скриваше входа към рая. Леко разтворените ѝ крака го приканваха да се зарови между тях. Бедрата ѝ бяха оцапани.

Кръв.

Ремингтън беше искал кръвта на една Де Лейси, принесена върху олтара на отмъщението му. Беше я получил, но не както си представяше.

Очите ѝ бяха затворени, лицето ѝ — ведро — и това го подразни. Той току-що беше преживял екстаз, който го беше разтърсил до дъното на душата му. Тя също трябваше да е развълнувана, а не да спи спокойно.

Щеше му се да я разтърси, да види колко невероятно е било сливането им и за нея. Вместо това плъзна ръка под рамото ѝ и се наведе над лицето ѝ.

Тя отвори очи. Изглеждаше изумена и той изпита върховно удовлетворение да я види така. Да, беше я покорил.

Елинор се огледа наоколо, сякаш не разбираше къде е и какво ѝ се е случило. Погледът ѝ се плъзна по тялото му и паметта ѝ се върна. Тя се изчерви. О, да, беше харесала урока му, защото в дълбините на очите ѝ пламтеше интерес. Съпругата му отново го желаше, както и той нея.

— Ще сваля нощницата ти — тихо изрече той. Тя машинално прикри гърдите си с ръка.

Щеше му се да ѝ каже, че вече е твърде късно за скромност и свян. Вместо това отмести ръцете ѝ, за да смъкне ръкавите. Първоначално тя стисна разкъсаната коприна, но после го остави да прави каквото си е наумил.

— Ще ти купя друга. — Защото отново искаше да я види гола под себе си, огрявана само от огъня в камината. Неговата съпруга бе

длъжна да се подчинява на волята му.

Нощницата също бе оцапана с кръв и той я метна на таблата на леглото. Варварско, да, но щеше да съхрани доказателството. Тази нощ не се превърна в очаквания триумф, но колкото и да е странно, тя надмина и най-невероятните му фантазии.

— Ще се преместим на възглавниците — каза ѝ той, пъхна другата си ръка под нозете ѝ и я вдигна, понесе я към горния край на леглото и я зави. После се гушна до нея.

— Заспивай — промърмори той и затвори очи.

Елинор притисна длан към сърцето му:

— Толкова скоро?

Ремингтън отвори очи и се втренчи в нея. Какво искаше да каже? Как така „скоро“?

Гласът ѝ беше зноен, чувствен, а погледът ѝ го предизвикваше. Тя стана от леглото и изчезна в сенките на стаята.

— Какво правиш? — Виждаше как бледите очертания на фигурата ѝ се движат, но нищо повече.

— Приготвям се да отдам почит на господаря — отвърна тя.

Господар ли? Хм. Това много му харесваше.

— Наложниците ми обясниха, че един млад и здрав мъж копнее да язди жената няколко пъти на нощ.

Аха. Сега му беше ясно. Тя искаше да приложи върху него наученото в харема.

— Точно тази нощ си изморена. Утре... ще наваксаме.

Тя отиде при огнището, натопи една кърпа в легена над жаравата и го изцеди.

— Освен това наложниците ми казаха как да събудя задрямалия интерес на мъжа.

— Нито аз, нито „интересът ми“ сме задрямали!

Тя примижа. Изкусителният ѝ поглед го развълнува.

— Ах ти, малка вещице! А случайно наложниците да са ти казали, че предизвикателството към способностите на мъжа е един от сигурните начини да го възбудиш? — За пръв път от много години чувството му за хумор се прояви.

— Кой знае, не помня — скромно отвърна Елинор. Тялото ѝ блестеше, сякаш се беше изкъпала под прикритието на мрака.

Той я огледа внимателно, докато тя идваше към него с легена и кърпата. Ханшът ѝ се полюшваше съблазнително, отсенките на пламъците играеха по тялото ѝ.

Ремингтън вече не беше толкова сигурен, че не може да я обладае повторно.

Тя постави легена на нощното шкафче. Взе три възглавници и ги пъкна зад гърба му. После се пресегна над него и ги оправи така, че да му е удобно. Ръката ѝ го бутна назад.

— Добре ли ти е? — попита го тя. — Ще искаш ли още нещо? Питие? Не? — Тя дръпна завивките толкова свенливо, сякаш не го беше виждала чисто гол. — Тогава, господарю мой, позволи ми да те измия след усиления и напрегнат труд. — Елинор не дочака разрешението му, а започна да търка пениса му с мократа кърпа.

По челото му изби пот. Благодарение на трите възглавници той можеше да наблюдава всичко, а гледката на белите ѝ ръце върху мургавата му кожа беше странна, еротична, възбуждаща. Топлите и пръсти колебливото го почистваха, но докосването ѝ върху члена му го караше да се гърчи и да стене безмълвно. Кърпата го галеше отгоре до долу. Когато Елинор свърши, кожата му настръхна от предвкушаното удоволствие, а мъжеството му набъбна и се уголеми неимоверно, с което доказа, че в тази част на тялото му няма и капка мозък. Нима то не съзнаваше, че семето му е изцедено докрай?

Тя пусна кърпата в легена и се присламчи до него на леглото — гола, изчервена, покорна, коленичила между косматите му крака. Двамата бяха олицетворение на мъжкото и женското начало. Във вените му течеше не кръв, а сила, но когато Елинор посегна към него, Ремингтън беше загубен. Тя положи ръце върху коленете му и ги прокара по вътрешната част на бедрата му. Пръстите ѝ погалиха топките му, сякаш заплени от меката тъкан, после се обвиха около изправеното му копие. Дланта ѝ стисна основата, а пръстът ѝ обиколи главичката. Една гъста бяла капка се стече от връхчето, а тестисите му се изопнаха. Той отново искаше да проникне в топлината ѝ.

— Много си голям, господарю мой. Нищо чудно, че тялото ми те прие толкова трудно. — Нежният ѝ, удивен глас го накара да щръкне още повече.

Тя беше права. *По дяволите, беше права.*

Първия път той едва успя да влезе в нея. Не можеше да я подложи на такова мъчение още веднъж. Някой — той или членът му — трябваше да прояви отговорност. Очевидно тази тежка задача се падаше на него.

— Тази нощ не можеш да ме поемеш отново. — Гласът му беше натежал от разочарование.

Тя се поусмихна и се загледа в ръцете си, които държаха члена му. Пръстът ѝ размаза капката по цялата главичка.

— Съществуват и други начини мъжът да получи удовлетворение.

Тази жена, тази неопитна жена, му доставяше повече наслада, отколкото си беше представял, че е възможно. А той имаше богато въображение. Сега му предлагаше да го зарадва по начин, за който повечето жени не бяха чували. За един великолепен миг реши, че ще приеме, но... не.

Отговорност. Трябваше да демонстрира отговорно поведение.

— Не и тази нощ. Ако ми доставиш това удовлетворение, преди да си се усетила, ще се озовеш по гръб с навирени крака.

Тя застана на колене, улови ръката му и я насочи към падинката между краката си.

Ремингтън искаше да мисли, да бъде разумен, но как да стане това, когато тази жена го докарваше до лудост? Отворът ѝ беше влажен и хлъзгав, и пръстите му се плъзнаха вътре безпрепятствено. Червената пелена на похотта забули очите му.

Когато зрението му се проясни, той я видя как се усмихва.

— Както ни показаха наложниците, аз се почистих, после се намазах с ароматно масло, за да улесня проникването ти, в случай че отново се... озова по гръб с навирени крака.

Тя се беше подготвила за обладанието му. При самата мисъл дъхът му секна.

— Или може би — добави тя — ще те възседна. По този начин аз ще контролирам тласъците и няма как да ми причиниш болка.

Да го възседне ли? Да контролира тласъците? Тя нежно извади пръстите му, яхна гърдите му и го погледна усмихнато.

— Междувременно, ти трябва да лежиш и да си почиваш, докато аз се опитвам да събудя задрямалия ти интерес.

Значи се мислеше за забавна, а?

Всъщност той щеше да я намери за забавна, ако Елинор не седеше върху него, и гърдите ѝ не се притискаха към корема му, докато тя възбуждаше с език зърната му. Хапеше ги. Тя се плъзна надолу и обсипа с целувки корема и бедрата му. Гладките ѝ устни гъделичкаха кожата му и разпалваха желанието му. Слабините му запулсираха в ритъма на сърцето му. Той си спомни думите на Елинор отпреди две нощи: мъжете обичали да къпят оная си работа в женската уста. Това ли беше намислила? Ако беше вярно, как щеше да преживее екстаза?

През живота си не беше искал нещо толкова силно.

Но знаеше, че това е лъжа, защото най-много от всичко искаше Елинор. Беше луднал от блаженство при мисълта, че ще я направи своя съпруга. Сякаш беше девствен младок, който тепърва откриваше жените и щастието, което те могат да доставят на мъжа.

И то какво щастие! Елинор го беше направила за посмешнице пред цяла Англия, а и пред целия свят, защото клюката беше обиколила корабите в пристанището. Ако това се беше случило на някой друг, той щеше да ѝ се възхити.

Тя го улови за хълбоците и облиза жезъла му от основата до върха. При допира на грапавото ѝ езиче той за малко да изхвърчи от леглото.

— Заболя ли те, господарю? — попита тя с престорен ужас.

— Не — дрезгаво отвърна той. — Моля те, продължавай.

Тя внимателно обви устни около главичката и я засмука.

Изглеждаше възхитена, защото приложи различни видове натиск, после почна да я ближе с език — отначало грубо, после по-нежнo.

— По-дълбоко — прошепна той. — По-силно.

Елинор повдигна надменно глава:

— Господарю, докато вие ми оказвахте подобна услуга, аз не ви досаждах със съвети.

Доця му се да избухне в смях, но лицето му беше схванато от напрежение.

— Смирено моля за извинение.

— Някой друг път ще ви попитам какво ви допада най-много. Засега, ако нямате нищо против, ще се отдам на експериментиране.

— О, да. Нямам нищо против. Експериментирай. — Той видя как главата ѝ отново се наведе и почувства как го обгръща горещата,

сладка влага на устата ѝ. — В най-лошия случай ще се справиш просто прекрасно.

Устата ѝ започна да го вкусва по цялата дължина. Езикът ѝ го ближеше лакомо.

Напрежението се зароди в Ремингтън. Самообладанието му се пропука. Пред очите му изникна сцената на съвкуплението им: как тя отчаяно копнееше за освобождението. Той обичаше тя да го къпе в устата си, но повече обичаше да ѝ доставя удоволствие.

Изведнъж просто трябваше да я има. Сграбчи я под мишниците и я вдигна от себе си.

— Чакай! — извика тя, но той нямаше търпение. Ремингтън я нагласи върху себе си, разтвори с два пръста нежните ѝ гънки, пригответи се за атака...

И спря с последните остатъци от самоконтрола си.

Видът ѝ стана несигурен. Вече не беше покорната слугиня, а една почти неопитна жена, която трепереше. Лицето ѝ пламна — Ремингтън не знаеше дали от възбуда или от смущение. Тя си пое дълбоко дъх, изправи гръб, вирна смело брадичка, сякаш щеше да се подложи на някакво нечувано мъчение, и остана както я беше нагласил. Езикът ѝ се подаде през зъби, но тя улови копието му и бавно се наниза отгоре му.

Той проникна в нея и установи, че Елинор още е невероятно тясна. Но маслото улесняваше пътя му и лека-полека той потъна в горещата ѝ утроба.

Личеше си, че е нервна. Ръцете ѝ стискаха раменете му, краката ѝ трепереха и тя се стегна отвътре в очакване на болката.

Но той я остави да определи ритъма. Тя се надигаше и спущаше, без да го поема докрай. Бедрата ѝ се движеха до хълбоците му. Гърдите ѝ се полюшваха над него. Подрязаните кичури се вееха около порозовелите ѝ страни.

На Ремингтън страшно му се искаше да вземе нещата в свои ръце, да ѝ покаже как да се движи, да се оттласне, заравайки се дълбоко в нея. Но в известен смисъл това мъчение дори беше похубаво, защото знаеше, че може да се намеси всеки миг, но избираше да изчака.

Лека-полека страховете ѝ се поуталожиха и отстъпиха място на възбудата. На лицето ѝ се изписа захлас. Тя най-сетне се отпусна

изцяло върху Ремингтън, което му достави същинско блаженство. Соковете ѝ го обляха. Той я улови, за да не мърда, и вкуси невероятната интимност, вкуси предчувствието за великолепен разтърсващ оргазъм.

И тогава я пусна.

Елинон се усмихна. Всъщност усмивката беше предназначена за Ремингтън и му казваше, че тя харесва всичко в него. Той поиска да се усмихне в отговор, но не можа. Беше поразен от мълнията на божественото удовлетворение.

Тя експериментираше: врътна дупе, отдръпна се нагоре и когато той аха щеше да излезе, му се наниза до край. Пръстите ѝ милваха гърдите и корема му, после сграбчиха основата на члена му и я стиснаха, като през това Елинон не спираше да го язди.

Той откликна. Нямахше как да се удържи. Изстена високо. Затрепери от усилието да забави оргазма си. И накрая ѝ върна ласките. Пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ, отделяйки специално внимание на чувствителните ѝ гърди. Разлюля хълбоци — съвсем леко, търкайки се в онова женско възелче, което беше толкова чувствително.

Тя зададе нов ритъм. Вече не изпробваше нови движения, а се концентрира върху спускането нагоре-надолу, издигайки се над него като Венера от морската пяна. Всеки път, когато се забиваше до дъно в нея, Ремингтън виждаше как очите ѝ се притварят, миглите ѝ пърхат и тя се отдава на вълшебното усещане.

С всеки негов тласък от гърлото ѝ се откъсваше тихо стенание. Отвътре тя беше течен огън и коприна. Откликът му беше незабавен. През замъгленото му съзнание пробягна мисълта, че допреди няколко минути е хранел убеждението, че е изцеден докрай. Сега едва удържаше идването на върховния момент. Тази негова съпруга го беше омагьосала, и той с радост се опиваше от чародействата ѝ.

— Моля те, Ремингтън. Моля те!

Дали Елинон съзнаваше за какво го моли?

— Сега — прошепна тя. — Моля те, Ремингтън. Сега.

О, да. Той я притисна в обятията си и я претърколи под себе си. После мощно се заби в нея. Всеки негов удар беше по-силен, по-бърз от предишния. Двамата с Елинон летяха на крилете на страстта. Когато тя извика в ухото му, разтърсена от освобождението, той се отдаде на треската си и изригна като вулкан, сякаш се любеше с нея за пръв път.

Тя дишаше тежко. Трепереше в прегръдката му. Беше слаба и безпомощна, и изцяло се осланяше на милостта му. Ремингтън откри, че гневът му е отшумял, но за увлечението му по Елинон не можеше да се каже същото. Въпреки че го беше предала, тя още беше в мислите му и той я желаше повече от която и да е друга жена.

Щеше ли да ѝ прости? Щом се замисляше за смъртта на своите надежди, си казваше, че няма. Но в нейните обятия той можеше да мисли единствено за удоволствие, удоволствие тъй голямо, че опияняваше сетивата му.

Може би това удоволствие беше достатъчно.

На следващата сутрин Елинор отвори очи, за да открие, че напълно облеченият Ремингтън се е надвесил над нея, подпрян на юмруци от двете страни на главата ѝ. Изражението му съвсем не беше нежно.

— Защо не ми каза, че Магнус е бил тук?

Тя примигна и се опита да фокусира погледа си върху бясната му физиономия, но все още беше обвита в пашкула на снощната наслада.

— Ами... изобщо не се сетих. — Тя отметна един рошав кичур от бузата си. — Защо?

— Не искам този човек да стъпва в къщата, докато ме няма.

— Но той ми е чичо. Не мога да го изпъдя. — Поведението на Ремингтън я объркваше. Той носеше тъмносин пътнически костюм, който му стоеше перфектно. Русата му коса беше грижливо пригладена назад, разкривайки гладко обръснатото му лице. Той миришеше великолепно — на сапун и пролетен въздух. Да, този изключителен мъж беше невероятно чист, но светлосините му очи бяха студени и дистанцирани.

А тя беше гола, чорлава и сънлива. Изобщо не изглеждаше перфектно и Елинор недоволно прие факта, че Ремингтън може да стане от брачното ложе, без да му пука за страстта, която споделиха през нощта, докато тя... тя го обичаше.

— Искам да изтъкна, че нямах кой знае колко време да ти предоставя списъка с нашите гости. Пък и ако се беше оженил за Мадлин, Магнус щеше да е доста чест гост в дома ви. Нали знаеш, че е неин баща. — Досега Елинор никога не беше използвала такъв остър тон с когото и да е.

— Знам, как да не знам. Прекрасно знам какво представлява.

Повечето мъже харесваха Магнус. Той беше шумен, весел, хазартен тип, пияч и безразсъдно щедър — както и да го погледнеш, мъжко момче. Но Ремингтън очевидно презираше херцога, може би

защото го беше бил на карти, и по-важно — очевидно му нямаше доверие.

Снощи Ремингтън бе споменал нещо, което я беше озадачило, и което тя беше пренебрегнала под напора на страстта. Тя извика фразата от дълбините на паметта си.

— Какво искаше да кажеш с това, че и преди коварното ми семейство се е опитвало да те убие?

— О! — Устните на Ремингтън се извиха в подигравателно-болезнена гримаса. — Значи най-после събра две и две.

Тя мислено претегли несъответствията, парченцата, които подсказваха, че Ремингтън има по-голям план, отколкото признава. Тя надигна глава от възглавницата и го погледна.

— Да не би да си излъгал на карти, за да спечелиш ръката на Мадлин?

— Не — безизразно отвърна той. — Винаги играя честно.

Тя се изправи до седнало положение и придърпа одеялото към себе си.

— Но сигурно си заложил страшно много.

Ремингтън се изправи, скръсти ръце на гърдите си и се взря в нея.

— Заложих корабната си компания.

— Цялата компания? — Но той не беше играч, който се поддава на страстите си. На бала на Пикардови лейди Гертруд беше подметнала нещо подобно, когато видя, че той дори не поглежда към игралния салон. Елинор внимателно премери думите си. — Защо искаше херцогинята?

— Знаеш защо. — В очите му се четеше цинизъм. — Пари. Нима това не е най-баналната причина? Пари и власт. — Но тя сама не си вярваше.

— Власт. Да. Власт над най-важния член на рода Де Лейси. Власт над живота и смъртта. Властта херцог Магнус да ми играе по свирката.

Тя примигна при гневния му тон. В съзнанието ѝ нахлуха различни мисли и тя хитро поде:

— Никому не би хрумвало да иска власт над херцога. Той е като неизправно оръжие. Няма никаква гаранция, че ще извърши това, което се очаква от него. Ето, проигра дъщеря си в игра с някакъв

случаен непознат. Дали постъпката му е достойна за любящ баща? И все пак той обича Мадлин.

— Аз не бях никакъв случаен непознат. Бях планирал срещата много старателно.

Думите му потвърдиха подозренията ѝ.

— За пари и власт — повтори тя.

— Какво те интересува?

Тонът му беше заплашителен и нямаше нищо общо с прекрасния любовник от изминалата нощ. Елинор се почувства наранена от хладното му пренебрежение, но поне си имаше своята гордост. Щом той показваше безразличие, и тя щеше да му отговори със същата монета.

— Струва ми се много странно, че един богат и привилегирован американец идва в Англия, за да се влее в редиците на висшето общество посредством женитбата си за херцогиня.

Ремингтън я погледна с присвити очи. Изражението му беше неразгадаемо.

— Тази сутрин си много любопитна.

А той защо беше толкова потаен? Защото криеше нещо.

Всичките ѝ илюзии рухнаха. От все сърце се беше надявала, че снощи помежду им се е зародила връзка. Не любовна, поне не от негова страна, но преживяното удоволствие значеше нещо. Сега Ремингтън сурово я отблъскваше и враждебността измести съжалението.

— Както ти сам каза, ние сме необратимо женени и няма как да избегнем примката на брака. Нима ми е забранено да знам какво се мъти в главата на съпруга ми?

— Интересуваш се до какво се домогвах чрез женитбата си с бъдещата херцогиня Магнус? — Усмивката му я смрази като ледения северняк. — Търсех отмъщение.

Какво беше направил?

По-лошо, тя какво беше направила? В що за интриги се бе заплела поради глупавата си любов към него?

— Ти ме излъга!

— Какво? — Някой започна да дращи по вратата. Ремингтън я погледна озадачено и отиде да отвори.

Лизи размаха опашка и се втурна вътре с щръкнали уши, радвайки се да ги види, без да усеща враждебната атмосфера.

— Какви са тези приказки, че съм те излъгал? — настоя Ремингтън.

Елинор потупа леглото и кучето направо литна на дюшека.

— Излъга ме. Попитах те защо искаш да се ожениш за Мадлин и ти ми каза, че заради пари и власт. Ако ми беше казал истината — заради отмъщение — никога нямаше да се омъжа за теб.

— Да не намекваш, че весело трябваше да си призная колко искам да си отмъстя на рода ти? Жено, това е най-глупавото нещо, което съм чувал.

Елинор отблъсна сутрешната порция ласки на Лизи и я почеса зад ушите.

— Намеквам, че поне донякъде трябва да поемеш отговорността за брака ни.

— Поемам я, скъпа, поемам я. Вярвай ми, изцяло осъзнавам своята... — той се поколеба.

Глупост. За малко щеше да каже „глупост“.

— Вина. — Той отиде до прозорците и дръпна завесите. — Знаеш ли историята за лейди Присила и любимия ѝ?

Навън облаците се бяха разсеяли и слънцето грееше. Но тук, в спалнята на Ремингтън, мрачните емоции нагнетяваха атмосферата и Елинор чувстваше, че сега ще бръкнат в стари рани.

— Да... донякъде. Колко странно, че си се сетил за нея. Толкова много време не я бях чувала, а ето два пъти през последната седмица някой ми напомня за трагедията.

Ремингтън се обърна към нея и на светлината лицето му изглеждаше сурово както никога допреди. Дори Лизи изскимтя и се кротна.

— И кой друг ти е говорил за това? Бас държа, че Магнус.

— Съвсем не. Въпросният човек беше лорд Фанторп. Бил неин годеник.

— Че е бил, бил е. — Очите на Ремингтън се свиха в цепки.

— Словата му бяха изпълнени със сърдечна болка. — Горкичкият.

— Той е бил един от заподозрените. Знаеше ли този факт?

Тя потрепери. Сви колене към гърдите и ги обгърна с ръце.

— Този хилав старец? Глупости!

Ремингтън очевидно се раздражни от пренебрежението ѝ. Тръгна към нея, но после се върна обратно, сякаш се боеше да се озове твърде наблизко.

— Тогава той не е бил нито хилав, нито старец, а Присила е щяла да пристане на друг.

Загадката ставаше все по-заплетена с всяка изречена дума. Елинор внимателно огледа съпруга си, който стоеше — огромен и плашещ — с гръб към светлината.

— Откъде знаеш? И какво те е грижа?

— Аз съм синът на другия, с когото тя е щяла да избяга.

— О-о-о! — Изведнъж ѝ просветна. Елинор се втренчи в него, докато осмисляше информацията. Вярваше му. Ако баща му е имал неговата външност, всяка жена на света сигурно е била готова да зареже здравия разум и да му пристане. В края на краищата нали самата тя точно това беше направила?

— Не изглеждаш изненадана — подхвърли той.

— Напротив. Просто... започвам да разбирам. Не всичко, но нещата си идват на мястото. — Манията на Ремингтън вече не ѝ се струваше толкова странна. — Трябва да призная, че лорд Фанторп ми разказа съвсем друго нещо. Той твърди, че някакъв мъж без титла се влюбил в лейди Присила и когато тя отказала да избягат, я убил.

Ремингтън се усмихна криво.

— Фанторп не е искал хората да узнаят, че годеницата му е предпочела друг.

— Предполагам, че си прав. Той определено изглеждаше доста озлобен. Значи според теб той е убил лейди Присила в пристъп на ревност?

— Бил е задлъжнял. Зестрата на леля ти му е била нужна.

— Значи... няма как той да е убиецът. — Лизи се сви на кравай в краката ѝ — топло, живо същество, което се радваше на близостта ѝ, което беше щастливо да е тук — пълен контраст с вихъра от зловещи спомени, които танцуваха във въздуха.

— Точно така. След смъртта ѝ трябвало да избяга на континента, за да се спаси от кредиторите си. Оженил се за една много по-възрастна от него италианска графиня и след смъртта ѝ се завърнал в Англия с парите ѝ, повечето от които вече е пропилял.

— Лорд Фанторп каза, че престъпникът бил депортиран в Австралия. — Елинон го погледна и ясно видя вродената му самоувереност. — А ти си американец.

— Когато баща ми отслужил повинността си, той заминал за Бостън, където бил прехвърлил част от богатството си, и започнал наново.

— Фанторп каза, че името на мъжа било Джордж Марчънт, фамилията ти не е Марчънт — възрази Елинон, която държеше да изясни всичко.

— Убиецът е бил твърдо решен да прикрие всички следи на вината си, затова е поръчал семейството ми да бъде изтребено да крак. — Елинон си пое ужасено дъх. — Промених фамилията си.

— Мили боже. Толкова съжелявам за загубата ти. Ще ми се... — Щеше ѝ се да го приласкае, да отнеме болката му, но той беше студен и дистанциран, унесен в спомена за трагичните събития. Тя не можеше да си представи какво му е било.

— Марчънт означава „търговец“, Найт — „рицар“. Допадна ми иронията.

Елинон седеше на леглото, което почти бяха изтърбушили със страстта си и не даваше пукната пара нито за справедливостта, нито за иронията. Изправена пред фактите, тя мислеше единствено за това, че го обича.

„Влюбена съм в него, а той никога няма да обикне една Де Лейси, не и когато тя е потъпкала надеждите му за възмездие.“

Нейните собствени надежди също бяха на път да загинат.

Но още не беше късно да промени пътя.

Безнадеждността се оказа нейното избавление. В крайна сметка, след като всичко беше загубено, спокойно можеше да говори това, което ѝ е на сърце.

— Значи и ти си ме излъгал за името си.

— Какво? — сопна ѝ се той.

Пръстите ѝ стиснаха козината на Лизи.

— Излъгах коя съм, но същото важи и за теб.

— Не се безпокой — изсъска той презрително. — Законно промених фамилията си. Ние сме женени.

— О, не съм се безпокояла. Просто изтъквах, че и ти не си бил кой знае колко честен с мен.

— Но докато те любех, бях изключително честен с теб. — Той се подпря на камината и пръстите му погалиха дървената облицовка, а светлосините му очи искряха като нажежени въглища. — Желаях те. Щях да те желая дори да знаех коя си.

Признанието му я смая и разтърси до дъното на душата ѝ. Толкова отдавна живееше в сянката на братовчедка си, че не вярваше някой изобщо да я забелязва.

— Е, наистина приличам на Мадлин.

— Или може би Мадлин прилича на теб? — Нетърпеливата му ръка се протегна към нея. — Няма мъж на света, който да обърка жена си с друга. Не си въобразявай, че ще ми скроиш такъв номер.

Докато Елинон обмисляше думите му, в стаята настана мълчание. Тя галеше Лизи и си мислеше... да не би... той да я беше нарекъл своя жена? Не можеше да разбере този мъж: той беше едновременно взискателен, нежен, добър, вбесяващ. Пазеше в сърцето си съкровения спомен за своето семейство и искаше да я унищожи. През нощта я прекарваше пред райските порти, а на сутринта я буташе долу в ада. Налагаше се да го разбере, да вникне в подбудите му, да си обясни действията му.

— Разкажи ми повече за убийството на лейди Присила. Вече си отхвърлил лорд Фанторп като заподозрян.

— Да, който и да е унищожил семейството ми, трябва да е имал достатъчно пари, за да проследи баща ми от Австралия до Америка, да го проучи и да наеме бандити, които да убият един известен търговец. — Ремингтън се озова до нея, повдигна брадичката ѝ и се взря право в очите ѝ. — Имах наум и твоя баща, но и той не разполага със средствата да изпълни такъв замисъл.

— Нито пък енергията. — *В сърцето ѝ се надигна жлъч.* — Убийството на лейди Присила бе белязало по различен начин двамата братя. Магнус се е отдал на прахоснически живот, за да избяга от спомените. Баща ми пък станал напълно безчувствен. Той не желае да изпитва никакви емоции към друга жена освен към сестра си и в това отношение се справя отлично. — Подобно на Ремингтън и Елинон се опита ловко да прикрие болката си. — Той не дава пукната пара за мен.

Ремингтън очевидно беше прозрял зад смелата ѝ фасада, защото я наблюдаваше със съжаление. Но тя не искаше съчувствието му! Затова стана от леглото чисто гола и го избута от пътя си. Придаде си

нехаен вид и отиде до скъсаната нощница, която се въргалаше на пода. Обърна се с гръб към него и пъкна ръце в ръкавите.

— Ето защо си искал Мадлин. Искал си да насилиш дъщерята на херцог Магнус в леглото си. Искал си контрол над нейните имения като отмъщение за изселването на баща ти.

— И заради убийството на лейди Присила. Да, права си. Планът ми не е само да тържествувам като вкарам една Де Лейси в леглото си. Въпреки че удоволствието си струваше усилията. — Той се поклони и по изражението му тя разбра, че е забелязал голотата ѝ и я е оценил по достойнство.

Чудо голямо. Унижението я накара да заговори с презрение:

— Да не би да смяташ, че глупавата ти снизходителност ми прави чест? — Тя завърза колана с отсечени движения. — Разкажи ми края. Разкажи ми всичко. Дори не ми е ясно как една лейди от благородно потекло като леля ми Присила се е запознала с Джордж Марчънт, човек без титла.

Ремингтън галеше кучето с разсеян вид и наблюдаваше Елинор. Онова чувствено пламъче пак блестеше в очите му.

— Не е било трудно. Преди четирийсет и пет години дядо ти бил на крачка от разорението. Дълговете му конкурирали по размери Гаргантюа, приходът от неговите имения не стигал за погасяването на лихвите. Джордж Марчънт дошъл при него и му предложил сделка: имал идеи да доставя храни за флота на негово величество, но не познавал хората, от които зависело сключването на договора. Джордж бил готов да отстъпи половината печалба на стария херцог, ако онзи използва влиянието си в двора, за да уреди възлагането на поръчката. Магнус се съгласил и след година изплатил всичките си дългове благодарение на къртовския труд на баща ми. След пет години вече бил състоятелен човек и на всичкото отгоре никой не подозирал, че богатството му е резултат на „недостойната“ търговия. — Ремингтън не скри сарказма си. — Дядо ти бил осведомяван за всеки нов развой на бизнеса, но само баща ми петнял името си като „търговец от простолудията“. Аристократичното реноме на Магнус си стояло непокътнато.

Елинор седна на един стол до студената камината. Изпитваше нужда да се стопли.

— Още не си ми казал как Присила се запознала с баща ти.

Той се приближи, възправи се мрачно над нея и я изгледа намръщено.

— Двамата мъже се сприятелили. Баща ми бил доста начетен. Магнус пък бил човек на писаното слово и двамата често се срещали в дома му. Там Джордж видял лейди Присила. Той често ми пееше възхвали за добродетелите ѝ: красива, добра, умна, щедра... — Лизи скочи от леглото и отиде при Ремингтън, подуши лъснатите му ботуши и впери в него обожавания си поглед.

Глупаво куче. Какво го гледаше, сякаш слънцето изгряваше и залязваше с него... Не, Елинор никога не го беше гледала така раболепно...

— Не знам доколко суперлативите му се дължат на любов и доколко са истински заслужени — продължи Ремингтън. — Но той я обичал и тя също — достатъчно, за да се противопостави на баща си. Когато старият херцог настоял Присила да се омъжи за Фанторп, тя се уговорила с Джордж да се чакат в градината. Трябвало да избягат същата нощ, но щом баща ми отишъл да я вземе, открил обезобразения ѝ труп. — Гласът на Ремингтън беше станал толкова остър и мрачен, че светлината в стаята помръкна. Лизи уплашено се отдръпна от него и бързо се скри в полите на Елинор. — Той поел в ръце изстиващото ѝ тяло и надал вопъл на отчаяние към месечината. Така го и открили.

Елинор настръхна от това живо описание. Виждаше многократно промушеното тяло, поразения от мъка любовник, представи си ужаса на хората, които са го открили оцапан с кръв. Елинор се плъзна от стола, коленичи до кучката и зарови пръсти в козината на врата ѝ. Сякаш Лизи, щастливата и невинна Лизи някак си можеше да заличи картината на смъртта.

— Когато наемните бандити подпалили дома и корабите на баща ми в Бостън, сестра ми побягнала с писъци от къщата. Хванали я и я пребили до смърт. — Ремингтън се втренчи в празното пространство, като ли че виждаше разигралата се сцена. — Тогава Аби беше на девет години...

— Аби... — прошепна Елинор. Представяше си слабичко момиченце със светлоруса коса, което обожаваше по-големия си брат.

Не, връзката им не бе възможно да просъществува. Нямаше утешителни думи за такава болка. Той държеше семейството ѝ отговорно и нямаше да прости такива тежки вина.

Ремингтън бавно си пое дъх и отново насочи вниманието си към Елинор.

— Когато баща ми бил изселен, Магнус се заел с търговията. Обществото не забелязало, защото било в потрес от убийството и процеса. Също така Магнус получил имението, което баща ми бил купил в отчаян опит да стане по-приемлив зет. То още е във владение на рода Де Лейси. Руините от дома на татко още стоят.

— Магнус няма имение в руини — възрази Елинор.

— Напротив. В Чизуик. Близко до Лондон и в съседство с Лейси Хол. Не помниш ли...

— Старата съборетина до хълма. — Ръцете ѝ потрепериха от студ и тя ги разтърка, за да се стопли. Имението в Чизуик беше огромно — всъщност това бяха две имения, както сега разбираше, плюс старата къща, за която се говореше, че е обитавана от призраци. А може би слуховете бяха верни.

— Дядо ти наредил да разрушат сградата още преди присъдата на баща ми да стане факт. Твърдят, че го направил, заслепен от мъка. — Гласът на Ремингтън стана дрезгав от вълнение. — Според Джордж той бил заслепен от вина. Баща ми беше убеден, че дядо ти е убил лейди Присила.

— Невъзможно. — Елинор решително поклати глава. — Дядо оплакваше дъщеря си до края на дните си. През последните няколко години от живота му неговият ум се рееше из миналото и той често ми приказваше. Улавяше ръката ми, наричаше ме Присила и казваше... казваше, че Джордж не е бил убиецът. Казваше... че истината е много по-ужасна. Не знаех какво има предвид.

— Следователно имаме само един заподозрян. Херцог Магнус.

— Не — Тя се засмя весело.

— В месеците преди огнената трагедия настоящият херцог изпратил хора да проучват баща ми и бизнеса му. Той не е имал намерение да миряса, докато не види семейството му стъпкано в прахта.

— Бъркаш. — Тя се изправи и застана лице в лице с него. — Познавам чичо. Живяла съм в дома му. Била съм компаньонка на дъщеря му. Той е разпилян, сърдечен и разсеян. Нямам добро мнение за него, защото намирам, че се отнася ужасно с братовчедка ми. Но го харесвам. Невъзможно е човек да не го обикне. Той просто не може да

се концентрира, за да скрои толкова сложен план. Със същия успех би могъл да кажеш, че се е канел да отлети до луната. В него няма капка злоба, както и капка отговорност. Бъркаш. Не зная кой е убил леля ми, не зная кой е убил баща ти и сестричката ти, но знам кой не е. Херцогът не е убиец.

Ремингтън сякаш стана още по-огромен, а гласът му доби заплашителен оттенък:

— Скъпа моя, сбърках единствено жената, за която се ожених.

Нейният гняв можеше да се мери с неговия:

— Моята кръв е същата като на Мадлин. Ако желанието ти е било да се сродиш със семейството ми, трябва да си много щастлив. Но ти искаше херцогинята. Ти искаше най-доброто. — Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите ѝ. Тя пристъпи напред и го изгледа яростно. — Получи мен. Аз не съм семейството ми и не заслужавам нито отмъщението ти, нито благодарността ти заради неща, които вече са минало. — Защо да не каже каквото ѝ се беше насъбрало? Нима имаше нещо за губене? Той ѝ бездруго мислеше най-лошото за нея. — За пръв път идвам на тази земя и заслужавам своето късче под слънцето. Не съм Мадлин. Не съм дядо. Не съм леля, която умряла заради любовта си към баща ти. Аз съм си аз. Няма да умра заради теб. Но съм готова да живея за теб. Решавай. Осведоми ме, когато направиш избора си.

Тя щеше да излезе от стаята, но той я улови за ръката.

— Трогателна реч, обаче забравяш една подробност. Аз не съм човек, който витае в облаците. Женени сме. Ще измисля друг начин да си отмъстя на чичо ти. Ще се погрижа да не ми се пречкаш. А междувреме, любима моя — Ремингтън плъзна ръка под нощницата ѝ и обхвана с длан едната ѝ гърда, — ще се забавлявам с теб. Отново и отново. Непрекъснато.

Той впи устни в нейните и тя се огъна като тръстика под напора на вятъра. Устните му възпламениха в еднаква степен нейните страсти и гняв. Тя стисна косата му и отвърна на грубата му ласка. Вкусът му, уханието му водеха до пристрастяване. Великолепно! Кръвта ѝ кипна.

Той я пусна и изчака тя да се задържи на краката си.

— А сега се облечи — заповяда ѝ той. — Отиваме на меден месец.

Същия следобед, преди с Ремингтън да потеглят към морето, Елинон изпрати писмо до икономката на Лейси Хол. В него молеше да ѝ изпратят дневниците на лейди Присила. Искаше да знае дали леля ѝ се е бояла за живота си и ако да, от кого точно се е страхувала.

Трябваше да стигне до дъното на загадката преди отмъщението на Ремингтън да се стовари върху нечия невинна глава. Това би съсипало техния живот, а убиецът още щеше да е на свобода... готов за следващия удар.

Когато се завърнаха следващата седмица, Елинор още не бе успяла да свали бонето си и да прегледа насъбралата се поща, за да види не е ли пристигнала пратката от Лейси Хол, когато на външната врата се почука. При звука на добре познатия глас тя се изправи и изтича в преддверието. Една жена с лице, което много приличаше на нейното, стоеше там.

— Мадлин!

— Елинор!

Братовчедките се хвърлиха в прегръдките си и Елинор се просълзи. Толкова хубаво беше да види най-добрата си приятелка. Най-сетне тя успя да се откъсне и попита:

— Къде се губиш? Чаках те цялата седмица преди сватбата, но ти така и не дойде.

— Значи все пак се омъжи за мистър Найдт? — Мадлин нетърпеливо съблече мантото си и го пхна в протегнатите ръце на Бриджпорт. — Елинор, да не си се побъркала? Уверявам те, че според Дики не си с ума си.

— Бриджпорт, донеси ни чай, ако обичаш. Сервирай го в библиотеката. — Елинор прегърна Мадлин и я отведе на едно поудинено място. — Исках да се омъжа за Ремингтън — тя вирна брадичка. — И го направих.

Мадлин зяпна братовчедка си с широко отворена уста. Постепенно на лицето ѝ се разля усмивка.

— Брей. Къде се дяна плашливата Елинор, която познавах?

— В него има нещо, което... не знам. Не се боя, когато той е наблизо. Просто правя, каквото искам. — Елинор огледа библиотеката, където за пръв път беше видяла Ремингтън, и усети, че е на прав път. — Той ме прави силна.

— Невъзможно. Ти и бездруго си най-силният човек, когото познавам. — Двете седнаха на канапето и Мадлин впери в нея

блеснали очи. На Елинон й се щеше да прихне, само дето братовчедка й беше толкова сериозна.

— Не съм силна. За разлика от теб винаги съм била страхливка.

— За разлика от мен ти не си била обсипана с привилегии, нито си имала любяща майка, сладка бавачка, добра гувернантка и баща ми — знам, че го смяташ за непростимо нехаен, но той ме обича по свой си начин. — Мадлин свали ръкавиците си. — Отраснала си без абсолютно никаква подкрепа, без бащино присъствие и дори без спомен за майчина ласка.

— Обаче имах страхотна гувернантка — напомни й Елинон.

— Когато се ожени за баща ти, първата работа на лейди Шапстър беше да я разкара! А ти беше само на десет години. Твоята мащеха е същинска напаст и ти имаш храбростта на лъвица, щом й се опълчи! Ако аз бях изправена пред същите препятствия като теб, щях да се боя от сянката си. — Мадлин улови ръката на Елинон й я стисна здраво. — Не, мила ми братовчедке. Много ясно си спомням неизменното ти спокойствие при всяка опасност, споходила ни по време на пътешестването. Отказвам да слушам как се обиждаш. Преодоляла си пречки, които биха пречупили повечето хора. Ти си най-смелата жена, която познавам, и се гордея изключително с теб.

Елинон не знаеше какво да каже. Никога не беше разглеждала живота си от такъв ъгъл. През това време Бриджпорт влезе със сребърен поднос. По силата на старите навици Елинон наля чай, а Мадлин избра бисквити и сладкиши за двете им.

— А сега по същество. — Мадлин се огледа наоколо. — Той тук ли е?

— Ремингтън ли? Не, след почивката му се беше насъбрала доста работа. — Елинон ухапа една лимонова паста. — Навярно знаеш, че мъжът ми се занимава с търговия.

— Е, пред снобите ще си мълчим, нали? Когато повторно влезеш в обществото и пометеш всички със своята красота и доброта, не искаме нищо да помрачи триумфа ти. — Мадлин отпи от чая си. — Откакто сме в града, все това слушаме. Колко си сладка и колко си харесвана. Казват ми го право в лицето и сякаш ме питат не може ли да съм повече като братовчедка си.

— Мади, стига си ме дразнила — засмя се Елинон.

— Уви, аз съм съвсем искрена. Уверявам те, че се почувствах доста неловко. Но няма значение. — Мадлин махна пренебрежително с ръка. — Разказвай какво ти се случи.

— Не! Първо ти. Къде беше? — Елинор седна и огледа братовчедка си от глава до пети. Мадлин изглеждаше наред — здрава, с розови страни и весела усмивка. — Каза, че ще ме настигнеш в Лондон само след няколко дни. Да не ти се е случило нещо?

— Съпругът ми беше прострелян.

Елинор застина.

— О, забравих да ти кажа. — Мадлин се изкикоти. Очевидно се смееше на ококорения поглед на братовчедка си. — С Гейбриъл се оженихме.

— Женени? Женени? С Гейбриъл? — изпелтечи Елинор. — Граф Кемпиън? Бившия ти годеник?

— Да, същия.

— Той е бил гостенин на Ръмбилоу?

— Той да, но баща ми не — начумери се Мадлин.

— В това отношение можеш да си спокойна — увери я Елинор, доволна, че разговорът потича в нейни води. — Той беше тук в деня на сватбата ми. Чул, че ще се жениш за Ремингтън и ти се притекъл на помощ.

— Бог да поживи стария глупак — сериозно отвърна Мадлин. — Не бих предположила, че изобщо го интересувам.

— Не крия, че и аз бях изненадана. Но хайде да не говорим за баща ти. Разкажи ми всяка подробност за Гейбриъл. Бил е прострелян? Очевидно е добре, иначе нямаше да си прекрасна като цъфнал цвят.

— Приемът на Ръмбилоу беше една голяма измама, а Гейбриъл едва не умря, докато ме защитаваше. — Самоуверената Мадлин се насълзи и потрепери. — Ето защо не ти се притекохме на помощ. Той беше ранен, а дори и да можех да го оставя, пътищата бяха наводнени.

— Трябва да ми разкажеш всичко.

Мадлин изправи гръб.

— Първо ти трябва да ми разправиш — щастлива ли си? Дойдохме в Лондон при първа възможност, дори Гейбриъл още трябваше да лежи на легло, само за да открием, че си заминала на меден месец.

Елинор остави чинията си и вдигна забравената бродерия. Втренчи се в канавата и в иглата със златен конец. След последния път, когато се беше докоснала до гергефа, бе спала с мъж. Със своя съпруг. Понякога го чувстваше толкова близък, а понякога ѝ беше неимоверно чужд. Сутрин не знаеше кого ще завари до себе си в леглото — сериозния съпруг, студения непознат или страстния любовник. Но ѝ се струваше нередно да го обсъжда дори с Мадлин, която беше най-близкия ѝ човек, ето защо се приведе над бродерията, без да срещне погледа на братовчедка си.

— Ремингтън ме заведе на вила край морето. Мястото беше тихо и прекрасно. Гостилницата предлагаше великолепна храна. Много се забавлявахме. — Лицето ѝ пламна.

— О, божичко! — Мадлин беше удивена. — Той ти е сърдит.

Елинор я погледна срамежливо.

— Да, защото най-силното му желание беше да се ожени за теб, истинската херцогиня. Имаше право да се гневи на измамата ми.

— Ти си сто пъти по-добра, отколкото той заслужава — разгорещено заяви Мадлин. — И ако не си дава сметка за това, значи е глупак. Жестоко ли се държи с теб?

— Искаш да кажеш, дали ме бие? Не. Не мисля, че би могъл да посегне на жена. Споменът за смъртта на сестричката му не му дава мира.

— Има други начини един мъж да прояви жестокост. Той — Мадлин понижи глас — измъчва ли те в леглото?

Елинор не знаеше как да отговори. Сети се за изминалата седмица. Разходките по брега, очите му, които жадно я изпиваха, часовете в леглото, когато опознаваха телата си. За малко да се изсмее. За малко да се разплаче. Най-накрая успя да погледне Мадлин в очите и отвърна:

— Ако е възможно един мъж да убие съпругата си чрез сексуално удоволствие, вярвам, че това е планът на Ремингтън.

Сините очи на Мадлин се отвориха широко и тя зяпна братовчедка си. Постепенно шокът ѝ поотмина и тя избухна в смях.

Елинор започна да се кикоти с нея — смутена и почти горда.

— А аз гледам да не изоставам. Прилагам всичко, което ни показаха наложниците, и дори сама измислих едно-две неща.

Мадлин се облегна назад и библиотеката започна да кънти от смеха ѝ. Това беше най-сладкият звук, който Елинор чуваше от седмици.

— Значи поне в това отношение ще съм спокойна за теб. — Мадлин избърса очите си със салфетката. — Кога ще се запозная с този твой мъж?

— Довечера? Ще се храним вкъщи. Според него съм уморена от пътуването, въпреки че никога не съм се чувствала толкова добре.

Мадлин отново започна да се кикоти.

— Вдъхновяваш ме, мила братовчедке. Идваш в Лондон с мисия, която ненавиждаш, и преди да са изминали и две седмици, се оказваш женена за богаташ, когото учиш да те обича.

Усмивката на Елинор изчезна.

— Боя се, че последното не е вярно, но се надявам, че някой ден Ремингтън поне ще ме търпи.

— Защото го обичаш, нали? — попита Мадлин с мъдростта, присъща на жените, станали съпруги.

— Не можеш да си представиш колко. Обичам го повече от всеки друг на земята и това ми стига да съм щастлива, нищо, че той може никога да не узнае. Е, почти ми стига — добави младата жена, защото бе свикнала да е напълно честна.

Ремингтън седеше в клуба си с чаша уиски в ръка и премисляше съмненията на Елинор. Тя беше толкова уверена, че злодеят, погубил семейството му, не е бил херцог Магнус.

Възможно ли бе да се е заблуждавал?

Но не, хората на Магнус бяха проучвали търговията на баща му. После се бе стигнало до пожара и убийствата. Доказателствата бяха убедителни.

И все пак Ремингтън беше изпитал известни съмнения при първата си среща с Магнус — съмнения, които Елинор отново бе извикала за живот. Херцогът или беше великолепен актьор... или невинен. Ако беше невинен, значи някой друг беше убил лейди Присила, и кой бе този друг? Лорд Шапстър? Лорд Фанторп? Предишният херцог Магнус?

Или, опазил господ, някакъв случаен тип, убил за развлечение?!

Но не. Би било твърде голямо съвпадение такова нещо да се случи в нощта на планираното бягство. И по-лошо: трябваше да се замисли дали сегашните му съмнения не са изплували, защото Елинор е отслабила решимостта му. Но по-лесно беше да се търкаля с нея в леглото, отколкото да стане и да въздаде отмъщение на човека, който беше погубил семейството му.

Другите мъже в обширния салон играеха на карти или се изтягаха в огромни кожени кресла и клюкарстваха за политика и светски живот. Но всички те избягваха Ремингтън, който се беше изолирал до прозореца, защото от него се излъчваше заплаха.

Един мъж спря и го загледа. Ремингтън подчертано го пренебрегна, но натрапникът не даде вид да е схванал намека. Ремингтън му хвърли поглед и откри, че непознатият е на неговата възраст, ръката му е превързана, а видът му е като на човек, който наскоро е прекарал тежка болест. Мъж, който очевидно не се интересуваше от нуждата на Ремингтън от усамотение, мъж, когото Ремингтън беше срещал веднъж преди: Гейбриъл Ансел, граф Кемпиън.

Ремингтън кимна отсечено в знак на поздрав.

— Кемпиън.

— Найт. — Гейбриъл посочи люлеещия се стол срещу Ремингтън. — Нещо против да ви правя компания?

— Всъщност...

— Разбрах, че сега сме роднини.

— Оженили сте се за херцогинята? — Тази новина разтърси Ремингтън из основи.

— Когато я спечелихте, но не дойдохте си я приберете веднага, реших да уредя въпроса в своя полза.

Значи сега Мадлин беше омъжена жена. Ремингтън и бездруго не можеше да я вземе за съпруга, но все пак изпита неизказано облекчение, че всички мостове към предишния му план са изгорени.

— Седнете, преди да сте припаднали — подкани той преbledнелия граф Кемпиън.

— Благодаря. — Гейбриъл потъна в стола, махна на лакея и си поръча бренди. — Мадлин току-що се върна от дома ти. Видяла се е с Елинор и довчера сме канени у вас на вечеря.

— За мен е удоволствие.

— Нищо подобно. Ще ти се да се пръждосам по дяволите. Но да загърбим старата вражда. Съпругите ни са най-добри приятелки и нищо не може да ги раздели.

Откровението на Гейбриъл накара Ремингтън да се отпусне и той се ухили от ухо до ухо.

— Правдиви думи. Подозирам, че сте човек, когото е по-добре да имаш за приятел, отколкото за враг.

Гейбриъл се поклони, без да става от креслото си.

— Благодаря. Обаче близостта на съпругите ни си има и лошите страни. Например Мадлин ме изпрати да те открия и да разговарям с теб. — Той взе питието си от келнера. — Тревожи се, че Елинор не изглежда напълно щастлива.

Избухливият темперамент на Ремингтън се прояви:

— Не била напълно щастлива? Тя ли се е оплакала на Мадлин?

— Човече, вие въобще познавате ли жена си? — изсумтя Гейбриъл. — Не съм чул Елинор някога някъде да се е оплакала от нещо. Доколкото разбрах, Мадлин го усетила по позата ѝ или не знам по какво точно. Глупавата женска интуиция.

Двамата мъже се спогледаха съзаклятнически. До края на живота си нямаше да могат да опазят нищо в тайна от съпругите си.

— Елинор ме направи за посмешище — каза Ремингтън.

— По време на годежа ни Мадлин също ме орезали. — Гейбриъл поднесе чашата към устните си и облегна глава назад. — Докато я нямаше, открих някои нещица. Хората, които ти се смеят в лицето, или са твои приятели, или врагове. Може да цапнеш приятелите по муцуната, а враговете — е, добре е да знаеш кои са.

Ремингтън премисли изказването на Гейбриъл. Вярно беше. От деня на венчавката му мъжете, с които бе свикнал да прави бизнес, да пие, да играе на карти се бяха смели дълго и шумно на глупостта му да се ожени за мнимата херцогиня, но без да влагат злоба.

А тези, които го мразеха, защото беше по-красив, по-богат, по-ловък в картите и бизнеса, се хилеха цинично или правеха груби коментари, предназначени за неговите уши. Точно тях Ремингтън си ги беше набелязал.

Но имаше един джентълмен... беше се натъкнал на него в клуба. Въпросният джентълмен се беше изпречил на пътя му, беше насочил дългия си костелив пръст към него и злобният му смях беше отекнал

триумфално. Защо? Разбира се, той отлично знаеше името на този човек, но двамата никога не бяха имали вземане-даване. Дори не бяха разговаряли.

Ремингтън се втренчи в Гейбриъл.

— Интересно — промърмори. — Интересно, наистина.

И тогава споменът за разговора с Кларк изникна в съзнанието му.

Възможно ли е Фанторп да е убил лейди Присила?

— Само ако е имал секретаря си на разположение. *Лорд Фанторп.*

Ремингтън се изправи с мрачно изражение.

— Прощавайте, Гейбриъл. Ще се видим довечера. Точно сега се сетих, че имам да свърша една работа.

Няколко дена по-късно Ремингтън танцуваше кадрил с херцогинята. Не със своята херцогиня, а с херцогинята на Гейбриъл. Ремингтън си нямаше херцогиня, но това въобще не го вълнуваше. Колко интересно...

— Ваша светлост, този бал е просто величествен. — Той видя как лейди Гертруд прелетя покрай него, водена от лорд Бингам. — Как го организирахте за толкова кратко време?

— Не бях аз — призна си Мадлин. — Лейди Джорджина и бездруго щеше да дава бал и тъй като две важни женитби предизвикаха толкова шум и вълнение, тя реши, че не ѝ коства нищо да обяви, че го дава в наша чест. — Тя хвърли поглед към Елинор и Гейбриъл, които се носеха в ритъма на танца в огромната и претъпкана зала на лейди Джорджина. — В чест на всички нас.

Мадлин и Ремингтън размениха партньорите си, после се върнаха един при друг.

— И как така моята женитба се превърна във важно събитие? Нито аз съм благородник, нито съпругата ми има титла.

Мадлин му отправи ослепителна усмивка.

— Във висшето общество всичко е въпрос на разбиране. Вие имате вълнуващо излъчване. Елинор е смятана за духовита хубавица, достатъчно умна, за да плени такъв важен мъж. Наричат я „истинско бижу“.

Подозираше, че тези англичани щяха да си останат пълна загадка за него. Но сега, сред смях, музика и веселба, той се чувстваше в свои води.

Заради Елинор.

Потърси я с поглед. Лицето ѝ грееше от удоволствието да танцува и тялото му се напрегна от болезнен копнеж да бъде с нея. Да говори с нея. Да я обладае. Да я подържи в прегръдките си.

Това не беше увлечение. Това беше любов.

Любов. Към една Де Лейси.

Беше се оплел в паяжината на Елинор и се радваше да е там.

— Тя е красива.

— Много — отвърна Мадлин, вземайки го на подбив. — Осмелявам се да ви напомня, че сега е редно да проявявате интерес към своята партньорка.

— О, но аз проявявам интерес — Ремингтън ѝ се усмихна чаровно. — Трябва да ви изкажа своите благодарности, тъй като близките ни връзки с бъдещата херцогиня Магнус и настоящия граф Кемпиън ни придават особен престиж и изисканост.

— Разбира се, че това играе своята роля, но не си правете илюзии. Ако не беше сензацията, която предизвиквате като двойка, всички щяха да ви обръщат гръб. Но както стоят нещата, вие сте черешката на тортата.

— Разбира се, и парите ми играят своята роля — цинично изтърси Ремингтън.

— Разбира се — топло се засмя Мадлин.

Фигурите на кадрила отново ги разделиха и Ремингтън се възползва от промеждутъка, за да потърси с поглед Фанторп. Стариият лорд беше облечен в най-хубавите си дрехи и бърбеше безгрижно с приятели. Разследването, което беше провел, още не бе доказало по категоричен начин вината на Фанторп. Но колкото повече неща излизаха на бял свят, толкова повече се затвърждаваше убеждението му, че това е човекът, отговорен за смъртта на баща му, сестра му и лейди Присила. Да пукне дано този дъртак, един господ знаеше колко беди е причинил с омразата си, но Ремингтън скоро щеше да си отмъсти.

Разследването му бе извадило на светло още един интересен факт: Фанторп беше пропилял до шушка второто си състояние и замисляше да избяга от кредиторите си на Континента. Засега той още успяваше да закрепни положението, но не за дълго.

Ремингтън беше задействал връзките си. Търговците си взимаха обратно стоките, обявявайки полиците му за просрочени. Не представляваше проблем да убеди Кларк да отреже кредита на стария пуяк в банката.

Ремингтън и Мадлин отново се срещнаха при следващата фигура на сложния танц, и тя заговори гладко, като жена, свикнала да раздава заплахи:

— Чувствайте се предупреден: не ви познавам добре, но тъй като бащата на Елинор не дава пукната пара за нея, длъжна съм да ви предупредя, че тя е любимата ми братовчедка и ако някога я нараните, ще направя всичко по силите си, за да ви го върна тъпкано.

Ремингтън протегна ръце, за да спре херцогинята.

— Спокойно мога да ви уверя, че Елинор е моя жена и като такава нищо няма да ѝ липсва. Заклел съм се в живота си да я направя щастлива.

— Добре. — Мадлин се усмихна широко. — Всъщност ви вярвам. Вие изваждате на показ най-силните черти на характера ѝ. Всички прекрасни качества, които преди проявяваше само пред мен, сега се забелязват с просто око от всички — и то заради вас. — Музиката свърши и Мадлин го прегърна. — Горда съм, че сте част от семейството.

Окован от прегръдката на не кой да е, а на бъдещата херцогиня Магнус, Ремингтън отново погледна Фанторп и се усмихна. Всъщност се ухили злорадо. Елитът го приветстваше като свой достоен член, а старият благородник се гърчеше от омраза.

Фанторп преднамерено му обърна гръб.

Ако само знаеше истинската му самоличност... Ремингтън още нямаше да му каже кой е новоприетият в редиците на английското висше общество. Но утре нямаше да спести на дъртака истината.

Междувременно... Ремингтън отиде при Елинор и пое ръката ѝ, мислейки си, че никога не се е надявал на такова щастие. Наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Късно е, а аз те желая. Да се прибираме.

Смехът ѝ беше дълбок и гърлен.

— Дойдохме с Мадлин и Гейбриъл. Не можем да се приберем без тях.

Ремингтън погледна към херцогинята и съпруга ѝ, които се гледаха захласнато, сякаш бяха единствените хора на света.

— Не мисля, че това ще е проблем — промърмори той.

Двете двойки благодариха излиятелно на домакинята и се запътиха към вратата. Там откриха Кларк и жена му, които чакаха каретата си.

— Новобрачните си тръгват рано — обяви на висок глас Кларк, а очите му играеха.

— Поне си имаме извинение — отвърна Ремингтън и даде бакшиш на иконома, който изпрати един лакей да донесе връхните ми дрехи.

Лицето на мисис Окснард поруменя, а Кларк доби виновен вид.

Гейбриъл се ухили и положи ръка върху рамото на Мадлин.

— Бракът е най-великата институция.

— Да, ако искаш да живееш в институция — отрязва го Ремингтън.

Кларк и Гейбриъл прихнаха.

— Ремингтън! — сгълча го Елиноор, но през последните няколко дни лицето ѝ често греиваше в усмивка, сякаш радостта ѝ просто трябваше да намери излаз, а очите ѝ казваха, че той е най-страхотният мъж на света.

И Ремингтън се чувстваше точно така.

— Мъже — с престорено отвращение изрече мисис Окснард и жените се оттеглиха на групичка, за да се оплачат една на друга от съпрузите си.

Мъжете първо впериха поглед в тях, после Кларк, вече сериозен, се обърна към Ремингтън:

— Всичко върви ли по план? — прошепна той.

— Фанторп си купи билет за Италия. Корабът му тръгва утре със следобедния прилив.

— Ти си човекът с най-много връзки на света! — възкликна Кларк. — Това пък как го разбра?

— Корабът е мой.

— Брей, колко си предвидлив — и кораба си купил! — засмя се Кларк.

За няколкото дни, от които познаваше Гейбриъл, Ремингтън си беше направил извода, че той е човек на действието, надарен със здрав разум, ето защо поясни за него:

— Фанторп направи мръсно на семейството ми и смятам за в бъдеще да му отнема тази възможност.

По лицето на Гейбриъл се изписа презрителна гримаса.

— Не съм изненадан. Старият злодей редовно прегазва улични хлапета с каретата си, бие прислужниците си и мрази всички, които не са бездейни и празноглави аристократи. Той ме заплюва, защото се занимавах с крайбрежната отбрана, а това е работа.

— Нима сте бранил Англия от Наполеон? — впечатли се Ремингтън. — Радвам се да го чуя. Преди Трафалгар няколко мои кораба също участваха в отбраната. Не обичам деспотите.

— Още една причина да ненавиждаш Фанторп — изтъкна Кларк.

— Да — съгласи се Ремингтън. — Замине ли Фанторп за Европа, ще се погрижа той да поеме по пътя си към ада и ще спя по-спокойно.

— Боите ли се от него? — попита Гейбриъл.

— Да — тихо отвърна Ремингтън. — Не мога да браня всяка секунда това, което е мое.

— За Елинор ли се тревожите? — Гейбриъл веднага схвана същността на проблема.

— Смятам, че в момента Фанторп няма време да се занимава с нея, защото напоследък светът му се сгромолясва. — Ремингтън се беше погрижил за това. — Но когато жена ми излиза навън, тя винаги е придружавана от камериерка или от лакей, с които сериозно съм си поговорил за задълженията им.

Гейбриъл впери поглед в Елинор, която се смееше с другите дами.

— Мадлин ми разправи, че на няколко пъти ги нападали бандити, но жена ви ги убедила да си вървят по пътя. Елинор е изключителна.

— За всеки случай е изключително убедителна. — Но Ремингтън знаеше за какво говори Гейбриъл. Елинор беше твърде нежна, твърде добросърдечна, за да се брани срещу смъртоносна заплаха. Нуждаеше се от защита.

— Изпратих хората си по кръчмите, за да открият слугите на Фанторп и да ги почерпят с една-две бири. Така научих, че той е поръчал покушението срещу каретата ми в нощта на бала на Пикардови и отново в деня на сватбата ми. Този човек е опасен и трябва да бъде отстранен.

Лакеят пристигна с наръч наметала и шапки. Елинор отиде при Ремингтън.

— Господа, вие май станяхте прекалено сериозни?

Ремингтън ѝ помогна да завърже наметката си и отвърна:

— Обсъждахме достойната за съжаление мода съвременните жени да губят всякакво чувство за такт и приличие.

Трите дами го изгледаха, сякаш се беше побъркал.

— И откако човекът, който спечели ръката ми на хазарт, е започнал да се тревожи за приличието? — попита Мадлин, докато завързваше панделките на шапката си.

— Този проблем отдавна ме вълнува силно. — Ремингтън сподави усмивката си.

— И какъв повод ви е дала Елинор да се вълнувате толкова силно? — попита мисис Окснард.

— Никакъв! — разпалено обясни Елинор. — Толкова съм благоприлична, че чак ставам досадна.

— А, съвсем не, скъпа — съблазнително изгука Ремингтън. Елинор не се изчерви. Вместо това изпърха с мигли и на него му се дощя да изругае. Дяволите да я вземат тая жена, разиграваше го както си поиска!

— Изплюйте камъчето, джентълмени — шеговито поде Мадлин. — Не сте подхванали тази тема току така.

— Лондон е опасно място и ми се ще Елинор да не излиза без камериерката си, докато разхожда кучето. — Ремингтън се изви, за да пхне ръце в ръкавите на палтото и свали шапката си.

— Но аз не излизам без Бет — подразни се Елинор. — Не съм глупачка.

— Бих искал да удвоиш бдителността си. — Той взе бастуна си.

— Да, напоследък чувам, че в града върлували банди от крадци — изтърси Кларк в неуспешен опит да разведри атмосферата.

— По-добре е човек да внимава, за да не съжалява после — добави Кларк.

Жена му го улови за ръката.

— Хайде, мили, каретата ни пристигна, а коментарите ти не внасят яснота в положението.

Кларк изсумтя, но се подчини.

Каретата на херцогинята дойде втора и двойките се наместиха вътре. Мадлин и Елинор седнаха по посока на движението. Когато потеглиха, Елинор погледна мъжа си в лицето.

— Какво има?

Дали да ѝ каже? Лорд Фанторп ѝ беше станал симпатичен. Освен това съпругата му беше крехка и деликатна. Съдбата на лейди Присила я беше покъртила, а собствената му трагедия я бе ужасила. Стигаше ѝ толкова напрежение.

Докато не разполагаше с доказателство, че Фанторп действително е отговорен за толкова много умишлени убийства, нямаше да ѝ каже нищо. До няколко дни щеше да получи потвърждение на информацията си. Най-сетне лейди Присила, баща му и сестра му щяха да почиват в мир. Щеше да си почине и той.

— Кларк ти го каза. Напоследък в града са се навъдили какви ли не джебчии. Ние тримата обсъждахме как най-добре да ви предпазим.

Гейбриъл улови ръката на Мадлин.

— Животът ти висеше на косъм при Ръмбилоу. Искам да внимаваш.

Братовчедките не изглеждаха убедени. На Ремингтън му беше все едно. Уж между другото, той каза:

— Не е зле винаги да ви се намира нещо под ръка. Нещо, което изглежда безобидно, но може да послужи за оръжие. Като бастуна ми например. — Посоченият предмет беше подпрян в дъното на купето. — Типичен аксесоар, използван от мъжете.

— Но от старите мъже — отбеляза Мадлин. Ремингтън сви рамене.

— При мен това се възприема като израз на превзетост, на контене, но надали някой би се досетил за истинското му предназначение.

— Но аз те видях да го използваш. — Елинор се обърна към Мадлин. — Да го беше видяла! Справи се брилянтно с петима нападатели.

— С чужда помощ — сухо допълни Ремингтън. Ентузиазмът на Елинор го изненада:

— Значи не е трудно да съм подготвена за атака, стига да имам под ръка типично женски аксесоар като... не знам... тежък камък в чантичката.

— Това ще свърши работа. — Мадлин определено беше заинтригувана. — Разбира се, не можеш да го носиш в някоя от онези очарователни плетени чантички. Твърде ефирни са.

— Да, наистина е нужно платът да е здрав. Хм, може би кадифе?

— Можеш да въведеш нова мода.

Ремингтън се втренчи в смътните контури на жените. Те бяха осмислили предложението му и сега решаваха проблема с елегантността.

До него Гейбриъл промърмори:
— Никога няма да ги разбере.
— Да благодарим на бога, че са на наша страна — прошепна той в отговор.

Въпреки че бе пийнала само малко пунш, Елинор се чувстваше замаяна.

— Не беше ли забавно?

Ремингтън вървеше по петите ѝ, и тя чудесно знаеше какво му се иска. Същото като всяка нощ. Същото, което тя му даваше с радост.

Елинор тръгна по стълбите, полюшвайки съблазнително хълбоци. Смъкна ръкавиците си и ги захвърли на пода.

— Досега мразех да съм в центъра на хорското внимание, но ето че всички ми се усмихват и ме мислят за умница. И знаеш ли какво? — Тя метна палтото си върху креслото до прозореца. — Когато не ме е страх, аз наистина съм умница.

— Забелязах. — Ремингтън не звучеше доволен.

— Значи ме намираш за досадница? — Тя тръгна заднишком към него.

— В никакъв случай. — Той беше по-красив от всякога с русата си коса и светлосините очи, които не пропускаха нищо. — Просто ми беше по-приятно, когато мъжете не бяха влюбени в теб до един.

— Всички мъже ли? — подразни го тя.

— Мислех си, че като се оженим, те ще пренасочат ласкателствата си към някоя невинна девица, но вместо това почитателите ти упорстват като кучета, тръгнаха по следа.

— Да не ме наричаш кучка? — тя се заигра с копченцата на корсажа си.

— Мисля, че думата флиртаджийка ти подхожда повече. — Той внезапно я хвана за кръста, завъртя я към себе си и плени устните ѝ.

Сега тя познаваше целувката му, но както винаги, ефектът ѝ беше поразителен. Цялата страст на изтерзаната му душа се вля в боготворенето на тялото и. Елинор се опиваше от всеки поглед, от всяко докосване.

Той вдигна глава и се взря в нея.

— Как се събрахме по силата на обстоятелствата.

— Това беше съдба — тържествено изрече тя. — Реших да се омъжа за теб, ако Мадлин не дойде да ме спре. Твърдя, че съдбата я задържа далеч от църквата.

Той постави пръст на устните ѝ с крива усмивка.

— Мое мило момче, щях да се ожена за теб напук на всичко. Ако лейди Шапстър беше казала истината по-рано, пак щях да те завлека пред олтара и да те направя моя. Така бях полудял от похот, че... — той млъкна.

Не спирай сега! Но изглежда, че точно такава беше намерението му.

— Че какво? — Елинор остана без дъх.

Той я притегли към себе си и я помъкна към спалнята. Тя се засмя на непохватната му настоятелност и от усещането за пълно щастие.

Ремингтън отвори вратата с ритник.

Лизи, която се беше свила на кравай до леглото им, изляя и отново заспа.

— Куче-пазач — изсумтя той.

— По-смела е, отколкото си мислиш — възрази Елинор. — Ако се наложи, Лизи ще те защитава до смърт.

— Не ставай смешна. — Пръстите му трескаво разкопчаваха роклята ѝ. — Това куче е страхливо до мозъка на костите си.

Елинор искаше да спори, но Ремингтън притисна лице към главата ѝ. Когато заговори, тонът му беше яростен:

— Харесвам косата ти.

— Нима? — Боже господи, колко обичаше този мъж, особено сега, когато той правеше възможното и невъзможното, за да ѝ достави щастие. — В такъв случай се радвам, защото и аз я харесвам.

— Просто трябваше да свикна с прическата ти.

— Разбирам те. И аз трябваше да свикна с теб, за да те харесам. — Тя се засмя, когато Ремингтън ѝ се нахвърли и започна да я гъделичка. После той я погледна в лицето и стана сериозен.

— Писах на Магнус.

— На херцога? Така ли? И защо?

— Искам да поговоря с него и да видя какво знае. Да видя дали... — Ремингтън се поколеба — сме на чисто. Негови хора са били в Бостън, преди семейството ми да бъде изтребено и искам да чуя

неговото обяснение. Но все пак трябва да знаеш: ти беше права. Херцог Магнус не е човекът, когото търся.

— О, Ремингтън. — Тя го прегърна. — Знам, че съм права. Не зная кой е убил лейди Присила, но не е бил чичо.

Когато Елинор се събуди на следващия ден и слезе долу, Бриджпорт изникна с предупреждение:

— Мистър Найт ще бъде в банката целия ден, но ви моли да се съобразите с вчерашната му молба.

— Аз се съобразявам с всички негови молби. — Дори и когато мотивите за тях не бяха искрени. Не беше кой знае колко трудно да се досети човек, че нещо го тревожи от няколко дена насам.

Той още не споделяше всичко. Беше мъж, който не притеснява околните с проблемите си. Щеше да мине известно време, преди да му покаже, че не е крехко оранжерийно цвете, което непрестанно се нуждае от закрила. Междувременно щеше да се държи нормално и както винаги да излезе на разходка с Бет и един лакей. Това беше проява на здрав разум, макар че съпругът ѝ очевидно я смяташе за тотално лишена от такъв.

— О, госпожо, да не забравя: за вас пристигна пратка от Лейси Хол. — Бриджпорт ѝ подаде опакования колет.

— Най-сетне! — Тя го занесе в дневната, седна и разкъса амбалажната хартия. Вътре я чакаше една вехта и надраскана тетрадка, както и бележка от икономката, която ѝ се извиняваше, че толкова се е забавила. Елинор нетърпеливо разгърна страниците, изписани с деликатен женски почерк преди много, много години. Сърцето на Елинор се сви при мисълта за лейди Присила: млада, красива, брутално убита, когато е била пред прага на нов живот с любимия си... и защо? Този дневник щеше да ѝ даде отговора.

Готвачката се засуети около нея с поднос.

— Ето я закуската ви, госпожо. Какво прекрасно утро. — Нечии лапи започнаха да драскат по вратата. Готвачката въздъхна и отиде да отвори.

Лизи влетя вътре, кипяща от енергия и целеустременост.

— Госпожата ще изведе ли кученцето на разходка?

— Изглежда нямам друг избор. — Елинор остави дневника и загреба в чинията си. — Предайте на Бет, че ще ходим в Грийн парк. И моля ви, донесете ми гергефа. Искам да свърша нещо, докато Лизи се налудува.

— Ти си най-голямата щастливка на света. — Хорация наруши маршрута си, за да се присъедини към Елинон, след която се точеше истинска процесия: Бет се тътреше и се оплакваше от стегнатите си обувки, а Лизи припкаше весело наоколо. Денят беше прекрасен.

— Да, нали? — Слънцето грееше, Елинон носеше един от новите костюми, които Ремингтън ѝ беше купил, и едва сдържаше хлапашката, неподобаваща на една лейди усмивка, която заплашваше да цъфне на устните ѝ.

Снощи се сбъдна най-съкровената ѝ мечта. Беше приветствана от каймака на обществото, танцуваше и непрекъснато получаваше комплименти, а в два часа най-красивият мъж на земята я бе отвел в дома си, където я люби всеотдайно, и още по-важно, поприказва си с нея сладко. Не си бяха разменили и една жлъчна дума. Точно обратното.

Сега Елинон се кланяше и усмихваше наляво и надясно. Дори Хорация ѝ се стори очарователен събеседник.

— Щом чух, че братовчедката се е преструвала на херцогинята, рекох на Хю — това е съпругът ми, лорд Хюард, Хю — та, викам му значи, че на това момиче сега ще му се стъжни животът, че обществото ще го отхвърли и то ще изпадне в немилост пред нейна светлост. И му казвам на Хю, че онова парче мистър Найт, дето се ожени за нея, сигурно е бесен. Викам му: оня мъж е опасен, личи му, и няма да се изненадам, ако мис Де Лейси си отиде скоропостижно от тоя свят. Е, то Хю се съгласи с мен, ама, Елинон — нищо против да те наричам Елинон, а? — Елинон всъщност имаше нещо против, но Хорация не дочака съгласието ѝ. — Та, Елинон, снощи ти опроверга Хю на сто процента. Херцогинята още те обича, елитът те обича, и онова парче мистър Найт просто е луднал по теб. Как го направи? — Тонът на Хорация беше пропит от завист.

— Предполагам, че извадих късмет. — Голям късмет. Вървяха към беседката. Там Бет можеше да я остави и да се присъедини към

другите камериерки, Лизи можеше да гони зайци, а Елинор можеше да поседи на слънце, да бродира и да мечтае за Ремингтън.

— Предполагам. — Хорация снижи глас. — Ами мащехата ти? Онази отвратителна лейди Шапстър? Все пак тя раздрънка на всички, че ти си се омъжила за мистър Найт, а не херцогинята. Освен това разправяше ужасни неща за теб. Какво ще предприемем?

Предприемем?

— Лейди Шапстър не ме притеснява — отвърна Елинор.

— Да, така и предполагам. Снощи лейди Джорджина достатъчно ясно показа, че ще се радва, ако мащехата ти изчезне от лицето на земята, а и всички други са на това мнение. Казах на Хю, че лейди Шапстър е преминала всякакви граници по отношение на теб и че ще си получи заслуженото, ще видиш! — Хорация закима енергично и буклите и се разлюляха.

— Мисля, че тя вече си е получила заслуженото. — Снощи, докато Елинор танцуваше с Ремингтън, лейди Шапстър стоеше и ги гледаше. Лицето ѝ беше маска на завистта и злобата. Тя се давеше в омразата си, защото репутацията ѝ беше безвъзвратно съсипана. Сега вече ѝ се налагаше да се върне при бащата на Елинор и да живее с него в провинцията, жертва на собствената си жестокост и пленница на неговото безразличие.

— Предполагам, че си права — отвърна Хорация. — Но ми се струва толкова нечестно, че тя ще с измъкне само с...

Гласът на Бет се разнесе зад тях:

— Простете, мисис Найт, но дъртата вещица се е запътила към вас и няма спиране.

— Виждам, Бет. — Лейди Шапстър носеше сребриста всекидневна рокля. Вятърът издуваше наметалото ѝ, а русата ѝ коса не беше покрита, ако изключим синьото перо, което се поклащаше на главата ѝ. Изглеждаше красива и смъртоносно опасна и цялата самоувереност на Елинор се изпари. Щеше ѝ се да се свие на кълбо и да покрие главата си с ръце. Хорация я сграбчи под лакътя.

— Искаш ли да минем по другата пътека и да се направим, че не сме я видели?

— Не. Не. — Твърде много години Елинор непрекъснато се криеше от лейди Шапстър. Мащехата ѝ нямаше да я победи точно сега.

Лейди Шапстър препречи пътя ѝ.

Лизи изръмжа.

Елино́р я хвана за нашийника.

— Седни.

Трескавите очи на лейди Шапстър пренебрегнаха Хорация, Бет, кучето и се впиха злобно в Елино́р. Само в Елино́р.

— Значи мислиш, че си успяла да осъществиш надеждите си? Уверявам те, че щом доброто общество научи, че мистър Найт ти е оставил цялото си имущество, то ще се отдръпне от теб, за да порицае подобна вулгарност.

Лизи отново изръмжа и се хвърли напред. Елино́р я възпря. Лейди Шапстър замахна с крак.

— Дръж този грозен помияр далеч от мен.

— Я не ритай кучето ми! — вбеси се Елино́р.

— О, нещо много смела си станала. Въобразяваш си, че си ме победила. Само почакай да разкажа на всички за истинската ти същност. Опитах се да предупредя баща ти, че си една потенциална убийца, но той не се вслуша в думите ми. Но хората ще ме чуят. Какъв срам! — Лейди Шапстър се отдръпна, сякаш не можеше да понася близостта на Елино́р. — Да поръчаш убийството на съпруга си, за да гушнеш паричките му.

Хорация така шумно си пое дъх, че уплашените птички се разлетяха от клоните на дърветата.

Цветът се оттече от лицето на Елино́р. Очите ѝ започнаха да парят.

— Какво искаш да кажеш?

— Като ли че не знаеш. Да не мислиш, че хората няма да заподозрат нещо? Как така някакъв си фойтон случайно прегазва мистър Найт точно когато той излиза от адвокатската кантора, след като е променил завещанието си изцяло в твоя полза?

— Мистър Найт е мъртъв? — изграчи Хорация.

— Божичко! — възкликна Бет.

Елино́р смътно отбеляза, че ръцете ѝ треперят. Главата ѝ бучеше. Ремингтън е мъртъв? Мъртъв? Но снощи я беше любил! Сутринта се бяха сбогували с целувка. Този жизнен мъж не можеше да е мъртъв. Не можеше! Това беше — трябваше да бъде — представата на лейди Шапстър за отмъщение.

— Лъжеш!

— Лъжа ли? — Мащехата ѝ се смя дълго и злобно. — Каква ирония, да го чуя от теб. Не можа ли да почакаш малко с убийството? Толкова ли мразеше докосването му, че не понесе мисълта за още една нощ с него?

Елинор така и не разбра как се случи. В един миг беше на косъм от припадането. В следващия дланта я сърбеше и тя гледеше втрещено червения отпечатък върху бузата на мащехата си.

Хорация стоеше като истукан.

Лейди Шапстър я зяпаше удивено, сякаш я виждаше за пръв път.

Лизи, неудържана от господарката си, се нахвърли върху роклята на лейди Шапстър, захапа едно парче от полата и разкъса прекрасния фин памук чак до високата талия.

Лейди Шапстър излезе от вцепенението си и писна:

— Елинор!

Тонът ѝ беше противен, точно както в отминалите дни, когато докарваше завареницата си до сълзи.

Но Елинор не се уплаши. Вместо това пристъпи напред и застана на сантиметър от нея.

— Ако разбере, че си ме излъгала, ще те направя луда. Моли се да си ме излъгала. — Тя се завъртя и остави зад гърба си грозната сцена. Почти тичаше, обзета от нуждата да го открие. Да открие Ремингтън.

Лизи я последва, поддържайки решителен кучешки раван. Бет се помъкна след нея, оплаквайки тичешком гибелта на господаря си и плачевното състояние на краката си.

Не е вярно. Това е лъжа. Не е вярно. Елинор не спираше да си напява думите, сякаш така щеше да ги превърне в реалност. Ремингтън не можеше да е мъртъв. Преди него светът беше пустош. После тя беше открила любов благодарение на един-единствен мъж, бог не можеше да е толкова жесток, че да ги раздели, преди дори да му е признала чувствата си!

Тя стигна до пътя и се огледа за някой файтон или носилка. Като по чудо пред нея спря една красива карета с лакеи. Кочияшът вдигна шапката си за поздрав.

— Да ви закарам ли донякъде, милейди?

Тя вдигна Лизи и отвори вратичката.

— Бъркли скуеър. Побързайте! — Тя се покатери вътре, настани се в мрачната вътрешност, дължаща се на покритите с тъмни перденца прозорчета, и зачака Бет да я настигне.

Едновременно се случиха четири неща. Вратичката се затръшна и каретата потегли рязко. Лизи изръмжа заплашително. И Елиноор осъзна, че си има компания.

— На твоє място щях да усмиря кучето. Мразя да цапам с кръв кадифената си тапицерия. — Високият слаб джентълмен в старомоден костюм ѝ се усмихна горделиво. — Ти страдаш от достойно за презрение влечение към мелези, нали? Тя се втренчи в отсрещната седалка.

— Лорд... Фанторп?

Лизи изръмжа още веднъж и Елиноор я хвана за нашийника, преди да се е нахвърлила върху стария лорд. — Какво правите тук?

— Съпругът ти наистина не е мъртъв, скъпа. Но скоро ще поправим този пропуск.

Изведнъж ѝ просветна. Разбра всичко и кръвта ѝ се смрази. Погледна към вратичката.

Бастунът му изплющя и удари седалката до нея така яростно, че синьото кадифе се нагъна.

— Трябваше да преодолея цял куп проблеми, преди да те докопам. Не си въобразявай, че ще се отървеш толкова лесно.

Сега Лизи не спираше да ръмжи, а настръхналото ѝ тяло трепереше под ръката на Елиноор.

— Ремингтън още е жив?

— Съвсем жив. Не можеш да си представиш с какво удоволствие ще го довърша.

Елиноор стисна по-здраво нашийника на Лизи, а ръката ѝ овлажня от пот.

— Вие... вие сте убили лейди Присила? — Тя затаи дъх, молейки се той да отрече.

— По абсолютно същата причина, поради която ще убия и теб.

— Ще ме убиеете? — Елиноор навлажни пресъхналите си устни. Каретата трополеше през Лондон.

— И ти като Присила си лишена от чувство за приличие. От чувство за чест. Точно като теб Присила се съвкупи с един плебей. — Той потри замислено ръце. — Онази ноц, когато я заварих в

градината, можех да вдигна тревога, да ѝ попреча да избяга с Марчънт и баща ѝ щеше да я принуди да се омъжи за мен. Само че аз не я исках.

Да не би лорд Фанторп да страдаше от халюцинации? Да не би загубата на любимата му годеница да го бе докарала до лудост?

— Не може да сте я убили. Не сте били изцапан с кръв.

Той махна пренебрежително с дантелената си кърпичка.

— Предпочитам думата „екзекутирал“. Лакеите ми бяха с мен. Те свършиха работата професионално.

Елинор си спомни за лакеите отзад и преглътна мъчително.

— Професионално? Всички казват, че лейди Присила била заклана най-брутално!

— Трябваше да ѝ дам урок. Исках всички ясно да разберат поуката. Тя беше предателка на класата ни. На всички благородници по света. Като теб. — Той вирна тясната си брадичка, а тънките му устни се опънаха в презрителна усмивка. — Опитах се да те спася в нощта, когато се запознахме.

— Да ме спасите ли? О, боже! — Сега разбра. — Покушението на каретата?

— Хората ми бяха получили строги инструкции да убият Найт, а теб да не закачат. Но Найт е истински дявол с бастуна си.

— Да. — Тя с обич се замисли за бастуна на Ремингтън, оръжието, което той носеше със себе си, защото изглеждаше безобидно. — Опитали сте и втори път, в деня на сватбата.

— Точно така! Обикновено успявам веднага, но... — той се изчерви — напоследък изпитвам финансови затруднения, а най-добрите убийци струват пари.

Лизи седеше на седалката до Елинор и гледаше Фанторп с присвити очи. Елинор се зачуди как така едно куче веднага усети развалата на този човек, а тя — не.

— И как сте нагласили да ме открие Ремингтън?

— Той е умен младеж. От семейство Марчънт. — Фанторп се приведе напред и прошепна: — Както виждаш, наясно съм с истинската самоличност на съпруга ти.

— Откъде? — Вадичка студена пот се стече по гърба ѝ.

— Баща му беше тъмнокос, набит и с лунички, но имаше същите тези призрачно бледи очи. — Фанторп потрепери. — И Найт си е въобразявал, че няма да забележа?

— Че защо му е да се интересува от вас? Той не знаеше, че вие сте убиецът.

Лорд Фанторп се усмихна самодоволно.

— Тази ирония ми харесва. Да, накрая твоят Ремингтън ще открие трупа ти, ще го прегърне и ще се разциври. Но аз няма да повторя глупавата си грешка от миналия път. Няма да се доверя на правосъдието. Ще го ликвидирам, ще го убия.

— Собственоръчно ли? — Този старец нямаше шансове срещу Ремингтън.

Лорд Фанторп въздъхна дълбоко.

— Ясно ми е, че нямаш собствена титла, но все пак фамилията ти е една от най-благородните. Навярно не си забравила, че един истински аристократ не си цапа ръцете с работа.

Елинор погали Лизи и се замисли. Старецът щеше да възложи на някой друг да я убие. Но това нямаше да се случи. Не го вярваше. Ремингтън щеше да я спаси.

Обаче кучето беше проблем. Ремингтън не можеше да защитава нея и Лизи, а Лизи непременно щеше да се хвърли в разгара на битката. Тя вече мразеше лорд Фанторп. Щеше да се опита да го ухапе и главорезите му без никакви колебания щяха да очистят едно нищо и никакво си куче.

Без да спира да гали Лизи, Елинор отвори чантичката си и извади своята бродерия.

— И къде ще ме открие Ремингтън? — Тя измъкна дългата остра игла от канавата и погледна Фанторп. Този старец излъчваше зло.

— Лейси Хол. След час трябва да сме там. — Той се облегна на седалката, а начервените му устни се опънаха в ужасяваща подигравателна гримаса. — Теренът трябваше да е близо до Лондон, а чувствам особена тръпка при мисълта, че ще ви убия и двамата в старото имение на Марчънт.

Елинор уви малко конец около пръста си и направи възелче.

— Ами ако Магнус бъде набеден за трите убийства?

— Не е изключено. — Фанторп се ухили гадно. — Предишният херцог отначало смяташе, че е Марчънт. Това беше страшно добре. Хвърли всичките си сили в преследването му.

Елинор се напрегна и стисна още по-здраво нашияника на Лизи.

— Но очевидно настоящият херцог го е убедил, че някой друг е извършителят.

Тя прецени разстоянието, което я делеше от вратичката.

— Затова старият Магнус накарал сина си да обещае, че ще открие Джордж Марчънт и ще го възмезди за претърпените страдания. Чичо ти ми помогна толкова много, като проследи Марчънт до Бостън — продължи Фанторп със страшния си глас. — Този пълен глупак ми разказа всичко с подробностите. А аз просто трябваше да наема хората, които да изтребят Марчънт и челядта му.

Елинор заби иглата в ръката на Фанторп с всичката сила, на която беше способна. Той изрева от болка.

Тя дръпна конеца и иглата се озова обратно при нея.

Фанторп сграбчи ръката си. Лизи се хвърли към него, но Елинор я бутна към вратичката и я отвори.

— Тичай у дома — прошепна ѝ тя, и я изхвърли на пътя. Лизи изквича, когато се удари в земята.

Фанторп сграбчи Елинор и я тръшна обратно на седалката. Тя хвана иглата и ръката ѝ описа дъга към лицето му. Иглата прониза кожата непосредствено под едното му око.

Един от лакеите затвори вратичката. После главата му се подаде през люка на тавана.

— Милорд, да спрем ли за кучето?

— Не. Майната му на кучето. — Зашеметен от атаката ѝ, лорд Фанторп докосна раната си и невярващо погледна кръвта по пръстите си. Процепите на очите му излъчваха омраза.

— Ти, мръснице! — Гласът му трепереше от ярост и той вдигна ръка срещу нея.

— Недейте! — изкрещя тя. — Един истински аристократ не си цапа ръцете с работа.

— За теб ще направя изключение. — Той замахна.

— Ремингтън, на улицата приказват, че си бил прегазен от препускащ файтон. — Кларк застана на прага на кабинета, където Ремингтън пресмяташе печалбите от последното си капиталовложение.

— Никога не съм се чувствал по-добре — отвърна Ремингтън. И тогава сякаш го поля студен душ: колко странно, че подобен слух беше пуснат тъкмо когато Фанторп напускаше Англия. По гръбнака му полази тръпка.

— Кой приказва така?

— Лейди Хюард опищя половината Лондон, че си отишъл при адвокатата си, променил си завещанието си в полза на мисис Найт и след пет минути си бил убит.

Усещането му за опасност се засили.

— Много странна мълга. Къде е лейди Хюард?

— Била е в Грийн парк. Сега е у дома си, заобиколена от дами, и е почти припаднала от ужас.

— Грийн парк? — Ремингтън се надигна от стола си. — Но Елинор се разхожда там! Слуховете казват ли нещо за нея?

— Мисля, че и тя е била там.

— По дяволите! — Ако беше тук, Елинор щеше да го укори за ругатнята. Елинор, която сутринта го беше целунала толкова сладко на изпроводяк. Устните ѝ се бяха забавили върху неговите и за миг той си беше помислил, че тя ще му признае любовта си.

Но не би.

И все пак жена като нея нямаше да му се отдава с цялото си същество, ако не го обичаше. Може би още не го бе осъзнала. Може би се боеше да изрече думите. Но тя го обичаше. Това беше истината. Беше.

— Прибирам се вкъщи — каза Ремингтън. — Искам да се уверя, че Елинор е жива и здрава.

— Хенри, поръчай каретата на мистър Найт. Почакай ме, идвам с теб. — При въпросителния поглед на Ремингтън Кларк поясни: — Не помниш ли, че като твой кум обещах да пазя гърба ти?

Ремингтън кимна и се затича към входната врата. Кларк се понесе с пуфтене зад него.

Корабът на Фанторп заминаваше днес. Досега старецът трябваше да се е настанил в каютата си.

Ами ако наистина беше побъркан? Елинор приличаше много на Присила. Ами ако Фанторп беше решил да убие жена му?

Ами ако не беше луд, а се беше досетил за истинската му самоличност? Щеше ли да посегне на Елинор в стремежа си да заличи

цялото му семейство от лицето на земята?

Ами ако се беше качил на борда, но беше наел главорези да свършат работата? Каретата дойде тъкмо когато те слизаха по стълбите.

— Вкъщи — изкрещя Ремингтън. — Бързо!

— Някой не я ли е придружавал? — попита Кларк, докато скачаха в купето.

— Камериерката й. Онова куче. Тук има нещо гнило. Мълвата е толкова крещящо невярна, толкова лесно опровержима, а Хорация е такава глупачка, че не вярвам този цирк да е нейно дело. — Ремингтън прокара трепереща ръка по бастуна си. На скришно място в каретата имаше нож. Сега той го извади и плъзна пръсти по дългото и широко острие. Остро и направено за колене... той метна калъфа с ножа през рамо. — Джон не можеше ли да кара по-бързо?

— Не мислех, че ще й посегне.

— Фанторп! — възкликна Кларк. — Разбира се.

Останалата част от пътя премина в мрачно мълчание. Завариха хълцащата Бет на един стол в преддверието.

Бриджпорт кършеше ръце и когато видя господаря си, побърза да го осведоми:

— Госпожата я няма.

— И Лизи... — треперливо пророни Бет. Очите й бяха подпухнали и зачервени.

Сърцето на Ремингтън се превърна в леден къс. Мозъкът му започна да функционира прецизно и хладно — както винаги във времена на криза.

— Преди колко време беше отвлечена?

Бет шумно си пое глътка въздух и дрезгаво изрече:

— Преди един час, сър. Пищях и виках точно както ми бяхте наредили, но каретата направо летеше и никой не можа да я спре.

Значи Фанторп разполагаше с час преднина, но с карета.

— Бриджпорт, оседлай коня ми. Кларк, идвай с подкрепления.

— Но къде? — попита Кларк.

Ремингтън знаеше точно накъде отива.

— В Лейси Хол, при руините на старата къща. И, Кларк, побързай, за бога!

Ремингтън препускаше през натоварените лондонски улици. Пешеходците сипеха проклетия по негов адрес, и гледаха да не се изпречат на пътя му. Каретите му отстъпваха предимство, за да не ги блъсне. И все пак той не можеше да развие желаната скорост.

Обзе го ужас. Щеше ли да стигне до Лейси Хол навреме? Фанторп беше убивал преди, канеше се да удари и сега, канеше се да довърши смъртния си враг, като му отнеме любимата.

Ремингтън остави лондонските покрайнини зад себе си. На открития път той най-сетне можа да пришпори коня както искаше и животното препусна в такъв невероятен галоп, че режещият вятър извика сълзи в очите му.

Едно излайване го накара да се закове на място.

Кучето в крайпътната канавка беше Лизи. В очите ѝ гореше адски пламък, от зиналата ѝ муцуна излизаше ръмжене и тя го гледаше настоятелно, сякаш знаеше как да оправи нещата.

— Ще я спася, момиче. Обещавам.

Той продължи да язди и укоризненият кучешки лай постепенно заглъхна след него. Тъй като не можеше да вземе Лизи със себе си, тя го следваше, доколкото ѝ позволяваха тромавите крака.

Елинор се оказа права. Лизи беше смело куче, което щеше да се оправи. По-добре да се оправи, защото Елинор щеше да го убие, ако любимката ѝ пострада...

Убие.

Той мрачно мина през портала за Лейси Хол и продължи по обраслия с треволяци път, който някога, грижливо поддържан, е водел към дома на баща му. При първото си посещение в Англия, Ремингтън беше посетил старата къща, за да ѝ отдаде нещо като почит. Беше застанал сред дърветата, които някога са ограждали входната алея, и се беше загледал в назъбените руини. Бръшлян се виеше по изпочупените тухли, в запушените комин гнездяха птици. Тогава изпитваше омраза

към всеки Де Лейси, който някога се е раждал, и се беше заклел на гроба на сестра си да въздаде отмъщение.

Сега препускаше, за да спаси една Де Лейси, жената, която беше изцерила ранената му душа.

— Побързай — прошепна на жребеца. — Побързай.

Пътят се виеше край прегърбените дървета около разрушената алея. Той вървеше по пресните следи от колела в тревата.

Ремингтън взе последния завой към къщата и видя каретата, спряла пред порутеното парадно стълбище. Сякаш смъртта се беше отбила на гости. Видя Фанторп в старомодните му натруфени дрехи, който се облягаше на вратичката и чакаше. Видя шестима мъже с вид на главорези, облечени в син сатен като лакеи. Всички те стояха в кръг около... Елинор.

Беше пристигнал навреме.

Тя изглеждаше прелестна на шарената сянка — свежа и радостна, слънчева невеста — а той я обичаше толкова много, че не смееше да помисли за неуспех. Две жени вече бяха умрели заради злобата на Фанторп. Ремингтън нямаше да допусне той да унищожи и Елинор.

Забави хода на коня още преди Фанторп да е насочил пистолета си към него.

— Слизай, мистър Марчънт — изкрещя старият злосторник. — Или ще те гръмна още сега.

Един кратък поглед му бе показал, че Елинор се оживи при вида му. Разбойниците, които я ограждаха, държаха сопи, но тя, изглежда, не осъзнаваше опасността. Интересуваше се единствено от него.

Ремингтън прецени на око разстоянието, което го делеше от жена му. Някъде към трийсет метра. Може би Фанторп не искаше да оцапа с кръв дрехите си — а може би нямаше вяра, че тези копелета ще спрат, след като веднъж им е заповядал да почнат.

Ремингтън спря по средата между Фанторп и Елинор.

— Казах им, че ще дойдеш за мен — извика Елинор. — Предупредих ги!

— Радвам се, че си толкова уверена в моите способности — отвърна той, скривайки факта, че е уплашен до смърт.

И как не? Хората на Фанторп бяха опасни, покрити с белези и изпълнени с мрачна решимост. Те бяха утайката на крайните квартали,

хора, които нямаше какво да губят.

И по-лошо: Фанторп беше изгубил онази своя самоуверена, изпълнена с презрение към околния свят усмивка, която обикновено не слизаше от лицето му. Сега бузите му бяха обагрени в трескава руменина. Едното му око беше зачервено, а кожата под него, — одраскана и подута. Той се подпираше тежко на бастуна си, а ръката, с която държеше оръжието, трепереше.

— Добра се дотук по-рано, отколкото очаквах... Марчънт.

По дяволите. Той беше наясно с истинската му самоличност. На Ремингтън никак не му хареса изражението на стареца — като на попаднал в клетка звяр. Мъжете, които чувстваха, че са в капан, стреляха, без да мислят. Ремингтън не искаше клане. Ситуацията беше опасна като буре с барут, към което пъпли пламъче.

— Милорд, изпускате кораба си — спокойно отвърна той.

— Капитанът ще ме изчака. Аз съм граф Фанторп.

— Сигурно не сте чули. — Ремингтън грациозно скочи от седлото. — Приливът не чака никого.

— Тогава ще хвана друг кораб. — Обаче Фанторп вече не изглеждаше хладен и безгрижен, а изнервен и ядосан. — Марчънт, случайно не носиш ли бастуна си?

— Не. Защо? — *Сякаш не знаеше!*

— Наложил ми се да наемам нови хора след последния път, когато го развъртя. — Фанторп размаха пистолет към дружината, застанала в кръг. — Иди там. Ще бъда мелодраматичен. Ще ти позволя да умреш в прегръдките на любимата си.

Ремингтън стисна ножа, скрит в ръкава му, и се запъти към кръга.

Един разбойник със студен и пресметлив поглед удари сопата в дланта си и жадно загледа приближаващия се Ремингтън.

— Милорд, този тип е голям — изплю към Фанторп той. — Ще ви струва още десет суверена.

— Вече ви казах — търпеливо се намеси Елинор. — Лорд Фанторп е неплатежоспособен. Няма да получите никакви пари. Никакви.

Ремингтън разбра тактиката ѝ. Елинор разчиташе на силата на убеждението и точно това се опитваше да постигне сега. Вече бе успяла донякъде, защото главорезите очевидно не я бяха закачили,

въпреки че горяха от желание да удрят и убиват. Ремингтън подозираше, че те с най-голямо удоволствие ще се хванат на работа, след което ще сгащят Фанторп, който за разлика от Елинор изглеждаше изтормозен, и ще го налагат, докато не им се издължи.

— Казах ти да млъкваш — обади се злобният старик.

Ремингтън видя насиненото ѝ лице и кръвта под подутия ѝ нос. Очевидно дело на Фанторп.

После улови погледа ѝ, увери се, че конят му си стои на място, и безмълвно ѝ продума с очи:

Когато ти кажа, бягай!

Тя кимна, запазвайки ведрото си изражение. После разпери ръце и сладко заговори на мъжете:

— И защо според вас лорд Фанторп гони днешния кораб? Как мислите, защо ме кара да млъкна? Защото иска да избяга от кредиторите си.

Търпението на Фанторп се изчерпа.

— Мръсница! — Пистолетът трепна и се насочи от Ремингтън към Елинор.

Елинор залегна.

Ремингтън измъкна ножа си и заби острието в ръката на главатаря на бандитите. И настана ад.

Разбойниците се нахвърлиха върху Ремингтън, въртейки своите сопи. Без бастуна шансовете му бяха нулеви, но въпреки всичко той се биеше и успя да повали двамина, преди численото им превъзходство да победи. Една сопа му пукна главата. Бандитите му изтръгнаха ножа и го хванаха за ръцете. Преди да му нанесат първия удар, Ремингтън видя как Елинор бяга към коня.

— Хванете я! — изкрещя Фанторп, размахвайки пистолета с треперещата си ръка.

Един от бандитите го остави, за да я догони.

Тогава тя спря — и вдигна полите си до кръста.

Мъжете се заковаха на място. Всички застинаха и зяпнаха нейните дълги, голи крака и кръглото ѝ, сочно дупе, позлатявано от слънчевите лъчи.

Устата на Ремингтън пресъхна. Щеше му се да убие другите, задето зяпат, но и той самият не можеше да откъсне поглед от нея.

Тогава тя хукна към коня, метна се на седлото и препусна право към Фанторп. Старецът залитна назад и се удари в каретата.

В последния момент Елинор зави и пое към пътя. Фанторп изкуцука напред, прицели се в гърба ѝ и стреля.

— Кучка! — изпищя той.

Тя продължи напред без дракотина. Разбойниците излязоха от вцепенението си и размахаха топите. Ремингтън усети как едно от ребрата му се пукна. Въздухът излезе от дробовете му. Той ритна един от бандитите в слабините, освободи ръцете си, сграбчи някаква изпусната сопа и се развъртя. Но битката му беше обречена от самото начало. Чакаше го бавна и болезнена смърт, но в съзнанието му изникна мисълта, че поне ще си отиде от този свят със спомена за Елинор, която препуска на коня със затъкнати високо поли.

Отново уловиха ръцете му и започнаха да се редуват, докато го налагаха с юмруци. Главорезите крещяха, сякаш се намираха на боксов мач. Всеки кръсък се подсилваше от нов удар, от нова болка. Счупиха му носа, устните му се разцепиха и той вкуси собствената си кръв. Шумът, който бандитите вдигаха, се усили, тези зверове се наслаждаваха на побоищата.

Изведнъж всичко спря. Ушите на Ремингтън бучаха. Земята под него се тресеше. Повдигна отеклите си клепачи, за да види как мръсните копелета със сопите са застинали от ужас.

Елинор яздеше право към тях, размахвайки някакъв дебел клон, и крещеше изрази, къде-къде по-неприлични от „по дяволите“.

Главорезите го пуснаха. Той се строполи на земята със стенание.

Мъжете се разпръснаха в търсене на прикритие. Елинор обаче ги преследваше, яхнала огромния му жребец като някоя богиня на отмъщението.

Ремингтън несигурно се изправи на крака.

Фанторп. Къде беше Фанторп?

Един бърз поглед му показа, че старият негодник е приклепнал под вратичката на каретата. На рамото му беше метната пушка.

Пушката беше насочена към Елинор.

Ремингтън изкрещя предупреждение.

Тя не го чу.

Той се хвърли напред.

Но въпреки че правеше колкото се може по-големи крачки, въпреки че сърцето му се блъскаше в гърдите, той нямаше как да успее. Не развиваше скорост. Нямаше време.

Фанторп щеше да я убие.

Когато изстрелът отекна, Ремингтън подскочи, сякаш куршумът го беше уцелил.

— Елинор! — идеше му да се сгърчи на земята от болка. — Боже мили, Елинор!

Но Елинор още беше на седлото и налагаше с клона двама от бягащите бандити. На лицето ѝ беше изписана неумолима усмивка.

А Фанторп се беше изсулил изпод каретата. От гърдите му клокочеше кръв.

Ремингтън потърси източника на тази нова заплаха с ужасен поглед.

Магнус седеше на коня си. В ръката си държеше димяща пушка, а изражението на лицето му беше убийствено. Той погледна Ремингтън и изрече с леден глас:

— Той погуби и моята сестра.

Справедливостта най-последно бе възтържествувала. Мадлин и Гейбриъл се появиха на алеята, яздейки в галоп. Зад тях изскочиха Дики Дрискол и Кларк. Когато те последваха примера на Елинор и безмилостно започнаха да преследват хората на Фанторп, Ремингтън се олюля и спря. Беше ранен. Беше гневен.

— Елинор!

Тя незабавно обърна коня и се отзова. Скочи от седлото и веднага го прихвана около кръста.

— О, не! Виж се само. — Прекрасните ѝ очи гледаха с ужас лицето му. Нежните ѝ пръсти погалиха пулсиращото му чело. — Бедни мой Ремингтън, смлели са те от бой!

— Няма значение. — Той се намръщи. — Ти защо показва на онези мъже краката си?

Тя примигна, сякаш той се беше побъркал.

— Не схвана ли? Опитвах се да ги отвлека, за да ти дам възможност да им се отскубнеш!

— И как, по дяволите, очакваше да им се отскубна? — Той ѝ повиши тон. — Не можеш да откъсна поглед от задника ти!

Тя също му повиши тон:

— Първо, не ругай в присъствието на дами, и второ, виждал си го и преди!

— Когато спра да го гледам, по-добре викни погребалния агент, защото ще съм мъртъв! — Сега той ѝ крещеше. Тя също изкрещя отговора си:

— Следващия път, когато някой реши да те спуга от бой, ще го оставя да си довърши работата!

— Охо, стигнахме до поредната глупост. Защо, по дяволите, се върна? Трябваше да...

— ...да ги оставя да те убият ли, идиот такъв? Това ли искаше?

— Я не ругай в присъствието на дами! — подигра я той.

— Ще говоря каквото си искам. Аз съм твоя съпруга, обичам те и... те ти причинявах болка... — Великолепният ѝ гняв утихна. Тя го погледна, все едно се беше провинила в нещо, и измърмори: — Май прекалих с приказките.

Болката му изчезна като с вълшебна пръчица. Той обви ръце около кръста ѝ и прошепна:

— Да не би да каза, че ме обичаш?

— Не мислех, че ще ми повярваш. — Тя прокара пръсти по скъсаното му, оцапано с кръв шалче. — Нали смяташ, че се ожених за теб заради парите ти.

— Не, не е вярно.

— Но ти така каза! — Съпругата му го погледна възмутено.

— Изтърсих много глупости. — Той я притисна към себе си, но не твърде силно, защото всичко го болеше. — Ръся глупости като невидял, когато пред мен застане най-красивата жена на света. Жената, която обичам.

Елинор го погледна. Лицето ѝ беше сериозно и за момент той се зачуди дали не е сбъркал, като ѝ се обясни в любов. Ами ако според английския етикет съществуваше забрана да казваш на жена си, че я обичаш?

Ами ако думите бяха излезли случайно от устата ѝ? И въобще не го обичаше?

После сякаш слънцето изгря. Очите ѝ светнаха. На устните ѝ цъфна разкошна усмивка.

— Ти ме обичаш?

Ремингтън въздъхна облекчено.

— Как мислиш, щях ли се оставя да ме пребият така заради жена, която ми е безразлична? — Той отметна назад кичурите, нападали по челото й. — Обичам те. С теб сме едно цяло.

Елинонр обви ръце около врата му и се опита да го целуне. Обаче устните му бяха подути, а едното му око бе така отекло, че вече се затваряше. Тя леко го целуна по челото.

— Миличкият ми. Трябва да те приберем у дома.

Той вдигна поглед и осъзна, че са заобиколени от цял кръг ездачи, които ги зяпат без капчица дискретност. Магнус, Гейбриъл, Мадлин, Кларк и Дики ги гледаха захласнато.

Ремингтън посочи с палец купчината овързани и пребити главорези.

— Всички гълъбчета ли хванахте?

— Колко бяха? — попита Гейбриъл.

— Шест — отговори Елинонр.

— Имаме само пет — отвратено процеди Магнус.

— Не мисля, че е нужно да се тревожим за номер шест — каза Дики с шотландския си акцент и кимна към алеята.

Лизи припкаше към тях, ухапала огромно парче наръфан син сатен. Тя положи дара си в нозете на Ремингтън, после седна и започна да маха с опашка.

Елинонр се засмя високо.

Ремингтън се помъчи да сдържи усмивката си, защото в момента всяка мимика беше твърде болезнена за него. Всъщност сега, когато възбудата от битката отшумяваше, всичко му се струваше твърде болезнено.

— Добро куче. — Той клекна и се подпря на едното си коляно, за да почеше Лизи зад ушите. Сякаш Лизи знаеше какво му се върти в главата, защото го бутна с муцуна и многозначително погледна Елинонр.

Ремингтън разбираше от намек. Той също се взря в Елинонр. Обожанието и предаността в погледа му спокойно можеха да се определят като кучешки.

— Ще се ожениш ли за мен?

— Вече сме женени — отговори тя, мислейки, че той я будалка.

— Искам да се венчаем подobaващо. Искам да се оженим в църква, да сложа на ръката ти пръстена на майка ми с ясното съзнание,

че ти си ти. — Той ѝ подаде окървавената си десница. — Ще се ожениш ли за мен?

Мадлин сподави риданието си. Гейбриъл нежно я притегли в прегръдките си.

— О, спрете, за бога! — отвратено изрече Магнус.

И в този момент Елинол осъзна, че Ремингтън наистина говори сериозно. Тя улови ръката му и коленичи до него.

— Мой скъпи Ремингтън, за мен ще бъде чест да стана твоя съпруга — каза тя, гледайки го право в очите.

— Благодаря ти. А сега... — Той се опита да запази някакво достойнство, но светът се въртеше около него. — Боя се, че ще припадна.

ЕПИЛОГ

— Любимата ми част от цялата история е, когато Ремингтън припадна като момиче. — Долу в преддверието херцог Магнус удари длан в коляното си и зарева от смях. Гейбриъл постави ръка на челото си и се направи, че припада, а останалите мъже изразиха шумно веселието си.

Ремингтън погали обожаващата го Лизи по главата и изчака смехът да утихне.

— Ревнувате, защото аз пътувах в каретата, положил глава в скута на прелестните дами — отвърна той със самодоволна усмивка.

Мъжете отново прихнаха и енергично започнаха да тупат Ремингтън по гърба.

Елинор се подразни и се обърна към дамите, събрани на горната галерия в дома на Магнус в Съсека

— Чуйте ги само. Кискат се като ненормални. Не си ли дават сметка, че той получи мозъчно сътресение и за малко не умря?

— Да го формулират по този начин би значело да проявят съчувствие. — Мадлин махна пренебрежително с ръка. — Съчувствието не подобава на един мъжкар.

— Е, те са мъже, така че какво очаквате? Логика? — Лейди Гертруд изглеждаше прекрасно в зелената си сатенена рокля. Страните ѝ бяха порозовели от вълнение.

— Според мен те са нервни. — Погледът на мисис Окснард изразяваше мъдрост и женско знание. — Не всеки ден се женят две толкова прославени двойки.

Дамите се умълчаха, докато мислеха върху тази голяма истина.

Магнус беше решил, че щом Ремингтън и Елинор ще повторят обетите си, той желае втори шанс да заведе собствената си дъщеря пред олтара. Ето как събитието се превърна в двойна сватба. Церемонията щеше да се състои след час в семейния параклис.

Елинор погледна братовчедка си. Мадлин изглеждаше божествено в роклята си от светлосин муселин, която подчертаваше

пълния ѝ бюст и красивите ѝ ръце. Елинор носеше великолепна рокля в светлорозово с висока талия, но правите дипли на полите прикриваха заобления ѝ корем.

— Изглеждаш възхитително — похвали я Мадлин, с което за пореден път доказа, че братовчедките мислят еднакво. — Завиждам ти. Най-сетне гаденето ми свърши. Ще бъде ужасно, ако ми призлее по време на церемонията. — Тя притисна ръка към все още плоския си корем.

— Ще бъде паметно — Елинор се засмя.

Децата им щяха да се родят с два месеца разлика. Ремингтън и Гейбриъл бяха убедени, че ще станат бащи на момичета, които непрекъснато създават проблеми, досущ като майките си.

Както обикновено, мъжете щяха да сгрешат. Елинор прегърна Мадлин в прилив на обич.

— Кой да помисли, когато ме прибра преди осем години, че ще се стигне дотук?

Организацията на сватбата, предложена от Ремингтън, беше отнела четири месеца. Четири вълнуващи месеца, през които всичко се обърна с главата надолу. Вестта за смъртта на лорд Фанторп от ръката на херцог Магнус разтърси елита. Фактът, че Фанторп е убиецът на сестра му накара старите аристократи да закимат с глава и да кажат, че винаги са подозирали нещо, фактът, че Фанторп за малко е щял да убие племенницата му, накара всички да го зачеркнат от паметта си. Споменът за него беше опетнен.

Когато участието на лейди Шапстър в отвличането на Елинор стана публично достояние, всички врати се захлопнаха под носа ѝ и тя беше принудена да се върне при безчувствения си съпруг с подвита опашка. Той дори нямаше намерение да присъства на сватбата на дъщеря си — сега беше сезонът на фазаните, а нали Елинор и бездруго беше омъжена.

Ето защо Магнус щеше да отведе и племенницата си до олтара. Елинор откри, че безразличието на баща ѝ не я интересува. В края на краищата си имаше Ремингтън.

Денят беше прекрасен, утринното слънце грееше бодро и всички чакаха призива да се съберат в църквата. Бяха поканени единствено членове на семейството и близки приятели, затова гостите наброяваха едва двеста. Донякъде Елинор беше обзета от страх при мисълта да се

изправи пред толкова много втрещени погледи. Та нали още си беше предишната Елинон — тиха и свенлива, освен когато не ставаше въпрос за щастието на любимите ѝ хора.

Щом Ремингтън се възстанови достатъчно, за да седи изправен на стол и да приема посетители, Магнус беше дошъл да се видят. Когато херцогът беше изгубил Мадлин на карти, той бе решил, че не му остава нищо друго, освен да възстанови семейното богатство. Беше правил проучвания дали може да поднови доставките за флота на негово кралско величество. Беше задействал връзките си и беше взел поръчката. Сега искаше Ремингтън да движи нещата срещу печалбата. Защото, както безцеремонно бе заявил, бил обещал на баща си да възмезди Марчънт и семейството му за голямата несправедливост, която им била причинена. И защото Ремингтън бе направил безценен подарък на Магнус: истината за смъртта на сестра му. През всичките тези години бащата на Мадлин бил убеден, че брат му, лорд Шапстър, е убиецът. Сега истината бе възтържествувала. Присила и Аби можеха да почиват в мир.

Ремингтън се беше съгласил да поеме бизнеса, при условие че Магнус продължи да използва влиянието си в парламента срещу процент от печалбата. Двамата си бяха стиснали ръцете и чак след заминаването на Магнус Ремингтън бе открил, че нотариалният акт за покупката на старото имение от баща му стои на масичката до него.

Враждата между двете семейства беше приключила.

Елинон се подпря на парапета и погледна русата глава на мъжа си. Часовете, прекарани от него в безсъзнание, спомените за цицината на челото и подпухналото му лице още я измъчваха. Възстановяването му бе продължило седмици, през които тя непрекъснато го бранеше от многото посетители — и от него самия, когато той се проявяваше като опърничав пациент.

По една случайност не го беше загубила. Никога нямаше да забрави това.

Той като ли че усети погледа ѝ, защото се обърна към нея с усмивка на лицето. Светлината позлатяваше косите му и караше очите му да мижат. Ремингтън още беше най-красивият мъж, когото бе виждала, и тя почти не можеше да повярва, че той е неин и я обича.

Но това беше истината. Неговата любов се проявяваше по всевъзможни начини. Когато му беше казала, че очаква дете, той беше

седнал, държейки я в скута си, сякаш тя му бе подарила чудо.

— Каретите са тук — извика Магнус.

— О, каретите са пристигнали. Момичета! — Лейди Гертруд плесна с ръце. — Време е да си сложите бонетата и палтата. — Тя се наведе над парапета. — Ремингтън, мило мое момче, кученцето не може да дойде с нас в църквата.

Ремингтън се засмя и подаде Лизи на лакея, натоварен със специалната служба по обгрижването ѝ.

След като се бе проявила така геройски в борбата отпреди няколко месеца, Лизи се беше превърнала от безпризорно псе в почитан член на семейството. Тя обожаваше господаря си с цялата преданост, на която са способни кучетата. Ремингтън също я обожаваше, макар че за нищо на света не би го признал.

— Знаеш ли — прошушна лейди Гертруд на мисис Окснард — че Ремингтън сериозно попита Лизи дали би им връчила венчалните пръстени на церемонията? Отначало помислих, че се шегува, но вече не съм толкова сигурна.

Мадлин и Елинор послушно се оставиха на Хорация и мисис Окснард, които ги натъкмиха като куклички. Братовчедките взеха букетите си и слязоха в преддверието.

Гейбриъл и Ремингтън ги чакаха в подножието на стълбите.

Гейбриъл изпиваше с поглед Мадлин, която гордо крачеше надолу.

Ремингтън се протегна към Елинор, сякаш отчаяно копнеше за допира ѝ. На последното стъпало тя склочи пръсти около неговите. Той поднесе ръката ѝ към устните си, целуна китката ѝ и попита:

— Елинор де Лейси, ще се омъжиш ли днес за мен и ще бъдеш ли моя завинаги?

Радостната ѝ усмивка говореше сама по себе си:

— С цялото си сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.